

aliqua precedentium. qz hec propositio homo est animal est p̄ncipaliter enunciabile sustinendum s̄m aliquem statum. v3. affirmatiua: & tamē nō est obligatiua. quare rē. **C**irca descriptio est ista. tempus obligationis est: adequata mensura ipsius s̄m p̄s & posterius: volo dicere qz ip̄s obligationis durat vsqz ad desitionem obligationis: puta talis relationis. **C**Et si queritur quādo desinit hec obligatio dico qz in pluribz casibz. **P**rimus si opponens dicat cedat ip̄s obligationis & r̄ndens dicat admitto: tunc obligatio desinit esse: ita qz s̄m istam modū nō sufficit ad desitionem obligationis qz dicat ab opponente cedat ip̄s nec sufficit dicere admitto sed requiritur vtrūqz. sicut. n. nec expōne p̄cise nec ex admissiōe soluz oritur obligatio sed ex ambabus simul ita in p̄posito in sui desitione. **S**ecūsus est vbi opponēs ponēt oppositū foris positū. & r̄ndens admitte- ret: tunc cessat p̄ma obligatio & oritur noua. due. n. obliga- tiones repugnantes nō possunt simul esse nec se in eodem compati. **T**ertius casus est vbi opponēs & respōdens se transferrent ad aliam m̄am. verbi gr̄a. si poneret illa tu curris & admitteret qua admissa post aliquatē morā intra- rent materiaz p̄hycas disputādo de cursu vtrū distingueret a re corrente dico qz statim desinit esse obligatio: cum māz particularem dimittunt: ideo idē dico si intrarent materiā moralem sibi ipsi dicendo vtuperlum vel ignominiam. **Q**uartus modus vbi ex turbatiōe vel aliqua alia causa dimitterent disputationem sicut pluries cōtingit. **Q**uin- tus casus vbi fiat positio vel admissio vsqz ad tale instans vel sub p̄ditione. verbi gratia. dicat opponēs respōdenti. pono tibi istaz tu es rome vsqz ad. a. instans: qua admissa dico qz si li vsqz tenet exclusiue in. a. instanti obligatio desi- net esse per remotionem de p̄sti. si vero inclusiue tunc desi- net esse per p̄nem de p̄sti. Similr dicat opponēs. pono tibi istam tu curris: r̄ndens dicat admitto eam vsqz ad. b. instans p̄ qz obligatio ista desinet esse in. b. instanti per po- sitionem vel remotionē s̄m qz li vsqz inclusiue vel exclusiue tenet. **N**otanter d̄r vel sub condiciōe qz si poneret mi- hi illam tu curris & admitteret sub hac cōdiciōe qz nū- quā mihi pponeres impossibile vel faceres hoc aut illud: di- co qz si contingat te mihi impossibile pponere obligatio desi- net esse ita qz p̄posito impossibili non amplius sum obliga- tus. **S**extus casus est vbi vnū fundamentū desineret esse ita qz si opponens vel r̄ndens infra disputationē desi- ueret esse & obligatio desineret esse: qz non pōt manere in vno solo fundamēto. quare rē. **E**x p̄dictis sequitur qz ip̄s obligationis nō incipit a p̄ne nec ab admissione s̄ ab obligatiōe siue ab instanti quo p̄mo oritur obligatio. **T**er- tiū sequit qz si positio & admissio manerēt pro toto tēpore ob- ligationis ip̄s positionis maius esset qz admissiōis & ip̄s admissiōis maius qz obligatiōis p̄ qz positio s̄m se vel aliqd sui ip̄s incipit eē qz admissio & admissio qz obligatio & hoc loquendo de p̄state durationis. **I**terz sequitur qz si p̄sino duraret soluz per ip̄s mensurans illa enūcia- tio & admissio similr stare ip̄s admissiōis esse min⁹ vel equale aut maius tēpore obligationis patz. dato qz positio aut admissio fieret sub condiciōe aut vsqz ad tale istas aut aliquo aliorum modoz vt patebit cōclō volenti speculari & cōmensurare talium ip̄s. **D**ecima descriptio iper- tinens alicui d̄r esse illud qd ad ip̄m non sequit vel sibi nō repugnat sicut illa tu curris. non sequit ad hanc tu es gr̄a- maticus nec sibi repugnat ideo est sibi ipertinēs. **C**Unde- cima descriptio est ista pertinens alicui d̄r esse illud qd ad ip̄m sequit vel sibi repugnat: verbi gr̄a. sicut hūc tu es ro- me est quelibet illarum p̄tinens tu non es parisius & tu es parisius: sed p̄ma est pertinēs sequens & alia pertinēs re- pugnans. **S**ed h̄c est notandum qz de numero p̄po- p̄nentiu sequentiu in arte obligatiua. Alia est pertinens p̄ni t̄m. Alia est pertinens p̄ni & admissiōi simul. Alia ē p̄nēs obligatiō t̄m. Alia ē p̄nēs obligatiō & b̄i p̄cesso & b̄i cōcessis vel bene negato vl b̄i negatis simul. **I**deo sic hec duodecima descriptio pertinens sequens p̄ni t̄m d̄r illud qd ex sola p̄ne sequit. verbi gr̄a. dicat opponēs

pono tibi istam tu es rome: tunc illa propositio aliqd est ti- bi posituz est pertinens sequens tantūmodo p̄ni: ex ipsa solūmodo sequit sic iarguendo pono tibi istaz tu es rome igit aliqd est tibi posituz. **T**redesima descriptio perti- nens sequens p̄ni & admissiōi simul: d̄r esse illud qd ex p̄ne & admissiōe simul sumptis sequit: & ex neutra per se. verbi gr̄a. pono tibi istam tu es rome & tu eam admis- tis: tunc ista tu es obligatus est sequens ex p̄ne & admis- siōe simul dato qz non sit impedimentum ipediens obliga- tionem: & non ex aliqua parte per se. **S**imilr ista aliqd est tibi positum & a te admissum sequit expōne & admis- siōe simul & non ex aliquo de per se. vñ b̄i sequit. pono tibi. a. & tu admittas idem igit aliqd est tibi positum & a te admissum: sed nō sequit. pono tibi. a. igit aliqd est tibi po- situm & a te admissum: nec sequit tu admittis. a. igit aliqd est tibi positum & a te admissum. **Q**uartadecima descri- ptio est illa: pertinēs sequens obligatiō t̄m d̄r esse illud qd ex solo obligatiōe sequit: verbi gr̄a. si pono tibi istā tu es pa- risius illa tu non es rome est pertinēs sequēs obligatiō t̄m: sequit. n. tu es parisius igitur tu nō es rome: sed nō sequi- tur pono tibi istam tu nō es parisius igit tu nō est rome. **Q**uintadecima descriptio pertinēs sequens tam obliga- tiō qz p̄ni d̄r esse illud qd ex vtroqz diuisis sequitur. sicut ista aliqd est tibi positum: ita est sequens ad illam aliqd est tibi positum sicut ad illam pono tibi istam aliqd est tibi po- situm & e contra b̄i ex qualibet illarum sequit formali. **S**extadecima descriptio & vltima sit ista: pertinens se- quens ex obligatiōe & bene concessio vel b̄i concessis vl b̄i negato vel bene negatis simul d̄r qd ad ea simul sumpta sequit. verbi gr̄a. pono tibi istam deus est & hō est asinus conuertunt. postea ppono tibi illam deus est: cōcedēda ē vt patebit qz vera & ipertinens: tunc hec est vera homo ē asinus sequit ex obligatiōe & bene concessis simul sumptis sequit deus est & homo est asinus cōuertunt & hec ē va- deus est igit hec est vera homo est asinus. sed nō sequit ex obligatiōe p̄cise: nec ex concessio vt p̄z formati p̄stias. **E**x- plum de sequente ex obligatiōe & bene cōcessis simul: quia ponatur illa omnis homo albus est rome deus ppono tu es homo concedit qz vera & ipertinens deus tu es albus concedit: ppter eandem cām tunc pponat illa tu es ro- me & d̄z concedit: qz sequit ex obligatiōe & illis duobus con- cessis tu es homo & tu es albus. igit tu es rome: sed nō se- quitur ex obligatiōe p̄cise nec ex illis concessis p̄cise: nec ex obligatiōe cum aliquo illorum vt p̄z intuenti. **A**d d̄r p̄por- tionabili possunt exempla formari de pertinente sequen- te ex obligatiōe & bene negato vel b̄i negatis aut opposito negati vel b̄i negatorum sed hic in processu magis clare- bunt. **I**terz quecūqz dicta sunt in his vltimis descriptio- nibus de p̄ne & de p̄sito vel obligatiōe possunt correspondē- dici de p̄sitione & de p̄sito admissiōe vel admissio exem- pla formando suis modis rē.

Secundus articulus est quarūdaꝝ p̄ambu- larum supponū intrinsecē cōtentiuus. qua- rum p̄ma est ista. v3. qz non itendo in hoc tra- ctatu alr loqz de possibilitate: & impossibilitate: necessitate: vel p̄tingentia: sequela: repugnā- tia: vel ipertinētia: qz me precedentes in hac materia locuti sunt: longus. n. esset s̄mo cōtinue explicare que diffuse suis locis tradita sunt. v3. de possibilitate vel i- possibilitate necessitate aut cōtingentia cū surgente ex ter- minis vel ex suo significato. similr de sequela vel repugnā- tia que gradualr declaraf vt p̄m̄tus ostensuz est. **S**e- cunda suppositio est ista qz omnes regule superius assi- na- te in tractatu p̄naruz de p̄na bona vel nō bona sunt hic fun- damentaliter sustinende & ratio: qz mā obligatiōnū non est nisi materia p̄naruz stilo subtiliori procedens & an r̄ns sit sani capitis gressu deceptorio tēptatiua nam per h̄mōi ca- sus obligatorios siue veri sint siue falsi stabilem sustenta- tionem doceat infallibilr & inuariabilr sustinere. Quare tā- cām finalē in huius artis verus indagator poterit assigna- re. **T**ertia suppo est ista infra ip̄s obligationis omnes

responsiones sunt ad idem instans retorque de. i. rñsiones continue dande sunt pro illo instanti quo casus primo est positus vel falsum obligatio orta est: ita qd omnes rñsiones facte infra tps obligationis intelligende sunt: ac si fierent pro eodem instanti. ¶ Ita suppo fundatur super oppositum re dargutionis: qd nisi sic esset no esset ca quare infra tps obligationis per lapsum tēporis non cōcederent ita bene sicut extra: vel idem cōcederet et negaret: cuius tñ oppositum omnes testant. ¶ Quarta suppo est ista nunq̄ propōnes sibi inuicem dīctio: le infra idem tps obligationis sunt cōcedende ab eodē. p̄ ex pō: i naz impossibile ē talis adequata significata simul et semel verificari. ¶ Quinta suppo est ista qd vna p̄pōne semel concessa infra idem tps obligationis quonienctiqz p̄ponit est semp cōcedēda. p̄ ex pōribus qd si p̄mo loco concederet et scdo loco p̄posita negaretur oportet tertio loco concedere suum dīctoriū. Et cum ipsa fuisset p̄us concessa et eius dīctoriū nūc cōcederet tunc duo dīctoria infra tempus idem obligationis ab eodem essent cōcedenda qd est cōtra quartaz suppositionem. ¶ Sexta suppo est ista extra tps obligationis rei veritas est fatenda qd cum quis concederet falsum vel negaret verum nō obligatus male rñdet: ita qd fatendū est extra tps obligationis si querat quomodo respōdebat infra tps. Et per hunc modū poterit exanimari si bñ sit responsū vel nō penes regulas subsequētes. ¶ Septima suppo est ista qd in hoc caplo vel sequēt aut in tota arte obligatoria non sumit concedendū vel negandū vel dubitandum participialiter pro eo qd p̄cederet aut negabit aut dubitatur sed nominalr pro eo qd est dignū concedi negari vel dubitari nam forte hec homo est asinus est cōcedenda participialiter qd concedet: que tñ non est concedenda notialiter qd non est digna cōcedi etc. ¶ Ultima suppositio est ista et p̄ncipalis in hac materia tres sunt spēs obligationum et nō plures coincidentes in rñdendo. v̄z. suppositio positio et depositio. ¶ Suppo est enūciatio implicite vel explicite p̄posita ex signis supponis et suppositi aq̄ simul cum admissione egredit obligatio relativa limitans ad sappo^m concedendū tanq̄ verū necessarium aut per se notū. vbi gr̄a. dicat opponēs rñdenti suppono qd antep̄s sit: quo admissio h̄ rñdens illam antep̄s est cōcedere et sustinere pro vero: ita qd si p̄pono antep̄s est concedit: et si p̄ponit ipsa est vera concedat. et si arguit more aliaz obligōnū ipam esse veram non sequit ex supposito nec ante supponem concessisses ipam esse verā igit nō habes concedere ipam esse verā: nō v̄z arg^m. eo qd iste modus arguendū impōne et nō supponē. in pōne. n. cōcedēduz est positum h̄ sustineat ipm esse falsum et in depōne negatur depositū quorum nullū in supponē contigit. ¶ Notanter dī in supponē non coincidentes in rñdendo. qd plures sunt species obligōnū q̄ tres noiate veruz coincidunt in suis regulis et modis rñdendi cum p̄dictis. vñ p̄ter p̄dictas sunt impositio: petitio dubitatio sit verum. obligatio volitio. nolitio et h̄mōi. vñ spēs obligatiōis assignat penes multitudinem notaz et signoz: modo note tallū distinguunt spē igit etc. ¶ Non tñ dico qd h̄mōi spēs obligationū a spēbus positionis vel supponis distinguant. vnde quelz impositio petitio: sit verū: et h̄mōi est positio si non subsequat formalr vel virtualiter alia positio vel depositio: ita qd hec noiate se habēt iter se vt species specialissime et positio ad omnes illas vt genus: cui enim dico peto te rñdere ad. a. asserit hec peto sicut ista positio. pono qd tu respondeas ad. a. ita breuiter qd ad omnes h̄mōi spēs respōndendū est sicut ad pōnem. vñ si opponēs dicat respōdenti peto te concedere illam hō est asinus et p̄ponit homo est asinus: negat qd illud est impole et non petituz licz sit positum concedere p̄pterea si p̄ponit tu cōcedis hominem esse asinū concedat: qd positum et petitū: et ita dicat de alijs. duz sint pōnes. ¶ Et notanter hoc dico qd aliquē harum spērūz: possunt ita esse suppones sicut pōnes sunt enim positiones qñ enūciabile ipsarū per opponētē intenditur fieri obligatum disputādū: et hoc cōtingit quādo

ipis p̄positis nō subsequat alia positio. verbi gr̄a. sit ita qd tu sis rome: vel depono so: malr aut virtualr nihil plē pōnendo: et procederez facta admissione cuz illa tu es rome disputatū dico qd tunc est: sit verum et positio et quelibz aliarum spērūz que tali modo ponent p̄ter supponēz et depōnem. ¶ Si aut p̄ponit aliqua illarum cum aliq̄ spē obligationis subsequente p̄ma remanet suppo et scda positio vel depositio. verbi gr̄a. dicat opponēs rñdenti: sit rei veritas qd tu sis rome: qua admissa p̄ponat idem opponens pōnem istam: pono tibi istam tu nō es rome: d̄z admitti: qua admissa dicat opponens qd ille non sunt pōnes nec obligatiōes opposite. qd p̄ma est suppositio et scda positio: et ita dicat de alijs suo modo. ¶ Notanter dico virtualiter qd aliquē suppositio virtualr ponit postposituz: sed tamē virtualr p̄cedit. qd semp intelligit p̄cedere. verbi gr̄a. pono tibi istaz tu curris que sit. a. ecce quō suppositio postponit pōni et nulla alia positio vel depositio virtualiter sequit h̄ bene virtualr qd exp̄ssa positio. ¶ Ex p̄dictis sequitur qd ponentes alr rñdendū ad petitionē dubitationē vel sit verum q̄ ad supponem positionē vel depositionēz insufficienter loquunt. vñ dato qd petas concedere boiem esse asinum dicunt aliqui qd nō est admittēda petitio. quia petit vnuz impossibile. ¶ Alij dicunt qd admittēda est et cum p̄ponit homo est asinus ipsi concedunt dicēdo qd nō est inconueniēs in petitione concedere impossibile. ¶ P̄ma rñsio est insufficienter p̄pter duo. p̄mo qd petitio nō petit impossibile imo possibile. nō enim petit boiem esse asinum sed petit te concedere boiem esse asinū et hoc est possibile. v̄z. te concedere boiem esse asinū. ¶ Scdo qd per idem haberet hec rñsio non admittēre illam pōnem. v̄z. pono qd tu concedas boiem esse asinum. qd deberet dicere qd positio hec ponit impossibile sed certū est qd si concesserit positionē istam ponere solum pole necessario ideoz dicit de petitione p̄ori. ¶ Scda responsio etiā est insufficienter qd non h̄z concedere p̄mo nisi sit petituz vel sequēs: mō hominem esse asinum non est petitum nec sequēs. ¶ Scdo qd per ideoz h̄ret consimilr respōdere impōne dato qd poneret te concedere boiem esse asinū. p̄na p̄z. qd nō videtur ratio quare mutaret rñsio. Nam nulla rō sufficiēs potest dari quare impossibile concedendū sit in petitione et non in positione. ¶ Item sequit ex eis qd plures q̄ sex sunt spēs obligationū cuius oppositū ponit aliqui: sunt. n. ille sex quas ipsi ponunt. v̄z. positio impositio depositio sit verum petitio et dubitatio et alie plures. v̄z. suppo: nolitio scia: et credulitas et h̄mōi. Non. n. videt quare illa sit vna spēs obligōnūz dubitet istam so: currit qn sit etiam quelibet istarum sciat so: te currere credat plato te disputare et huiusmodi. ¶ Contra istam arguunt aliqui p̄bando istuz sextum numerum spērūz obligōnū per hunc modū. Nam aliud est obligare ad actum aliud ad habitūz. obligare ad actum est facere obligationem in qua exp̄mit aliq̄ actus exercendus a rñdente circa obligatūz vt si dicerem pono tibi istaz tu es rome. ¶ Scdo est notādū: dicunt qd actū quidam dī incōplexus vt rñdere vel tacere quidā cōplexus vt est te scire te currere te dubitare te rñdere. ¶ Istis notabilibus p̄suppositis arguunt sufficientiaz illaz spērūz sic. oranis obligatio vel obligat ad actum vel ad habitum. Si ad actum hoc duplr vel ad actum incōplexum sic est petitio vel ad actum cōplexuz sic est. sit veruz. verbi gr̄a. si opponens peteret a rñdente: peto te rñdere affirmatiue ad p̄imum p̄ponendū a me sic est petitio. ¶ Exemplum de sit verum: vt si opponens dicat rñdenti sit verum te scire te rñdere. ¶ Si aut obligat ad habitum vel igit cadit supra complexū vel supra incōplexum indifferenter: et sic est impositio vel supra complexuz solum et hoc est triplex ter vel ad sustinendum pro vero. et sic est positio vel ad sustinendum pro falso. et sic est depositio vel ad sustinendum pro dubio. et sic est dubitatio. ¶ Notandum docto:ū notabilia p̄missa sufficienter transeunt sed dīctio facta ex eisdem involuit seipam. Nam cum dicit in p̄ncipio qd omnis obligatio obligans ad actum incōplexuz est petitio et omnis

obligatio obligans ad complexum est: sit verus: sequitur quod petitio est: sit verum. probatur quod: quero utrum illa oratio: te respondere ad primum proponendum a me dicat actus complexum vel actum incomplexum: si complexus: tunc hec enuntiatio per te respondere ad primum proponendum a me est: sit verum: cuius oppositum dicitur. Si incomplexus sequitur quod hec oratio sit verum te respondere ad primum proponendum a me: esset petitio quod est falsus cum nihil petat ibidem. **D**icitur secundo quod omnis obligatio obligans ad habitum complexum vel incomplexum indifferenter est impositio: sed hoc iterum est falsum. Nam quero utrum si oratio si homo significat adequate animi sit habitus complexus vel incomplexus. Si incomplexus sequitur quod si oratio pono tibi illam: si hoc significat adequate animi: est impositio: contra est contra eos cum sit enuntiatio composita exposito et signis ponis. **T**ertio dicunt quod si obligatio cadit super complexum hoc est tripliciter vel ad sustinendum pro vero et sic est positio et cetera. ista falsa sunt. quod in positione positum non habet sustineri pro vero: imo potius pro falso et in depositione non habet sustineri pro falso: sed depositum semper sic negandum. **I**tem sequitur quod suppositio sit positio quod est falsus. et contra per iuxta istas regulas. dicendo suppono quod solus currat: etiam quod sit depositio per quod dicendo suppono quod solus non currat: utrobique enim cadit obligatio super complexum ad istorum modum loquendi quod primum est sustinendum pro vero et secundum sustinendum pro falso. **E**x quibus patet quod ista divisio est in toto falsa. quare et cetera. **D**e prima specie obligationis non procedat in sequentibus nisi forte de per accens ratione ponis vel depositionis quod non est oratio temptativa nec per quam sit disputatio deceptiva: sed solum positio vel depositio est binomia: est igitur pro hac specie regulariter observandum quod suppositio admissum absque impedimento ad actum obligationis est concedendum: simpliciter propositum et similiter esse verum. et hoc infra tempus suppositionis quod dicitur esse mensura adequate supponis secundum primum et posterius que quidem mensura mensurat ut dictum fuit de positione vel suo opposito. et hoc quod dico concedendum simpliciter vel esse verum similiter concedendum: intelligendum est quando proponitur suppositio sine positione vel depositione posteriori: quod quando sibi annectitur positio vel depositio respondeat sicut quod dicitur infra iuxta modum positionis vel depositionis. **V**erbi gratia. dicat opponens suppono quod antequam sit: qua admissa respondens illam concedere habet et eandem esse veram quousque sit positio vel depositio que si fiat. dicendo. pono tibi istam nullus antequam est admittenda et concedenda est: sed negandum est istam esse veram. Ecce quomodo suppositio in positione negandum est et concedendum est ipsum esse verum: negandum est quod oppositum positum: concedendum est ipsum esse verum quod hoc est impertinens positio remanente suppositione. **A**liquando autem negare suppositio et concedere ipsum esse falsus. ubi hoc sequatur ex positio: tamen ex hoc non desinit obligatio supponis: quod cum dicitur cedat tempus in positione vel depositione deliberatur habet a secunda obligatione et reuertitur ad primam que est suppositionis. verbi gratia. dicat opponens respondenti sit rei veritas quod solus currit quo admissio. dicat idem pono tibi istam nullus solus currit. quo admissio proponatur positum et sic ultra arguatur quousque dicat opponens cedat tempus obligationis quo admissio. de obligato a secunda obligatione sed non a prima patet: quod si post deliberationem huius proponatur solus currit conceditur et hoc est ratione supponis. ubi vero diceret opponens cedat sicut ipsa habet obligationis demittendo obligationem egredientem partialiter a suppositione et admitteret. patet quod respondens totaliter deliberatus est et ad hanc solus currit non habet ipse respondere nisi sicut ante suppositionem. videlicet dubitando eam: et si proponitur ipsa est vera aut ipsa est falsa conceditur tota disiunctiva et quilibet pars dubitetur. quare et cetera.

Tertius articulus principaliter declarandus est quarundam regularum declarationis. **P**rima est ista omne possibile aut per accens impossibile scitum esse tale ab aliquo eidem positum est admittendum. patet nam quodlibet tale est admittendum. ex quo non sequitur contradictio: sed ex nullo tali possibili aut impossibili sequitur predictio. igitur et cetera.

sicut est ostensum in tractatu consequentiarum. igitur et cetera. **N**otanter dicitur per accidens impossibile: quod si poneretur impossibile simpliciter non esset admittendum: quod tunc oportet concedere contradictoria in eodem tempore obligationis quod est contra quartam suppositionem. et consequentia patet. quod ex impossibile sequitur quodlibet materialiter vel formaliter sicut superius fuit declaratum. unde si poneret quod homo esset asinus non admittendum esset: sed bene admitteret ista Adā non fuit: non obstante quod sit impossibile. quod per accidens est talis. ex ipsa. nam nihil sequitur nisi quod sequebatur quando fuit vera: aliter aliquid esset consequentia falsa que posset esse bona sic significando adequate quod est contra sanam doctrinam valentibus logicorum. **S**ecunda regula est ista omne positum obligatum sub forma positi in tempore obligationis propositum scitum esse tale est continue ab eodem concedendum. verbi gratia. si ponatur talis propositio: tu es rome: concedenda est: quod possibilis: deinde stante tali positione si proponatur talis propositio tu es rome quod scis esse tibi positam tunc debes ipsam concedere. **D**icitur primo notanter omne positum obligatum et non omne positum et admissum: quod per ea que dicta sunt in primo articulo potest esse positio et admissio sine obligatione. et per contra in tali positione et admissione aliquid esset positum et admissum. et tamen non esset concedendum quod non obligatum. **D**icitur secundo sub forma positi propositum. quod si proponeret aliquid simile positum et non in forma ipsum non oporteret illud concedere. verbi gratia. pono tibi illam reliquam istorum est verum demonstratis illis contradictorijs rex sedet et nullus rex sedet: quo posito et admissio: propono tibi istam alterum istorum est verum concedenda est quod vera et impertinens: deinde propono istam reliquam istorum est verum si conceditur arguitur sic. alterum istorum est verum et reliqua istarum est verum igitur utrumque istorum est verum et illa sunt duo contradictoria igitur duo contradictoria sunt simul vera. asinus est concedendum a te igitur et consequens quod est contra quartam suppositionem. **I**deo debet negari ista reliqua istorum est verum. et si sit similis positio tamen non proponitur in forma positi. Nam in positio tenetur illi reliquam infinite et dum proponitur tenetur relative. **D**icitur tertio infra tempus obligationis. quod extra tempus respondens non tenetur concedere positum. **D**icitur quarto scitum esse tale. quod si non sciret non oporteret concedere ipsum. verbi gratia. si poneret tibi istam. hoc est vera tu es rome. et tibi proponeret eandem post admissionem et tu crederes istam tu es rome primo fuisse positam non oportet te illam concedere videlicet. hec est vera tu es rome. **T**ertia regula est ista omne sequens exposito obligato scitum esse tale in tempore obligationis est concedendum. verbi gratia. pono tibi istam tu es rome: qua posita et admissa propono tibi istam tu es alicubi: aut istam tu non es parisius: et patet quod quilibet istarum est concedenda. quod sequens. **E**t dicitur notanter scitum esse tale. quod si poneret tibi illa marcus currit: qua admissa et concessa proponeret tibi illa tullius currit: si nescis illos terminos Adāre? Tullius esse nomina synonyma nec adinvicem converti non expedit quod tu concedas illas sed debes dubitare illas quousque scieris tales terminos synonymos esse. **Q**uarta regula est ista omne positum obligatio repugnans scitum esse tale in tempore obligationis est negandum. verbi gratia. si dicitur vel ponatur tibi ista tu sedes admittatur: qua posita et admissa si proponatur tu stas neganda est non obstante quod sit vera quod repugnat positio: quod sequitur tu sedes ergo tu non stas. **Q**uinta regula est ista omne sequens exposito obligato et bene concessio scitum esse tale infra tempus obligationis est ab eodem concedendum. **E**xemplum primum pono tibi istam omnis homo est rome qua admissa et posita propono tibi istam tu es homo: concedenda est quod vera et impertinens: deinde tu es rome concedenda est: quod sequens exposito obligato cum vno bene concessio. **E**xemplum secundum nam pono tibi istam omnis homo disputans est parisius qua posita et admissa: pono tibi tu es homo. concedenda est quod vera et impertinens: deinde tu es disputans concedenda est per idem: ultimo proponitur tu es parisius concedenda est quod sequens exposito obligato et duabus concessis.

Sexta regula est ista: omne repugnans posito et concessio scitum esse tale infra tempus obligationis est ab eodem negandum. Verbi gratia. de primo. pono tibi istam: omnis homo currit qua posita et admissa propono tibi istam: tu es homo. concedenda est: quia vera et impertinens. Deinde propono tu non curris: neganda est quia repugnat posito et uno concessio: per se eo quod ex eadem cum concessio sequitur oppositum positi sic arguendo: tu non curris et tu es homo igitur non omnis homo currit. Item ex posito et concessio illius sequitur oppositum tu non curris igitur illa tu non curris repugnat eisdem: consequentia tenet et antecedens probatur. Item bene sequitur in tertio: primo omnis homo currit tu es homo igitur tu curris. **E**xemplum secundum pono tibi istam: tu moueris localiter concedenda est: quia vera et impertinens: deinde tu non moueris augmentatiue concedenda est per idem. Deinde tertio tu non moueris alteratiue neganda est quia repugnat posito obligato cum duobus concessis cum ex eisdem sequitur oppositum ipsius: sequitur. nam tu moueris et non motu locali et nec motu augmentatiuis igitur motu alteratiuis: e contra etiam negatiue sequitur cum eisdem concessis oppositum positi. nam sequitur tu non moueris alteratiue nec augmentatiue nec localiter igitur tu non moueris. **S**eptima regula est ista: omne sequens ex posito obligato et opposito bene negati vel bene negatorum scitum esse tale infra tempus obligationis est ab eodem concedendum. **E**xemplum primum pono tibi istam: omnis homo est rome qua admissa propono tu es rome neganda est: quia falsa non sequens. Deinde propono tu non es homo: concedenda est quia sequens ex posito et opposito bene negati: nam bene negata fuit ista tu es rome et eius oppositum est illud tu non es rome: tunc bene sequitur: omnis homo est rome tu non es rome igitur tu non es homo in quarto modo secundum de figure. **E**xemplum secundum et pono tibi istam: antequam coloratus qua posita et admissa quia possibilis est: propono antequam est albus quia falsa et impertinens est neganda. Deinde propono istam: antequam est niger: etiam neganda est propter eandem causam: ultimo propono tibi istam: antequam est medio colore coloratus: concedenda est: quia sequitur ex posito obligato et oppositis bene negatorum. Item bene sequitur antequam est coloratus et nullus antequam est albus nec aliquis antequam est niger igitur antequam est medio colore coloratus. **O**ctava regula est ista: omne repugnans posito obligato et opposito bene negati vel bene negatorum scitum esse tale infra tempus obligationis est negandum. **E**xemplum primum ponat ista: omnis homo est rome: deinde tu es rome neganda est: quia falsa et impertinens: ulterius tu es homo neganda est similiter: quia repugnat posito bene negato et opposito bene negati: cum suum oppositum ex eisdem sequitur: sequitur enim omnis homo est rome tu non es rome igitur tu non es homo. **E**xemplum secundum pono tibi istam: aliquis homo est rome demonstratis te et me et platone hic existente: qua posita et admissa propono tibi istam: ego sum rome: quia falsa et impertinens ideo neganda est: deinde propono tibi istam: tu es rome neganda etiam est propter eandem causam. Ultimo propono istam: iste non est rome demonstrando tertium et per se neganda est quia repugnans posito obligato cum duobus oppositis bene negatorum cum suum oppositum ex eisdem sequitur: sequitur enim aliquis istorum trium est rome sed ego non sum rome nec tu es rome igitur iste est rome demonstrando platone: a disunctiua cum destructione duarum partium principalium ad tertiam eiusdem. **N**ona regula est ista: ad omne impertinens respondendum est secundum sui qualitatem. id est si est verum scitum esse tale est concedendum: si est falsum scitum esse falsum est negandum: et si dubium dubitandum: et hinc: verbi gratia: pono tibi istam: tu es rome qua admissa propono tibi istas tres propositiones: tu es homo tu curris rex sedet: prima concedenda est secundum neganda tertia dubitanda quia: quilibet istarum talis est et impertinens: quia non sequitur nec repugnat. **E**x ista regula cum prioribus sequitur decima que est ista: omne falsum non sequens scitum esse tale infra tempus obligationis est

negandum et omne verum non repugnans est concedendum: per se quia illud falsum ex quo non est sequens vel est impertinens vel repugnans si impertinens negandum per regulam immediatam: si repugnans negandum similiter secundum quod ostendit per res regule mentionem de repugnantiis facientes. secunda pars si militer per se quia illud si est verum et non repugnans igitur impertinens vel sequens. et per se iuxta regulam concedendum. **U**ndecima regula est ista: possibili obligato id est falso non propter hoc est negandum necessarium per se nec est concedendum impossibile per se. probatur nam omne per se necessarium ex quolibet sequitur ut supra patuit. si ergo necessarium negatur per se infra tempus obligationis negaret sequens ex posito. et per se male: iuxta tertiam regulam. **S**imiliter quodlibet per se impossibile cuiuslibet repugnat cum opposito ex quo libet sequitur: si ergo possibili posito obligato concederet per se impossibile: concederet repugnans posito quod non est secundum iuxta doctrinam quartae regule. **E**t notat de impossibili per se et necessarium per se quia obligato possibili admissio non est inconueniens concedere impossibile per accidens et negare necessarium per accidens. verbi gratia. sit ita in rei veritate quod a. sit illa deus est ad quam nunquam respondisti quo supposito et admissio. pono tibi istam: tu es rome. admittenda est: quia possibilis deinde propono tibi istam: tu nunquam respondisti ad a. et per se est concedenda quia vera et impertinens. ulterius propono tibi istam: deus est: concedenda est: quia per se necessarium. Ultimo propono tu respondisti ad a. per se neganda est quia repugnans uni prius concessio: et tamen ipsa est necessaria per accidens. quia vera de preterito dependens a futuro cuius significatus adequatum non poterit esse falsum: similiter si proponitur suum contradictorium tu nunquam respondisti ad a. per se est concedenda quia idem non conceditur et negatur in eodem tempore ex quanta suppositione alterius articuli et tamen illa est impossibilis per accidens: quid autem sit impossibile per se: necessarium per se: impossibile per accidens: necessarium per accidens per clarissime in tractatu de veritate proponitur. **U**ltima regula est ista: qualibet parte copulatiue concessa concedenda est copulatiua cuius ille vel consimiles sunt partes principales. verbi gratia. si ponatur talis propositio. tu es rome: qua posita et admissa proponatur illa tu es homo concedenda est: quia vera et impertinens: qua concessa et proposita proponatur ista copulatiua tu es rome et tu es homo concedenda est: quia ex quo utraque pars concessa fuit: concedenda est. **S**ed quia aliqui tenent oppositum huius regule quasi omnes antiqui: pro maiori regule declaratione arguo contra eos sic primo. et pono illam: aliquis homo est rome. qua posita et admissa et concessa propono tibi istam: tu es homo: que concedenda est: quia vera et impertinens. deinde propono tibi istam copulatiuam aliquis homo est rome et tu es homo: si concedis habeo intentum: si negas propono suum oppositum. videlicet nullus homo est rome vel tu non es homo que concedenda est: consequenter. deinde propono tibi istam: tu es homo quia semel concessa est. ultimo propono illam: nullus homo est rome vel concedis vel negas vel dubitas illam: non est concedenda nec dubitanda quia repugnans posito. deinde suum oppositum est concessum: si negas eam: contra tu negas sequens ex duabus concessis igitur male: omnia per se per regulas et ante per se sequitur nullus homo est rome vel tu non es homo: sed tu non es homo igitur nullus homo est rome: omnia tamen a disunctiua cum destructione unius partis ad alteram partem. **S**ed forte dicetur hic iterum ut prius concedo quilibet partem antecedentis et nego totam copulatiua: sicut negabat illa aliquis homo est rome et tu es homo et concedebat quilibet pars eius. **C**ontra: tota ratio quare negabat illa copulatiua est: quia est falsa ratio unius partis false et impertinens. quia non sequitur ex suis partibus nec repugnat eisdem: ut dicit ista opinio: sed sic non est hic: quia copulatiua ista ultimo facta est impertinens ut hinc dicere opinio: et vera quia quilibet eius pars est vera igitur concedenda est et sic nulla est fuga. **S**ecundo arguo sic. et pono tibi istam: nullus homo est parisius. hec est possibilis igitur admittenda qua admissa ponatur alia: nullus homo est rome: hec est admittenda cum prima: cum non repugnet eisdem igitur per admissionem secunda non cessat prima. Item ergo

admissis ppono illam copulativam aliquis homo est parisius & aliquis homo est romensis: & p3 qd ista copulativa est ab ipsis concedenda: q: vera ut notum est & impertinens apud eos: q: p3 in ipsis totum est impertinens sua partibus: tunc arguitur sic. aliquis homo est parisius & aliquis homo est romensis igitur aliquis homo est parisius. p3a p3 & antecedens est concedendum ab eis igitur & p3a. sed consequens est oppositum positi. igitur oppositum positi est concedendum ab eis qd est falsum. q: tunc duo dictoria essent concedenda ab eis in eodem tempore obligationis. v3. positum & oppositum positi. Tertio arguitur sic. extra tps obligationis concessa qualis parte copulativa concedenda est copulativa: sed non aliter se h3 copulativa respectu suarum partium principalium infra tps obligationis q3 extra. igitur &c. Idem dicat de disiunctiva. v3. qd negata utraque eius parte d3 ipsa negari. q: sic fit extra tps obligationis. l3. n. copulativa vel disiunctiva quecumque possit concedi vel negari non concessis vel negatis eius partibus. q: potest aliter significare q3 ex compositione suarum partium: q: modo nulla significat nisi ex compositione suarum partium non ideo d3 copulativa aliqua negari concessis partibus? Illud nec disiunctiva concedi negatis partibus eiusdem. Ultimus dicitur hoc opinio qd hec non est consequentia aliquis homo currit tu es homo igitur aliquis homo currit & tu es homo nisi ponatur coniunctio copulativa inter partes qd si fiet conceditur consequentia & negat antea. sicut & consequens. Et si querat pro qua parte dicitur qd pro nulla sed pro tota copulativa que facta est exposito falso & impertinente v3. Contra hoc dictum arguitur. ex illo dicto sequitur qd ille non est syllogismus omnium homo currit tu es homo igitur tu curris. consequens est contra. Aristoteles primo priorum qui sic describit syllogismum. Syllogismus est oratio in qua quibusdam positis & concessis necesse est conclusionem euenire. i. esse concedendam ubi p3 qd solum pmissis absque h3 notata copulationis sufficiunt conclusionem inducere. Secundo arguitur sic. b3 adinvenit repugnat omnis homo currit tu es homo & tu non curris igitur ex vno sequitur oppositum alterius. & per consequens ex illis pmissis sequitur qd tu curris. Tertio arguitur sic. ex ista opinione sequitur qd nihil sequitur nec repugnat posito & concessis aut opposito bene negati. p3 cum tam positum q3 concessus successivae pponantur absque copulatione media: modo si aliquid repugnaret illis oppositum illius sequitur ex eisdem qd non concedit b3 opinio: magis apparebit huius opinionis insipientia cum hanc regulam propria solventur argumenta.

Clarus articulus est plurius conclusionum formalium deductivus: quarum prima est ista. non sequitur. tu concedis scitum a te esse falsum vel tu negas scitum a te esse verum vel tibi dubium igitur male respondes. hec conclusio p3 ex secunda & tertia regulis. verbi gratia. pono tibi istam tu curris que admissa ppono tibi istam & concedis eam bene respondendo: & tu scis eam esse falsam. Secunda conclusio est ista non est inconueniens infra tps obligationis concedere aliquam pponere esse veram & necessariam & tamen negare ipsam & econvertere. verbi gratia. pono tibi istam deus est & homo est animus conuertuntur: qua admissa ppono tibi istam deus est vera & necessaria. concedendum est. q: verum & impertinens: deinde ppono tibi istam hec homo est animus est vera & necessaria concedendum est q: sequitur exposito & concessis. istam sequitur deus est & homo est animus conuertuntur & hec est vera & necessaria deus est igitur b3 est vera & necessaria homo est animus. Ultimo ppono illam homo est animus & p3 qd neganda est q: ante casum erat neganda & iam non est sequens. Et sic p3 prima pars conclusionis. Secunda pars probatur. nam cedat tps obligationis & ponit idem qd prius. quo admissis ppono istas hec est falsa & impertinens homo est animus concedenda est q: vera & impertinens: deinde ppono illam hec est falsa & impertinens deus est concedenda est q: sequens exposito & concessis. Ultimo ppono illam deus est: & p3 qd concedenda est q: sequens. sequitur. n. aliquid a quolibet ut p3. & si negat cedat tps obligationis & probatur qd in tempore negasti simpliciter necessarius igitur

male. quare &c. Ex ista conclusione sequitur istud correlarium. v3. qd non est inconueniens infra tps concedere aliquam consequentiam esse bonam & tamen negare ipsam & econvertere p3. Nam concedere aliquam consequentiam esse bonam non est nisi concedere illam consequentiam ex antecedente esse necessariam modo sicut stat aliqua propositione esse veram & necessariam: & tamen negare ipsam & econvertere: ita contingit in p3a. Exemplum. n. habet in primo casu vel secundo. Nam facta impone fiat hec p3a deus est igitur homo est animus. & p3 qd neganda est q: ante casum sufficit negata etiam in casu non est sequens. Et si dicitur illa p3a est bona: & necessaria concedat q: sequens ex casu. si enim ille due conuertuntur sequitur qd illa consequentia est bona. Tertia conclusio est ista concedens in casu se male respondere: non male: sed bene respondere: ita non est inconueniens in casu concedere se male respondere. probatur. Nam ista tu male respondes est possibilis igitur potest esse positum obligatum aut sequens aut sequens ex aliquo posito obligato & concessis & cum omne positum obligatum aut ex aliquo tali sequens sit concedendum sequitur qd aliquando ista tu male respondes infra tempus obligationis est concedenda a te. Nam enim debet reputari inconueniens qd aliquis infra tps concedit se male respondere sed inconueniens esset vel ignominiosum si aliquid extra tempus probaret qd infra tempus male respondisset etiam ad meta dicitur q: non obligatus concedit se male respondere. conclusio sic declaratur. & pono tibi istam tu concedis duo dictoria: inter se contradicentia & sciens qua eadem missa q: possibilis ppono tu male respondes concedenda est. q: sequens exposito obligato: cum non possis probare extra tempus qd infra tps male respondisti. q: infra tps concessisti solum sequens exposito obligato igitur tunc bene respondebas. Contra istam conclusionem arguitur sic. omnis disputatio temporaria fit ad illum finem ut probetur respondere tunc male respondere sed habito fine siue cessantibus q3 sunt ad finem cessat disputatio igitur cum fateat respondens se male respondere cessat e3 disputatio. Illud dicit negando consequentiam. qd cum fateat respondens. i. concedit se male respondere hoc non est pro vero sed pro sequente: si tamen fateatur sic respondens extra tps obligationis tunc est probatum respondentem male respondere: & ideo tunc cessaret disputatio: opponens ergo pretendit vnum istud. v3. qd respondens infra tempus concedat se male respondere & hoc non sit sequens aut qd dicat aliqua propter que extra tempus probat qd in tempore male respondebat. qre &c. Quarta regula est ista durante tempore obligationis non est certificanda quecumque qd. probatur nam sit rei veritas qd solum solus loquatur: tunc pono tibi istam. nullus solus loquitur qua posita & admissa ppono tibi istam. aliquis homo loquitur concedenda est q: vera & impertinens: q: sit vera patet per suppositionem: qd aut sit impertinens p3 q: non sequitur nec repugnat. Deinde cum tu concedis istam aliquis homo loquitur quero quis est ille & p3 qd nullus assignandus est: q: si dicitur qd solus est ille qui loquitur concedit repugnans posito. si autem dicitur qd plato concedit falsum & impertinens & ita de quolibet alio. igitur &c. Confirmat hoc in exemplo clariori pono tibi istas homo est animus est necessaria: admittenda est q: possibilis: qua admissa ppono tibi istam: homo est animus: neganda est ut p3. & si dicitur quare negas eam dicas quia mihi placet extra tempus dicas causam. Si enim diceret qd est impossibilis per se tu concederes repugnans posito. ubi tamen opponens omnino vellet scire causam dicas nego eam q: ante casum ipsum negassem & iam non est sequens ex aliquo obligato vel concessis. quare &c. Quinta conclusio est ista eadem propositio infra idem tempus obligationis in vno loco proposita est pertinens & in alio loco proposita est impertinens. pono tibi istam aliquis homo est parisius. qua admissa si ppono tibi istam primo tu es homo & secundo aliam aliquis homo est parisius & tu es homo p3 qd hec copulativa est pertinens q: sequitur exposito & concessis. ubi vero copulativa ista immediate postposita pponeret impertinens est.

Ex quo sequitur quod in respondendo per hanc artem est ordo maxime attendendus. Nam in casibus similibus ad positiones omnino similes propter hoc quod diversis ordinibus proponuntur diverse dande sunt responsiones, verbi gratia. ponatur illa omnis homo currit. qua admissa proponatur ista tu es homo concedenda est quod impertinens scita esse vera: si deinde proponatur tu curris, concedenda est quod sequens exposito obligato cum bene concessio. Sed si cedat ipse propositus obligatio nis et ponatur casus de nouo et mutetur ordo ita quod immediate post positum obligatum proponatur illa tu curris pro quod neganda est quod falsa et impertinens. Deinde si proponatur ista tu es homo neganda est quod repugnat posito et opposito bene negati cum eius oppositum sequitur ex eisdem. sequitur. n. omnis homo currit tu non curris igitur tu non es homo. Ecce quo propositiones ille que in priori casu concedebantur in secundo negantur et hoc ratione ordinis proponendi et postponendi diuersi et cetera. Sexta conclusio est ista. dum positum possibile repugnat priori et fiat admissio et obligatio: positum propositum est concedendum et positio proposita debet negari hoc propter veritatem obligationis. Nam in tempore obligationis non tenet respondens concedere vel negare aliquid virtute obligationis nisi quod concedendum vel negandum limitat obligatio. sed obligatio consurgens ex prioris et admissione non limitat concedere vel negare positionem aut admissionem: sed solum obligatum propositum et admissum igitur ratione obligationis est concedendum propositum quodcumque sit illud et negandum repugnans eidem siue fuerit positio seu quentis alia propositio. Ex ista conclusione sequitur: quod insufficienter scribunt dicentes quod omne positum et admissum propositum non repugnans priori est concedendum. Nam si vellet aliquis negare positum cum proponitur quod repugnans priori ad quod ergo seruit quod admissum propositum quod non solum positio seu positum. Et si negat talis casus ubi positum repugnat priori pari ratione sunt omnes tales casus negandi: tu non es vel omnis homo bibit tacet vel dormit: et sic non admititur cuiuslibet consequentie non bene oppositum consequentis stare cum ante ut tu es igitur ego sum. imo tales casus sunt negandi cum pono tibi quod taceas vel ego sum sedes hic pono tibi quod omnis homo currat vel quod annis homo est romie: vel deasur igitur finis huius artis et constabit quod talis ratio fuga dici poterit miserorum qui huius artis nesciunt principia neque finem. quo nam iure tenet admittens quod nihil est sibi propositum quod sit. a. concedere quod a. est sibi propositum aut quod aliquid est sibi positum esse sit expresse repugnans in rei veritate: sed infra tempus non convenienter assignat ista causa sed cessante tempore obligationis. Et si dicatur quod rei veritas est quod a. est sibi positum: non tamen sequitur illud esse concedendum quod stat illud bene negari per quartam regulam: sicut ego sedens et admit tens istam ego curro: negarem in illo casu istam sedes propositam non obstante quod sit vera. Non enim reperto turpius vel absurdius verum contingens cum repugnat negare quam falsum contingens dum est sequens concedere quare non est mirandum si ex obligato falso concessio sequatur falsa quam plura concedenda vel sibi repugnant multa vera neganda. Septima conclusio est ista. Nam propositio de terminis autentice in positio ad significandum a se et suis similibus codistinctis potest per solam positionem aut impositionem fieri aliqualis qualis iam non est vel fuit: volo dicere quod nulla talis propositio. homo est animal vel tu curris potest esse falsa vel impossibilis ex sola noua prioris aut impositione. similiter nec aliqua talis homo est asinus: potest esse vera vel necessaria ex sola prioris vel impositione aut quouis modo terminorum variatione: propter quod. Nam quodcumque prioris facta de nouo vel impositione adhuc manet prima impositio quod tua aduenticia impositio non dicitur autenticam destrueret. igitur dato quod poneret vel imponeret istam homo est animal significare adequate hominem esse asinum non tamen sequitur in rei veritate propter tamen positionem et meam admissionem prioris esse impossibilem et secundam necessariam: sed bene sequitur quod obligor ad sustinendum prioris esse impossibilem et secundam necessariam. unde non sequitur pono quod illa sit vera homo est asinus igitur illa est vera: imo nec sequitur quod pono quod illa significet sic igitur illa sic significet. aliter. n. facta impositio

istione illa homo est asinus esset concedenda. quod tunc significaret adequate hominem esse animal quod est falsum. Octava conclusio quolibet propositio de terminis non habentibus firmam et certam significationem potest per solam prioris aut impositionem esse aliqualis qualis iam non est vel fuit. Pro cuius declaratione notandum quod terminorum quidam habent firmam significationem ex prima institutione sicut illi termini: homo: animal: deus: ens: et huiusmodi: quidam autem indifferentes: sicut pronomina demonstratiua et nomina masculina. v. g. a. b. c. semper loquendo de significatione que potest dirigi ad distincta significata ipsorum signorum vel sibi consimilium. de terminis primo modo sumptis procedit illa conclusio. de alijs autem terminis procedit hec conclusio. Nam hec est falsa. hec est homo demonstrando asinum et per solam impositionem noua fieret vera ponendo quod per hoc demonstrat homo. Sicut hec est falsa a. est. b. dato quod extrema male supponant et per solam impositionem fieret vera dato quod ponatur li. a. significare adequate hominem et li. b. animal. unde facta hac impositione: ita est illa concedenda et dicenda esse vera. a. est. b. sicut illa. homo est animal. et non sequitur ante impositionem illa fuit impossibilis igitur modo est neganda: non valet argumentum. quod iam non est impossibilis sed necessaria propter inuentionem significationis. unde si ponatur quod illa. a. est. b. significet adequate hominem esse animal. et proponatur. a. est. b. concedenda est. Et si dicitur ipsa est falsa et impertinens concedo quod est impertinens sed nego quod sit falsa. et si dicitur. cedat tempus: admitto: et cum proponitur. a. est. b. nego eam si supponunt termini male et concedo quod est falsa et non tamen fuit falsa in tempore obligationis quod in eodem tempore mutant significationem propter impositionem nouam. Et si contra hec dicta allegaretur aliquid dicitur meum dicat illud intelligendum esse de terminis et propositionibus habentibus firmam et certam significationem. Ex his ergo propter quod in casu isto ita concedenda est ista. a. est homo et illa. b. est animal sicut illa homo est homo et illa animal est animal et hoc propter causam dictam. quare et cetera. Ex predicta conclusione sequuntur quedam correlaria contra concessa. Primum est. a. aliquid est. et tamen nihil est a. propter quod si. a. imponeret ad significandum tamen quantum hec oratio omnis homo: tunc sic hec esset concedenda omnis homo est aliquid. ita illa. a. est aliquid et sicut concedenda esset ista nihil est omnis homo ita et ista nihil est. a. Secundum correlarium a. est. b. et tamen nullus. b. est. a. propter dato quod hec. a. impone retur ad significandum tamen quantum hec oratio omnis homo et. b. tamen quantum li homo. Tertium correlarium. a. et. b. conuertitur et tamen nec. a. est. b. nec. b. est. a. propter dato quod. a. imponatur ad significandum tamen quantum hec oratio omnis homo et. b. si militer. Quartum correlarium. a. est. b. et tamen. b. existente impossibile est. a. esse. propter quia si. a. imponeret ad significandum tamen quantum hec oratio quilibet hominum. b. tamen quantum hec oratio: solus vnus homo. et tunc illa esset concedenda a. est. b. sicut illa quilibet hominum est solus vnus homo: et tamen. b. impossibile est. a. esse sicut si solus vnus homo est impossibile est quod quilibet hominum sit. Quintum correlarium. a. videt. b. et tamen. b. non videt ab. a. propter et dato quod. a. conuertatur cum li omnis homo et. b. cum li homo. et cum hoc ponatur quod quilibet homo videat seipsum et nullus alium quo posito sequitur correlarium. Sextum correlarium. a. differt. a. b. et tamen nullum. b. differt ab. a. propter et dato quod a. conuertatur cum li homo et. b. cum li omnis homo. Et propositum huius conclusionis atque correlariorum tenet vnus magister dicens quod admissa impositione negandum est. a. esse. b. et concedendum est nullum. b. esse. a. quod ista. a. est. b. negaretur extra tempus obligationis et nunc non est sequens ergo neganda. prioris patet. dicit. per vnas regulam. quod aut non sit sequens probat quod non sequitur imponatur. a. ad significandum tamen quantum hec oratio omnis homo et. b. tamen quantum li homo igitur. a. est. b. Et ita consequenter dicit etiam de omnibus alijs correlarijs negando quolibet illarum affirmatiuarum. quod sic negasset extra tempus obligationis et quilibet talem concedit esse veram. Sed hec responsio insufficienter procedit: ut propter ex predictis. nam propono tibi illam hec est homo

et certum est quod tu queres quid demonstrat per li hoc: tunc dico sic pono quod demonstrat asinus. et patet quod negabis eam. quod nescio quomodo aliter respondebis. concessa igitur illa arguo contra te per argumentum primum illa propositio ante impositionem fuit a te dubitanda ut patet et iam non est sequens igitur iam est a te dubitanda per quod ista consequentia non valet. et per consequens nec ista illius magistri. Item si proponatur ut prius quod continue ante hoc continue demonstrabatur asinus per li hoc: et tunc demonstraretur homo. patet quod continue ante hoc fuit neganda et modo est concedenda. et hoc propter solam mutationem et positionem significationis. Et ita dicatur de a. et b. Secundo arguitur sic. et pono quod a. sit illa deus est: admittenda est. Nam ea admittunt consequenter disputantes qua posita et admissa propono tibi. a. est verum. et per iuxta modum respondendi omnium logicorum quod concedendum est. a. esse verum. sed probo quod non per argumentum illud. Nam ante impositionem fuit illa. a. est verum neganda a te vel non intellecta sed modo non sequitur exposito. quia non sequitur. a. est illa deus est igitur. a. est verum igitur iam in tempore est a te neganda vel non intellecta. per quod ipse negaret consequentiam et sic solueret argumentum. Item iste magister plane contradicit sibi. Nam in capitulo de impositione imponit quod a. significet tantum precise sicut una illarum rex sedet et nullus rex sedet et lateat que illarum sit vera. qua proposita et admissa immediate proponit tu scis antecedens esse verum. ad quam respondet. concedendo. et tamen per quod ante casum ipsam negasset et iam non sequitur ex ipositione nec ex ipositione. Deinde facit aliam impositionem dicens: sit quod a. significet alteram istarum deus est et homo est asinus te scire et sit. a. in rei veritate illa deus est sed hoc lateat te. tunc proponit. a. est verum. ad quam respondet dubie. et tamen patet quod ante impositionem ipsam negasset. quia sibi significasset talem litteram. a. esse veram propositionem. et nunc in casu non sequitur ex ipositione nec impositione ut manifeste apparet. igitur etc. Non igitur in istis terminis non habentibus firmam significationem sed continue mutabilem per mutationem nove impositionis est respondendum sicut in alijs habentibus firmam et determinatam significationem. Sed recte respondendum est sicut ad alias propositiones significantes ex impositione prima et autentica. unde ex sola prima impositione. concedit illa aliquis homo est animal et dicitur quod est vera. non faciendo difficultates ibi inter concedere illam et concedere esse veram: sed utraque assertitur. et tamen per quod illa non sequitur ex prima impositione nec ex primo ipositione. qua imponebam illos terminos sic significare primo. ita in ipositione respondeatur ad ipositiones de a. et b. in nostra impositione ac si esset ipositione prima facta. Et nisi hoc sit verum nescio quomodo magni logici philosophi geometre atque theologo vere loquantur in suis casibus et supponit qui modum consimilem habent loquendi. etc.

Contra regulas tertij articuli intendo arguere et argumenta eadem dissolvere ut eisdes fides firmi debeat adhiberi. Prima ergo regula ponit quod omne possibile ante per accidens impossibile scitum ab aliquo esse tale eidem positum est admittendum. Contra istam regulam arguitur primo sic. et pono tibi omne possibile et si negetur casus habetur oppositum istius regule. Item omne possibile est a te admittendum sed nihil pono tibi nisi possibile igitur nihil tibi pono nisi a te admittendum igitur quod tibi pono est a te admittendum et illud negas ergo male respondes. Confirmat sic. quodlibet a me tibi positum est a te negandum sed omne possibile est a me tibi positum ergo omne possibile est a te negandum. et per prius nullum tale est a te concedendum vel admittendum. Ideo si admittit casus propono tibi illam tu es homo et per quod est concedenda. quod posita et admissa cum sit possibilis: deinde propono tibi illam tu non es homo vel concedis vel negas. Si concedis cedat tibi obligatio et deducitur quod eodem modo respondisti ad dictoria ergo male. Si negas iterum cedat tibi obligatio et sequitur quod tu negasti

tibi positum obligati. quod tibi ponebas et admisisti omne possibile et ista fuit possibilis igitur ista erat tibi posita et a te admittenda. et per prius concedenda. Rides nec concedendo nec negando casum. quod non est negandum omne possibile nec concedendum omne possibile. sed non admittendo. ac si diceret non admitto omne possibile: sicut si quis poneret utraque rex sedet et nullus rex sedet non debes ridere concedendo nec negando. quod tunc procederes vel negares duo dictoria sed debes non admittere. et ita in ipositione non admittendum est omne possibile. quod ponendo omne possibile. ponis dictoria et inconpossibilia. Et tunc ad arguendum cum concludit igitur regula falsa. non videtur arguendum. quod regula non ponit quod admittendum sit omne possibile pro modo sed ponit quod omne possibile pro modo est admittendum: ubi apparet magis contra eam quod tibi ponit ut in sensu composito. regula vero concedit ut in sensu diviso et iste est intellectus regule. Ad aliud arguendum nego minore. quod nihil posuisti nisi posse. quod posuisti inconpossibilia ut dicitur est. Et si dicitur pono tibi omnia compossibilia non admitto. quod iterum ponis inconpossibilia. Nam ponendo omnia compossibilia pono illa duo tu es homo et tu curris sunt compossibilia. et illa sicut tu non es homo et tu non curris sunt compossibilia: sed admissis illis compossibilibus bene necio admittis inconpossibilia tu es homo et tu non es homo: tu curris et tu non curris. Ad confirmationem nego maiorem: quod quodlibet a te mihi positum sit a me negandum. quod ponendo omne posse ponis illam ego sum homo et hec non est a me neganda. etc. Secundo per regulam arguitur sic. a. convertit cum illo termino asinus in ipositione vera et cum illo termino homo in ipositione falsa et cum hoc disuncto homo vel non homo in ipositione dubia: et est posse et tamen non est admittendum igitur illa regula falsa. prius tamen cum maiori et minore perbo. quod si illud est admittendum admittit ergo illud a me pro modo. tunc propono tibi istam. homo est a. vel concedis vel negas: vel dubitas. si concedis et bene ridet tunc talis propositio est vera. et per prius li. a. convertitur cum li asinus ergo concedendo boies esse. a. concedis boies esse asinum: si negas et bene ridet tunc talis est falsa homo est a. et per prius li. a. convertit cum li homo. Et si sic hec est falsa homo est homo: si dubitas istam igitur li. a. convertit cum hoc disuncto homo vel non homo: et tunc hec esset dubitanda homo est homo vel non homo quod est falsum quod est necesse. Rides admittendo pro modo illud et cum proponit homo est a. dicitur primo non intelligendo eam. quod non est certificatio aliqua facta de sua significatione positum est. n. ipam significare in confuso quod suum significatum est ignotum ideo non rideat affirmative negative nec dubitative quousque non fuerit facta dicta certificatio de isto termino. a. Secundo modo potest ridere concedendo quod homo est a. quo concessio non sequitur ista est a te concedenda et bene ridet concedendo eam igitur ipsa est vera. nam posita illa et a te admittita tu es rome: tunc propono illam tu es rome et per quod est a te concedenda et concedendo eam bene ridet quod posita obligata: et tamen non sequitur quod sit vera. Ita non sequitur illa est a te neganda et negas eam bene ridendo igitur ipsa est falsa. per de ista tu non es rome quod vera est et tamen neganda quod repugnat posito. Tertio modo ridet negando illam homo est a. quod ante casum negabas: et in casu isto non est certificata eius significatio igitur adhuc est neganda et conceditur quod ipsa est falsa. et cum dicitur igitur illa est falsa homo est homo concedo quod est falsum: non tamen neganda sed continue concedenda est et dicendum est ipsam esse falsam iuxta declarationem regule conclusionis. Et si arguitur sic. ista homo est homo est falsa et ista significat adequate boiem esse boiem igitur boiem esse hominem est falsum. et per prius negandum. Dicitur negando minorem quod repugnat duobus concessis. sequitur. n. homo est homo et hec est falsa homo est homo igitur non significat hominem esse boiem. Tertio contra eandem arguitur sic. a. significare omne quod non est. a. est possibile et non admittendum. igitur etc. prius tenet cum maiori quod ille terminus homo significat omne illud quod non est iste terminus homo. et ille terminus animal similiter igitur a pari possibile est quod li. a. significet omne quod non est. a. posset enim esse quod aliquis terminus esset. a. et nullum suum significatum saltem a se distinctum esset. a. minorem perbo. Nam si illud est admittendum admittat ergo a te tunc quero: an tu es. a. an tu non es. a. si tu es. a. et a. significat omne quod non est. a. igitur tu non es. a. Si tu non

es. a. et a. significat omne quod non est. a. igitur tu es. a.
 Ad istud potest responderi primo non intelligendo aliqua
 illarum tu es. a. tu non es. a. propter causam dictam superius.
 Aliter dicitur concedendo quod tu non es. a. et non sequitur
 tu non es. a. et a. significat omne quod non est. a. igitur
 tu es. a. quia ista affirmativa non sequitur ex illis quarum
 una est affirmativa et alia negativa: imo nec sequitur cum
 constantia negative: sicut non sequitur. tu es et tu non es il
 se terminas homo et ille terminus homo significat omne
 illud quod non est iste terminus homo: igitur tu es iste ter
 minus homo. non est ergo inconueniens quod a. significet oem
 illud quod non est. a. sed inconueniens foret quod a. esset omne
 quod non est. a. quia tunc idem esset. a. et non esset. a. Quarto
 contra eandem regulam arguitur sic. a. conuertitur cum illa
 propositione deus est. est possibile ut p3 et non admitten
 dum proba. quia si sic. admittatur ergo eam. et quero utrum
 a. sit verum vel falsum. Si verum contra. a. non est propo
 sitio cum non habeat subiectum nec predicatum. nec copula
 igitur. a. non est vera: si dicitur quod est falsum vel dubium co
 tra. a. conuertitur cum vero et necessario ut ponit casus. igitur
 et cetera. Respondetur admittendo positum et concedo
 quod a. est verum et cum dicitur quod a. non est propositio: nego
 et ad argumentum. a. non habet subiectum nec predicatum
 nec copulam igitur non est propositio. neganda est consequen
 tia. nam sepius dictum est quod secunda pars illius copu
 latue omnis homo est animal et conuerso est propositio que
 non habet huiusmodi denominatas partes. si tamen pro
 nitur antecedens illius: consequentia debet dubitari quia stat
 quod habeat illas partes et quod non habeat. unde cum casu stat
 quod a. sit ista propositio prima causa est ens que conuertitur cum
 ista deus est. quo dato: p3 quod a. habet partes sicut ista prima
 causa est ens. sic arguendo hec propositio habet tales partes
 et ista propositio est. a. igitur. a. habet tales partes. stat etiam
 quod ista simpliciter. a. vox conuertatur cum ista propositione de
 est quo dato concedendum est. a. non habere predicatum et
 huiusmodi: modo quo dicitur est. Quinto contra regu
 lam arguo sic. et pono quod tu sis. a. si primum tibi propositum
 sit falsum et quod tu non sis. a. si primum tibi propositum sit ve
 rum: isto posito p3 quod positum est possibile. et tamen non
 est admittendum. Si sic. admittatur ergo. et propono. tu es
 a. Et si dicitur quod tu es. a. et quod ista est vera tu es. a. sequitur
 quod non es. a. quia tu es. a. est primum propositum tibi. si autem
 dicitur quod tu non es. a. quod ista sit falsa tu es. a. et cum illa sit
 primum propositum tibi sequitur quod primum propositum tibi est
 falsum. et per consequens tu es. a. consequentia p3 ex casu.
 Ad istud potest tripliciter responderi primo modo ne
 gando casum: eo quod includit duas conditionales quarum que
 libet est falsa. et per consequens impossibilis simpliciter. Se
 cundo modo admissio casu volendo quod si non teneatur co
 sequentia: sed solum conditionaliter sub quadam condi
 ctione: sicut communiter solet loqui: respondetur sicut prius
 non intelligendo aliqua istarum tu es. a. tu non es. a. ex quo
 non est assignata distincta significatio. Tertio modo dicitur
 et hec est maxime sustinenda: cum proponit tu es. a. negan
 do illam quia negassem eam ante obligationem et nunc non
 est facta certificatio de sua significatione: et cum dicitur illa
 est falsa concedo et cum subiungitur illa est primum propositum
 tibi: negatur. quia repugnat posito et vni concessio et oppo
 sito bene negati. Nam sequitur tu es. a. si primum propositum
 tibi sit falsum: sed tu non es. a. et illa tu es. a. est falsa igitur
 illa non est primum propositum tibi quod est oppositum illius.
 Si autem mutetur ordo proponendi ita quod statim post
 positum proponatur illa tu es. a. qua negata proponitur: ipsa
 est primum propositum tibi: concedatur. quia verum et imper
 tiaens deinde ultimo ipsa est falsa negatur. Nam ipsa esse
 veram sequitur exposito cum vno concessio et opposito be
 ne negati. ita quod bene sequitur tu non es. a. si primum tibi pro
 positum est verum sed tu non es. a. et ista tu es. a. est primum
 propositum tibi ergo ipsa est vera. si. n. esset falsa et primum
 propositum tibi tu es. a. quod repugnat vni concessio. Sexto
 contra regulam arguitur sic. pono quod a. sit primum instans

in quo proponitur tibi falsum. hoc positum est possibile ut
 p3 et tamen non est admittendum: quia si sic admittatur ergo.
 et propono tibi. a. est: concedenda est. quia vera et impertinens
 deinde propono tibi hoc est falsum. a. est. si concedis igitur
 a. non est. Si negas vel dubitas. contra tu negas vel dubi
 tas sequens ex posito et concessio igitur male. Nam sequi
 tur. a. est primum instans in quo proponitur tibi falsum et a.
 est igitur. a. esse est falsum. Respondetur admittendo
 positum et cum proponitur. a. est. concedo et cum dicitur hoc
 est falsum. a. est. nego. et cum dicitur. tu negas sequens et cetera.
 nego. Nam non sequitur. a. est primum instans in quo pro
 ponitur tibi falsum et a. est igitur. a. est. est falsum. non valz
 argumentum quod stat cum toto antecedente quod aliud falsum
 quod non est ista. a. est. proponatur et si proponitur ultimo illa.
 nihil proponitur nisi. a. negatur tanquam repugnans. Nam se
 quitur. a. est primum instans in quo proponitur falsum et a.
 est et non est ista falsa. a. est ergo aliud proponitur ab. a.
 Ubi tamen mutaretur ordo. ita quod concessio illa. a. est. pro
 neretur. nihil proponitur nisi illa. a. est concedatur tanquam ve
 ra et impertinens: deinde si proponitur: ista est falsa. a. est. con
 cedo. tanquam sequens. Nam sequitur. a. est primum instans
 in quo proponitur falsum: sed. a. est igitur in. a. proponitur fal
 sum: sed non proponitur nisi illa. a. est igitur ipsa est falsa. Ulte
 rius cum proponitur. a. non est. nego. quia non sequitur ista e
 falsa. a. est igitur. a. non est. sicut non sequitur hec est falsa tu
 es igitur tu non es. Septimo et eandem regulam arguitur sic.
 et pono quod si homines est. conuertatur cum illa deus est. h
 positum est possibile ut p3 et non admittendum igitur et cetera.
 minorem proba. quia si sic. admittatur ergo. et propono tibi
 homines est. si concedis vel negas vel dubitas: contra ante
 tempus illa non erat concedenda nec neganda nec dubitan
 da: propter sui incongruitatem et iam est impertinens ut
 patet et est de terminis notis ergo nunc non est conceden
 da neganda vel dubitanda quod si conceditur: contra ipsa est
 propositio ergo concedenda neganda vel dubitanda consequen
 tia p3 quia conuertitur cum illa deus est. Respondetur ad
 mittendo positum et cum proponitur hominem est non ratio
 ad illam nec affirmative nec negative nec dubitative. et cum
 dicitur ipsa est propositio nego: quia falsum et impertinens
 contra conuertitur cum illa deus est: concedo et nego quod il
 la deus est sit propositio tanquam repugnans. sequitur. n. si homi
 nem est: non est propositio sed si hominem est conuertitur cum
 illa deus est igitur nec ista deus est est propositio igitur. Si
 tamen mutaretur ordo sic. quod statim post istam hominem
 est ad quam non est responsum proponeret hec est propositio
 deus est. concederem quia verum et impertinens. deinde hec
 est propositio. homines est: concederem quia est sequens vte
 rius homines est est concedendum negandum vel dubitan
 dum: concedo etiam quia sequens. Et si dicitur pro qua parte
 proponatur partes diuisim et negentur quecumque sint ille
 due primo proposita et tertia concedatur. quia sequitur ex vno
 concessio et oppositis bene negatur. ita quod si primo proponat
 ista hominem est est concedendum: negatur: quia falsa et imper
 tinens: deinde hominem est: est negandum: negatur propter eam
 dem causam: tunc tertio homines est est dubitandum. conceda
 tur. quia sequitur hominem est: est concedendum negandum vel du
 bitandum sed non concedendum nec negandum igitur dubi
 tandum. Et si dicitur. contra ista deus est. est concedenda
 igitur et ista hominem est. negatur antequam tanquam repugnans.
 nam sequitur iste due conuertuntur et ista hominem est. est dubi
 tanda igitur et ista deus est. Verum tamen quotienscumque pro
 ponitur ista deus est concedatur et ad illam hominem est absolu
 te positam non respondeatur concedendo negando vel dubitan
 do. Eodem modo respondendum est cum ponitur quod deus est
 et deus esse conuertuntur. qua admissa semper concedatur
 illa deus est et ad illam deum esse non respondeatur conce
 dendo negando nec dubitando. Et si proponitur hec deus est
 est propositio vera et necessaria concedatur tanquam verum et
 impertinens: deinde homines esse est propositio vera et ne
 cessaria concedatur quia sequens. ulterius hominem esse est
 concedendum: concedo quia sequens quare et cetera.

Secunda regula fuit ista. Omne positum obligatum sub formaliter ponenti in tempore obligationis propositum scitum esse tale est continue ab eodem concedendum. Contra istam regulam arguitur sic. et pono tibi illam propositionem de qua cogito: si admittitur proponatur ista: homo est asinus: si negatur arguitur sic. ista est tibi posita. et admissa igitur positum obligatum est ate negandum: consequentia tenet antecedens est tibi dubium igitur consequens non est ate negandum. et per consequens oppositum regule. Et si dicitur quod non admisisti illam sed admisisti istam quam cogitavi sed solum istam cogitavi igitur admisisti illam ista consequentia est bona scita ate esse bona cuius antecedens ut prius est ate dubitandum igitur non consequens non est. a. negandum et negas ergo male. Et si negatur casus. contra ista quam cogito est illa tu curris igitur illa est ate admittenda. consequentia scitur esse bona et antecedens est tibi dubium igitur consequens non est ate negandum. Et item si primo modo dubitetur casus contra nihil quod non intelligis habes dubitare sed non intelligis casum tibi positum. quia nihil nec aliquo modo intelligis per illum cum non scis que propositio sit vel qualis ergo non habes istum casum dubitare: antecedens probatur tu non dubitas sic esse vel sic quocumque demonstrato nisi promittis naturaliter comprehendas et moveatur intellectus per sic esse vel sic: sed oportet intellectum sic moveri et inde confiderare a quo movetur et sic intelligere igitur non dubitas sic vel sic nisi intelligas sic quod fuit probandum. Et forte respondebitur ad casum non concedo negando nec dubitando illum: sed queritur que est ista propositio quam cogitas. si ergo sic queris pono quod scias que est illa et quod ista sit contingens ad utrumlibet. Et si admittatur ideo propositio de qua cogito: proponatur eadem. si negatur vel dubitatur. hoc vadit contra regulam. si conceditur propono tu non es homo. si negatur cedat tempus et arguitur sic. infra tempus concessisti propositionem tibi positam de qua cogitavi sed solum de illa tu non es homo cogitavi igitur infra tempus concessisti istam. hec consequentia est scita ate esse bona cuius antecedens est ate nunc dubitandum igitur consequens non est ate negandum: nec etiam concedendum quod infra tempus negasti eam igitur consequens est ate dubitandum tunc arguo sic. infra tempus obligationis negasti istam tu non es homo et infra idem tempus concessisti eam igitur male respondisti illa consequentia scitur ate esse bona cuius antecedens est ate dubitandum igitur consequens non est ate negandum. quare etc. Et ad hoc respondetur breviter tam ad primum casum quam ad secundum non admittendo aliquem illorum. Nam primum non est admittendum quia ex tibi dubio tu cogitas propositiones impossibiles. Et ad secundum dico quod casus est possibilis. v. g. quod scias que est ista quam cogitas et quod ista sit contingens ad utrumlibet igitur ista quam cogitas est admittenda quia potest certificari de ipsa non tamen admittam casum quousque non fuero certificatus que sit ista: et hec sit intentio regule prime. Et tunc tamen non esset inconueniens admissio casu gratia divisionis extra tempus obligationis diuisive an in tempore concessit duo contradictoria vel quod negavit positum et an male respondebat quia in rei veritate admissio casu continue dum respondeo dubito an bene respondeam et an concedam pertinens an impertinens. quare etc. Et secundo contra regulam arguitur sic. et pono tibi alteram illam que scis inuicem contradicere. v. g. rex sedet et nullus rex sedet. si non admittitur. quia non fuit mentio specialis de aliquo illo: sicut nec admittendum est si dicatur pono tibi aliquam propositionem. Contra tunc pari ratione non admitteretur talis casus pono quod scias unam illarum: vel quod a. sit altera illarum: nec foret admittendum si poneretur quod aliquis homo currit. quia non fit limitatio de isto vel de illo. Et item sit rei veritas quod nulla propositio falsa sit et pono tibi omnem propositionem. talis casus est admittendus

igitur a fortiori est admittendum cum pono tibi particularem aliquam propositionem. Et admissio ergo primo casu propono positum obligatum. si negas. habeo intentum contra regulam. si concedis propono tibi istam rex sedet: si concedatur vel negatur cedat tempus et constat te concessisse vel negasse infra tempus obligationis propositionem tibi dubiam: nec scivisti an sequebatur vel repugnabat tibi posito obligato: igitur nulla de causa fuit ista concedenda ate nec neganda. Si autem cum proponitur primo rex sedet dubitetur proponatur ista nullus rex sedet. si conceditur vel negatur cedat tempus obligationis et arguitur quod male respondetur quia dubitatio uno contrario: unum reliquum propositum debet dubitari. ideo forte dubitatur illa nullus rex sedet: sed contra cedat tempus infra tempus utrumque illarum dubitasti et concessisti alteram istarum. quia quam admisisti. igitur pro eodem tempore concessisti aliquam propositionem quam dubitasti: et eodem modo quam negasti ut si proponatur infra tempus oppositum positi. Et per hunc modum videtur posse concludi quod concessisti aliquam propositionem quia alteram istarum: et tamen nullam illarum concessisti. nec admisisti. et sic ate concedebatur et a me ponebatur aliqua propositio sed ista nec fuit ate concessa nec a me posita. Et ad istud argumentum solet responderi quod dubitatis illis rex sedet et nullus rex sedet non oportet concedere extra tempus obligationis quod concessisti propositionem quam dubitasti. Et tunc ad argumentum quolibet illarum dubitasti et concessisti alteram istarum igitur concessisti alteram illarum quam dubitasti: negatur consequentia: sicut non sequitur promitto tibi denarium et omnem denarium promitto sicut igitur promitto tibi denarium quem promitto sicut. Et tamen non sequitur volo tibi dare equum meum et omnem equum volo dare sicut. igitur volo tibi dare equum quem volo dare sicut. et dicitur consequenter quod si concedo nego admitto et huiusmodi faciunt diversitatem inter sensum compositum et sensum diuisum sicut isti termini significo in pono et huiusmodi. Et hec responsio est apparens sed non est similitudo forme ad formam. scilicet non sequitur promitto tibi denarium et omnem denarium promitto sicut. igitur promitto tibi denarium quem promitto sicut. sed tamen bene sequitur promitto unum istorum duorum denariorum et quolibet istorum duorum denariorum promitto sicut. igitur promitto tibi denarium quem promitto sicut. Non enim bene videtur imaginabile oppositum consequentis cum antecedente et ita in proposito sequitur concessisti alteram istarum et quolibet istarum dubitasti igitur concessisti alteram illarum quam dubitasti. Et item est mirabile quod ponatur eadem vis in illis verbis promitto concedo et admitto. ita quod sicut conceditur promitto tibi denarium et tamen nullum denarium tibi promitto. ita possit concedi quod admitto aliquas propositiones: et tamen nullam propositionem admitto et quod concedo aliam quam propositionem et tamen nullam propositionem concedo et ita nego dubito et huiusmodi. Et hec tamen responsio non est multum in probabilis licet non bene sonet quia consequenter diceret ut prius etc. Et propterea debet dari alia responsio. v. g. cum ponis alterum illorum vel aliquam propositionem. queratur que sit ista. et si dicatur lateat te. econverso respondeatur lateat te an admitto istam: et si dicam pono quod scias quam pono. Similiter volo quod scias an admitto istam et sic continue eodem modo quo tibi ponit eodem modo sibi admittas quousque deveniant ad determinatam propositionem. et tunc respondeas iuxta regulas assignatas. Et tunc ad obiectum de causa diversitatis quare non admitto alterum istorum cum tibi ponitur et tamen admitto quod a. sit alterum istorum: aut quod scias alterum istorum vel quod homo currit. quod in istis casibus bene nosco que sunt mihi posita et que sibi sequitur vel repugnat in ista propositione vero non. Et ad aliam confirmationem cum supponis quod nulla propositio sit falsa. et ponitur casus: propositio non admittitur non quia aliquod mihi positum sit impossibile. sed quia non

Debes admittere mihi ignotum nec illud quod nescio esse mihi positum. Et nota quod si opponens esset nimis impotens dicens hanc responsionem esse fugam revertere ad priorem respondeas sicut tibi responsam est: vel admissio casu dubites qualibet illarum rex sedet et nullus rex sedet. Et tunc ad argumentum quod fit. extra tempus obligationis tu concessisti alteram illarum et qualibet illarum dubitasti. Igitur concessisti alteram illarum quam dubitasti. conceditur consequentia et consequens: sicut etiam conceditur: quod si promitto tibi denarium et qualibet denarium promitto sicut quod promitto tibi denarium quam promitto sicut. Nam ita liquet stat confuse tantum sicut si denarium. et tunc non sequitur iuxta doctrinam alias traditam promitto tibi denarium quem promitto sicut. Igitur promitto tibi denarium et illum promitto sicut. concessisti propositionem quam dubitasti igitur concessisti propositionem et illam dubitasti nec relativum stans confuse tantum habet resolui sicut seplissime est supra demonstratum. Et si arguatur tu concessisti propositionem quam dubitasti igitur male respondebas non valet argumentum. sicut non sequitur promitto tibi denarium quem tibi non promitto igitur false promittis: aut idem promittis et non promittis: que bene sequerentur hic si aliquem denarium promitterem quem non promitterem. ita in proposito non valet consequentia. sed deberet pro antecedente sumi quod aliquam propositionem concessisti quam dubitasti quod negabo sic respondendo et volendo cum priori responsione quod si concedo promitto et huiusmodi habet vim concedendi confuse tantum et faciendi sophisma sicut si promitto volo significo et huiusmodi. Item est advertendum quod licet alias concesseris talia gerundia vel participia admittendum: concedendum: negandum: et dubitandum et huiusmodi facere sophisma compositionem aut divisionem: non tamen concessisti talia verba admitto concedo nego et huiusmodi. concessi enim quod ate neganda vel dubitanda esset altera istarum rex sedet et nullus rex sedet: et quod nulla istarum est ate concedenda: nec aliqua istarum est ate neganda: sed quelibet dubitanda nunquam tamen concessi et nego aut concedo aliquam propositionem: et tamen nullam concedo vel nego. quare etc. Tertio contra regulam arguitur sic. sint tantum tres propositiones cathedice vere. s. a. b. c. sic quod a. sit verum illorum tibi dubiorum. rex sedet et nullus rex sedet quod scias esse tibi dubium. deinde pono copulativam factam significat ut eius partes pretendunt. Si negatur casus: contra. tota copulativa tibi posita est vera per suppositum igitur illa est possibilis igitur illa est admittenda. Dicitur forte negando antecedens: quia cum ponitur in casu quod a. sit alterum istorum. sequitur quod iste propositiones sunt: rex sedet et nullus rex sedet. et per consequens contradictoria sunt. igitur non omnes propositiones sunt vere et sic casus implicat. Contra stat quod utraque illarum precise significet deum esse. et per consequens utraque esset vera: nec ille essent contradictoria igitur non si iste propositiones sunt contradictoria sunt. Item casus non debet negari propter hoc quod a. est tibi dubium per casum et tamen scias a. esse verum. quia illud non est inconueniens sicut in prima parte fuit ostensum. Si ergo admittitur casus proponatur copulativa ista: si negatur: habeo oppositum regule. si concedatur contra et propono. a. qua concessa. quia sequitur exposito. proponitur. b. et c. quibus concessis. quia sequuntur ex copulativa posita cum sint partes eius: cedat tempus obligationis et arguo sic. infra tempus illa mutuo contradicebant. s. rex sedet et nullus rex sedet et utraque illarum concessisti ergo male. consequentia tenet et maior est rei veritas. et minorem proba. quia concessisti. a. b. c. sed quelibet istarum sicut. b. vel. a. vel. c. ergo concessisti quamlibet istarum. Respondetur admittendo totum casum suppositum: sed nego positum nec admitto positionem ponentem illam copulativam extra. a. b. c. quia talis copulativa includit contradictoria. videlicet rex sedet et nullus rex

sedet: quas licet admitterem esse veras: sicut argumentum est esse possibile negarem tamen casum. qui est copulativa facta ex illis: et licet admitterem hanc esse veram. s. homo est asinus. quandoque ponitur mihi quod homo est asinus nego casum. Sed forte hic aliquando instatur ponitur quod ista sit vera homo est asinus: qua posita et admittitur ponitur illa est possibilis concedendum quia sequens: deinde propono ista homo est asinus est admittenda: si conceditur tanquam sequens iuxta significationem prime regule pono tibi ista homo est asinus et sequitur quod tu habes admittere eam. Dicitur admittendo positum et ultimo concedo quod ista est a me admittenda: non tanquam vera sed tanquam sequens: nunquam tamen admittam eam mihi positam: nec hoc est inconueniens. quia sicut in primo apparebit subiectus infra tempus obligationis concedam aliquam propositionem a me esse concedendam aut istam homo est asinus vel aliqua aliam impossibilem et tamen quotienscumque mihi proposita fuerit ipsam negabo. Quarto contra regulam arguitur sic. sint. a. b. c. omnes cathedice vere. ita quod a. sit illa rex sedet vel ista nullus rex sedet. ita quod scias a. esse hanc vel hanc. sic quod hanc vel hanc scias esse. a. et tibi positam obligatam. Iste casus non implicat istas duas propositiones esse rex sedet et nullus rex sedet: sicut nec iste si ponatur quod a. sit hoc sedens vel hoc non sedens: demonstrando regem: quo admissio cum copulativa facta ex. a. b. c. sit vera pono tibi illam cum toto casu precedente: qua admittitur: proponatur eadem. si negatur habeo contra regulam si conceditur propono. a. et debet concedi: qua concessa proponitur rex sedet: qua dubitata: quia de facto nec scitur an sit vera nec falsa nec sequens nec repugnans: propono ista: nullus rex sedet: qua dubitata quod dubitatur oppositum eius arguitur sic. omne scitum ate esse tibi positum obligatum est ate concedendum sed hoc vel hoc. est scitum ate esse tibi positum obligatum per casum ergo hoc vel hoc est ate concedendum. per primum hoc demonstrando istam rex sedet et per secundum istam nullus rex sedet. Etiam cedat tempus et arguitur sic. infra tempus concedenti. a. igitur infra tempus concedenti alterum illorum consequens falsum. quia nullum illorum infra tempus concedenti ut patet inductive. Respondetur admittendo primum casum et non admittendo secundum: nisi magis limitetur mihi que propositio sit. a. que. b. et que. c. propter causam datam in responsione ad argumentum secundum. Uerum tamen potest aliter responderi. admittendo casum et cum proponitur. a. conceditur. quia positum obligatum scitum esse tale. et cum proponitur aliqua istarum rex sedet nullus rex sedet. queratur que est tibi posita: quod si noluerit opponens determinare non ulterius respondeas: et si dixerit tu scias a. esse istam vel istam tibi positam obligatam igitur non expedit quod tu queras. nego argumentum quia cum toto antecedente nescio que est. a. nec scio que illarum est mihi posita. Et ubi assignetur certa illarum concedatur illa et negatur alia tanquam repugnans. Hec responsio soluit obligationem secundam et respondeas alias ubi nescitur quod sit positum facta positione et admissione. Tertio modo potest responderi admittendo positum et concedo. a. et cum proponitur aliqua illarum rex sedet nec rex sedet indubitetur. Et tunc ad argumentum. omne scitum ate esse tibi positum obligatum est ate concedendum: sed hoc vel hoc est scitum ate esse tibi positum obligatum igitur hoc vel hoc est ate concedendum. concedatur consequentia et consequens: nunquam tamen concedam aliquam illarum mihi positam: sicut in exemplo pono tibi istam alterum illorum est concedendum: ate qua admittitur. propono illam rex sedet et patet quod habet dubitari: deinde istam nullus rex sedet et eadem est responsio sibi danda. deinde propono hoc vel hoc est concedendum ate concedendum est tanquam sequens exposito. Et si dicitur ex quo hoc vel hoc est concedendum ate quod est illud. dico quod proponas partes diuisim in hoc

secundo exemplo. et patebit negando primam et concedo secundam tanquam sequentem ex concessio et opposito bene negatur: sed in priori argumento quacumque parte proposita dubitatur talis. hoc est concedendum a me. quod semper dubitatur an sibi demonstratur positum obligatum. Ad aliud argumentum quod sit extra tempus obligationis: infra tempus concedenti. a. igitur infra tempus concedenti alterum illorum: concedo consequentiam et consequens: et nego quod nullum illorum infra tempus concessi: imo unum istorum concessi: sed nescio quod est illud. Et si arguitur sic. alterum istorum concessisti et utrumque illarum dubitasti igitur idem concedisti et dubitasti infra tempus obligationis: concedo consequentiam et consequens: et si infertur igitur male respondisti: nego consequentiam. quod non scienter concessi et dubitasti idem quod oportet secundum regulas sonant. quolibet enim istarum dubitasti scienter sed unam earundem concessi inscienter. Propterea cum queritur quomodo istarum concessisti nescio: hec etiam respondeo vadit ad secundam obligationem et ad quacumque eorum multas pono responsiones ut cui una non placet alteram obligat.

Tertia regula fuit ista. Omne sequens exposito obligato scitum esse tale est in tempore obligationis concedendum. Contra istam regulam arguitur sic. et pono tibi istam que sit a. nullum tibi positum est ate concedendum. et hoc est tibi positum demonstrato. a. si non admittitur casus: contra positum est possibile et non admittitur igitur male. antecedens probatur. Nam possibile est quod pono tibi istam possibilem nullum tibi positum est ate concedendum quod dato sequitur quod aliquid est tibi positum: sed non aliud quam illud demonstrato. a. ut suppono igitur hoc est tibi positum demonstrato. a. admissio ergo casu propono tibi. a. si negas et bene respondes habeo intentum contra regulam si concedis proba quod a. non est concedendum. Nam nullum positum est ate concedendum: sed hoc est positum demonstrato. a. igitur. a. non est ate concedendum. antecedens est concedendum: quod positum igitur et consequens: tunc ultra. a. non est ate concedendum et a. est sequens exposito cum sit altera pars eius igitur non omne sequens exposito est concedendum quod est verum contra regulam. Respondet admittendo positum et cum proponitur. a. concedatur. Et ad argumentum concedo consequentiam et consequens. v. g. a. non est concedendum a me. et tunc ultra cum arguitur. a. non est concedendum ate et a. est sequens exposito. igitur et cetera. nego minor. quia repugnat. sequitur enim. a. non est concedendum ate igitur. a. non est sequens exposito semper intelligendo de positio obligato. a. est pars copulativae positae igitur sequens exposito: nego antecedens tanquam repugnans si intelligitur de copulativa negativa. Puto tamen quod si poneretur obligatum cum positio quod casus non esset admittendus quod includit opposita sequitur hoc est tibi positum obligatum igitur positum obligatum est ate concedendum igitur aliquid tibi positum est ate concedendum quod est contradictorium alterius partis. v. g. nullum tibi positum est ate concedendum. Et tunc ad rationem dico quod si poneres mihi istam et admitterem non sequeretur aliquid esse positum obligatum sed potius sequitur oppositum ex illo admissio. quare et cetera. Secundo arguitur contra regulam sic. ex ista regula sequitur quod infra tempus duo contradictoria sunt concedenda igitur regula non bene posita. antecedens probatur. et pono tibi illam tu es rome et oppositum cuiuslibet talis est ate concedendum: copulativa illa est possibilis. nam stat quod tu sis rome et hec tu non es rome sit tibi posita et ate admissa: sicut iam de facto tu es homo et tu non es homo ponitur et ate admittitur. quo positio et admissio illud est ate concedendum. Admissio ergo casu proponitur oppositum cuiuslibet talis est concedendum. illa est altera pars copulativae igitur concedenda. Deinde tu es rome hec est formalis sequens exposito obligato. sequitur enim tu es rome et oppositum cuiuslibet talis est concedendum igitur tu es rome a copulativa ad alteram partem: et tamen

illa tu es rome non est ate concedenda igitur non omne sequens exposito obligato est concedendum antecedens probatur. quia si illa sit concedenda et eius contradictorium est concedendum ergo contradictoria sibi invicem sunt concedenda quod fuit deducendum. Respondet admittendo positum et cum proponitur aliqua istarum tu es rome aut tu non es rome est ate concedendum concedo quolibet istarum: et nego quod illa tu es rome sit a me concedenda. et nego tanquam repugnans quod tu es rome sit sequens. sequitur enim tu es rome non est ate concedendum igitur non est sequens exposito obligato. Si tamen hoc ponatur cum positio quod ipsa sit sequens exposito igitur concedenda nego consequentiam: quia oportet addere quod sit sequens exposito admissio obligato et hoc est repugnans. Nam si ista tu es rome est sequens exposito obligato ipsa est concedenda et oppositum cuiuslibet talis est concedendum igitur contradictoria invicem sunt concedenda quod non debet concedi. Tertio contra regulam arguitur sic. et pono tibi illam tu curris et tu non curris est ate concedendum casus est possibilis et possibile est quod tu curras et quod illa tu non curris sit tibi posita et ate admissa et consequenter ate concedenda. Admissio ergo casu propono tibi istam tu non curris est ate concedenda: si conceditur quia sequens. propono tibi illam tu curris. si concedis: contra tu curris est ate concedendum et tu non curris est ate concedendum igitur duo contradictoria sunt ate concedenda. Item propono tibi illam tu non curris si concedis: concedis repugnans uni concessio igitur male: si negas aut igitur quia falsa et impertinens aut quod repugnans sed qualitercumque dicatur sequitur quod ista tu non curris est ate concedenda. et per consequens non est ate neganda quod est oppositum unius concessio. et sic habeo dupliciter quod non quolibet sequens exposito est ate concedendum quia nec illa tu curris nec illa tu non curris est ate concedendum. Respondetur admittendo positum. et cum proponitur aliqua istarum. tu non curris est ate concedendum: tu curris: concedo quolibet istarum. Et tunc ad argumentum tu curris est ate concedendum et tu non curris est ate concedendum ergo duo contradictoria sunt si invicem concedenda. non valz argumentum. verumtamen non concessi quod illa tu curris sit a me concedenda sed concessi eam. ubi ergo immediate post concessionem eius postponatur ista est ate concedenda concedo quod verum et impertinens. Deinde si proponitur ista sunt duo contradictoria nego tanquam repugnans. sequitur quolibet istarum est a me concedenda igitur illa non sunt contradictoria. Item si immediate post concessionem illius tu curris postponatur illa sunt duo contradictoria tu curris et tu non curris concedendum est. quod verum et impertinens. Deinde tu curris est ate concedendum nego tanquam repugnans. sequitur enim tu non curris est ate concedendum et tu non curris et tu curris sunt contradictoria ergo tu curris non est ate concedendum. Item si immediate post concessionem illius tu curris proponatur ista copulativa tu curris est ate concedenda et illa sunt contradictoria demonstratis partibus: negatur hec copulativa. Et si queritur pro qua parte non assignatur aliqua quousque non fuerint ambe propositae quibus propositis semper concedatur prima pars. quia vera et impertinens. et secunda negatur quia repugnans uni concessio et opposito bene negatur illius copulativae. Nam sequitur tu curris non est ate concedendum vel ista non sunt contradictoria sed tu curris est ate concedendum igitur ista non sunt contradictoria. Similiter sequitur tu curris non est ate concedendum vel illa non sunt contradictoria sed illa sunt contradictoria igitur tu curris non est ate concedendum patet quolibet istarum: a distinctiva ad alteram partem constructione unius et cetera. Ad confirmationem cum proponitur tu non curris nego eam: iniquam tamen concedo quod sit neganda. quia repugnans. sequitur enim tu non curris est ate concedendum igitur non est ate negandum: et cum dicis tu negas eam: concedo: aut igitur quod falsa et impertinens aut quia repugnans: dico quod nec sic nec sic. quia repugnat utrumque istorum. Et si queritur quare negas eam. Dico quod non quolibet

questio est certificanda iuxta doctrinam quarte conclusionis sed post tempus obligationis dicam causam. quare quia repugnavit vni concessio videlicet illi tu curris. Et si arguitur contra. responsiones istas probando quod tu concedis contradictoria nam cedat tempus obligationis et propono tu concedenti duo contradictoria videlicet tu curris est ate concedendum et tu non curris ate concedendum. Dico quod iste non sunt contradictoria sed propositiones affirmative possibiles. quare etc. Quarto arguitur sic. et pono quod ista copulativa sit tibi posita obligata aliquid sequitur exposito et nullum sequens exposito est concedendum: casus est possibilis. Nam ista copulativa est possibilis aliquid sequitur exposito et nullum sequens exposito est concedendum igitur potest esse posita obligata. admisso igitur casu propono tibi aliquid sequitur exposito: concedenda est. quod sequens. Deinde propono tibi istam nullum sequens exposito est concedendum: concedenda est similiter propter eandem causam. Deinde propono tibi non omne sequens exposito est concedendum vel concedis vel negas. si concedis habeo intentum: si neges contra tu negas sequens ex concessio vel concessis igitur male. Respondet admittendo positum et cum proponitur aliquid sequitur exposito concedendo illam: non quod sequens sed quod vera et impertinens. Deinde cum proponitur nullum sequens exposito est concedendum: negatur quod falsam et impertinens: immo nego istam copulativam aliquid sequitur exposito et nullum sequens exposito est a te concedendum: quod est falsa et non sequens. quia non sequitur ista copulativa est tibi posita obligata aliquid sequitur exposito et nullum sequens exposito est concedendum igitur aliquid sequitur exposito et nullum sequens exposito est concedendum. Et si arguitur contra. ista copulativa est posita obligata igitur concedenda: concedit conclusio. repugnat enim quod sit neganda: tamen quotienscumque proponitur eas nego quod falsa et impertinens. Et si arguitur ista est a te concedenda et tu negas eam igitur male respondes. concedo consequentiam et nego antecedens: quod est copulativa falsa et impertinens. et si queris pro qua parte. dico quod pro secunda parte. quod repugnat concessio et opposito bene negati. sequitur enim ista non est a te concedenda vel tu negas eam sed ista est a te concedenda igitur tu non negas eam. ubi bene advertas quod feci duas negationes prima dirigebatur ad totam copulativam: secunda ad istam categoricam tu negas eam. et hoc dico propter aliquos qui dicunt quod non est ibi una negatio et expectant quod proponantur partes ac si quilibet primo loco proposita esset neganda quod non est verum. Ex quo concessa est una pars copulativae et negatur ista copulativa: tamen bene respondes ne neget istam partem antequam neget istam copulativam: quia tunc negaret verum et impertinens et per consequens male responderet. Quinto contra regulam arguitur sic. et pono tibi illam. a. est aliqua proposita posita obligata et sit. a. ista nulla propositio est tibi posita: qua admisso propono tibi istam aliqua propositio est tibi obligata que sit. b. vel igitur concedis vel negas. si negas: contra tu negas sequens exposito igitur male: antecedens patet. Nam sequitur. a. est tibi posita obligata ergo aliqua propositio est tibi posita obligata: si concedis. arguo sic. b. non est a te concedendum cum sit obligatum per casum igitur. b. est a te negandum. Ad istud argumentum respondet ut prius admittendo positum et cum proponitur. b. concedo tanquam sequens et nego. a. Non enim sequitur. a. est aliqua propositio tibi posita igitur nulla propositio est tibi posita. a. ergo quia est falsum non sequens debet negari quoad hoc proponitur. Et cum dicitur. a. est obligatum positum igitur. a. est concedendum concedo consequentiam et consequens: et nego quod. a. sit a me negandum: propterea concessio quod. b. sit oppositum. a. propositum. b. concedo ipsam et nego ipsam esse concedendum: quia tunc duo contradictoria essent concedenda. Et si arguitur sic. a. est repugnans ergo negandum concedo consequentiam et nego antecedens. quod licet in rei veritate ita sit quod. a. est repugnans non tamen habeo concedere quod sit repugnans. quia oppositum sequitur sic arguendo. a. est conce-

dendum igitur non est repugnans. Ad modo consummi est respondendum ad illam conclusionem obligatam pono tibi istam: nihil est tibi positum et admittum: quo admisso conceditur illa aliquid est tibi positum et negatur illa nihil est positum: quia repugnans. Et si proponitur nihil est tibi positum est ate concedendum: concedo. Deinde si proponitur illa sunt contradictoria aliquid est tibi positum et nihil est tibi positum concedo. quia verum et impertinens. Uterius si proponitur illa nihil est tibi positum est ate concedenda: nego quod repugnans duobus processibus. Si tamen in principio proponeretur hec aliquid est tibi positum est ate concedenda. Et posterius illa hec sunt contradictoria concederem primum et negarem secundum tanquam repugnans ut dictum est. Sexto contra regulam arguitur sic. et pono tibi illam tu negas simpliciter necessarium qua posita et admissa propono tibi istam tu male respondes. si negas. contra tu negas sequens exposito ergo male: si concedis arguo quod illud non est concedendum et illud est sequens exposito obligato. igitur etc. consequentia patet cum minori et maiore propono. Nam tu concedis sequens exposito igitur bene respondes. et per consequens tu non male respondes quod est oppositum illius concessio et sequentis exposito. Ad hoc sollet responderi admittendo positum et negando illam tu bene respondes et concedendo illam tu male respondes tanquam sequens exposito. Et ad argumentum tu concedis sequens exposito igitur bene respondes: negatur antecedens. quia repugnat. sequitur enim ut dicitur: tu male respondes igitur non concedis sequens exposito et ita negatur quelibet propositio ex qua inferitur bene respondere. Ad hoc responso videtur mihi vera quia non sequitur. tu male respondes igitur tu non bene respondes: ita quod ista stant simul tu bene respondes et tu male respondes. Et facio hanc consequentiam: tu concedis necessarium et negas necessarium igitur bene respondes et male respondes. consequentia est bona et antecedens est possibile igitur et consequens. Item non videtur mihi quod illa consequentia sit bona: tu male respondes igitur tu non concedis sequens exposito. quod oppositum consequentis stat cum antecedente: probatur et pono quod. a. et b. sequatur ex tibi posito obligato et quod tu concedas. a. et neges. b. quo posito patet quod tu male respondes et tamen concedis sequens exposito obligato. Ideo aliter respondetur admittendo casum. et cum proponitur tu male respondes. concedo. Deinde tu concedis sequens exposito obligato concedo. quia verum et impertinens. Deinde tu bene respondes concedo. quia sequens Deinde cum arguitur tu male respondes igitur non bene respondes nego consequentiam. Sed forte arguitur sic. tu male respondes et non respondes nisi ad unum igitur tu non bene respondes: nego minorem tanquam repugnantem. sequitur enim tu male respondes et bene respondes igitur ad plura respondes et ad unum. Item si in principio post concessione illius tu male respondes proponatur illa tu non respondes nisi ad unum: conceditur quod verum et impertinens. Deinde tu bene respondes: negetur quia repugnans duobus concessis. sequitur enim tu male respondes et tu non respondes nisi ad unum igitur tu non bene respondes. Et si arguitur contra. tu concedis sequens exposito obligato aut verum impertinens igitur bene respondes: negatur antecedens pro qualibet parte etc. quia repugnat opposito illius negati tu bene respondes ut satis liquet. Septimo arguitur sic. et pono tibi istam. tu concedis istam homo est asinus quo admisso propono tibi istam tu concedis impossibile: et arguo sic. illa sequitur exposito obligato et non concedenda est igitur oppositum regule. consequentia tenet cum maiori. quia sequitur tu concedis istam homo est asinus igitur tu concedis impossibile sed quod non sit ate concedenda probatur. quia est falsa et non sequens igitur neganda: prima pars patet et secundam propono. quod non sequitur tu concedis istam homo est asinus igitur tu concedis impossibile: quod stat quod dum concedis eam ipsa sit necessaria et ad unam aliam respondeas. Ideo respondetur admittendo positum et negando

istam tu concedis impossibile: quia falsa est et impertinens. et ad argumentum nego consequentiam: sed oportet addere in minoribus quod ista homo est asinus sit impossibilis quod si addit negatur tanquam repugnans etc.

Carta regula fuit ista. omne posito obligato repugnans scitum esse tale in tempore obligationis est negandum. Contra istam regulam arguitur sic. et pono tibi istas nihil est tibi positum qua admissa: propono tibi istam aliquid est tibi positum. si concedis et bene respondes igitur intentum. quod repugnat posito obligato scitum esse tale est concedendum. si negas contra ego posui tibi istam nihil est tibi positum et ista nihil est tibi positum est aliquid igitur aliquid est tibi positum. Confirmatur hoc idem tripliciter et primo sic. pono tibi istas tu nihil admittis qua admissa quia est possibilis: propono tibi istas aliquid admittis: si concedis: concedis repugnans posito obligato et bene respondes igitur intentum: si negas: contra tu admittis istam et ista est aliquid ergo aliquid admittis: nec etiam habes dubitare ut patet. Confirmatur secundo sic. pono tibi illam tu non es qua admissa quia possibilis propono tibi istam tu admittis aliquid. Si negas vel dubitas contra ego posui tibi illam tu non es et tu admittis eam et ipsa est aliquid igitur aliquid admittis. Si concedis propono tibi istas tu es: si concedis et bene respondes habes intentum. si negas tu negas sequens ex concessio igitur male. antecedens probat. istas sequitur tu admittis illam tu non es igitur tu non es. Confirmatur tertio sic. et pono tibi illam tu non es obligatus. qua admissa propono tibi illam tu es obligatus. Si concedis habes propositum. Si negas: contra ego posui tibi istam tu non es obligatus et tu admittisti eam igitur tu es obligatus. Ad hec omnia multe solent dari responsiones. Prima non admittit aliquam propositionem factam propter repugnantiam positi ad positionem vel admissionem. dicit enim quod in prima positione positum repugnat positioni: in secunda repugnat admissioni. in tertia et in quarta repugnat et admissioni tanquam simul quod diuisim. Hec responsio est fuga miserorum sicut quod ostendit conclusio et non mirum quod nesciat quid sit obligatio: quid obligatum: ad quod obligatio obliget quis enim sciens nam obligatio nis diceret ipsam obligare ad concedendum positionem vel admissionem nisi inquam positio vel admissio esset obligatum: quare etc. Secunda responsio admittit quamlibet illarum positionum. Et tunc ad primam cum proponitur aliquid est tibi positum negant: et cum dicitur posui tibi illam nihil est tibi positum et ipsa est aliquid igitur aliquid est tibi positum concedit consequentiam et maiorem sed negatur minor: dicens quod nulla propositio est aliquid. Hec responsio in hoc quod negat minores est miserio: fuga: quod prima. quia in arte disputatoria sumit si aliquid communiter pro quolibet quod habet aliqualem unionem: siue proprie dictam siue in proprie dictam quemadmodum est unio aggregationis. Item in hoc quod concedit maiores concedit repugnans opposito bene negati igitur male. Tertia responsio admittit hec omnia et semper concedit oppositum positi. videlicet aliquid est tibi positum: tu es obligatus et homo. et cum dicitur tu concedis duo contradictoria negat et ita putans consequenter respondere negat illa esse contradictoria. Hec responsio leuiter decipitur in hoc nam cedit tempus obligationis et arguo quod concessisti duo contradictoria. videlicet aliquid est tibi positum et nihil est tibi positum. et per consequens male respondebas. Item cum proponitur tibi ista sunt contradictoria et negasti tu negasti verum non repugnans ut patet. igitur etc. Ideo est aliter respondendum ad principale admittere positum et cum proponitur aliquid est tibi positum nego eam. Et tunc ad argumentum ego posui tibi illam: nihil est tibi positum igitur aliquid est tibi positum: nego antecedens tanquam repugnans posito obligato. non enim stant illa simul nihil est tibi positum et posui tibi illam nihil est tibi positum. Et si arguitur sic. positio repugnat tibi posito igitur aliquid est tibi positum

nego antecedens tanquam repugnans: contra. tu negas istam aliquid est tibi positum et istam similiter. posui tibi illam nihil est tibi positum et non nisi quia repugnans. dicitur concessa prima parte nego secundam antecedentis. et si queritur causa: quare ego nego. hanc questionem nolo determinare quousque ab hac obligatione non fuero deliberatus. Ad primam confirmationem patet responsio admittendo positum et concedendo ipsum: et cum proponitur eius oppositum aut aliquod antecedens ad eius oppositum semper: negatur et si queritur causa. non detur alia nisi quia placet inibi. Ad secundam confirmationem admissio causa concedo istam tu non es. et nego istam tu es: et nego quod aliquid admittatur. aut aliquid concedam vel negem vel dubitem: aut quod respondeam bene vel male: quia hec omnia antecedunt ad oppositum positi obligati. Ad tertiam confirmationem admissio casu nego quod sim obligatus. et cum dicitur posui tibi illam tu non es obligatus et eam admittisti igitur tu es obligatus. ad bonum intellectum negatur antecedens quia repugnans sicut dictum est. Et nec tanter dicitur ad bonum intellectum quia iuxta superius dicta non valet argumentum. quia non semper ex qualibet positione et admissione sequitur obligatio: ideo deberet in antecedente addi illa particula sine conditione impediens obligationem: que autem sit illa conditio patet in primo articulo.

Secundo contra regulam arguitur sic. et pono tibi illas copulatiuas tu es rome et omne repugnans huic propositioni tu es rome est concedendum deinde propono ita copulatiua est posita obligata. vera et impertinens igitur concedenda. Deinde utraque pars copulatiue est posita: sequens igitur neganda. Deinde tu es rome est altera pars copulatiue: vera et impertinens igitur concedenda. quibus concessis arguitur sic. tu es rome est positum obligatum et omne repugnans huic propositioni tu es rome est concedendum. et per consequens non oportet repugnans est negandum. Ad istud respondetur admittendo positum et conceditur quod ista copulatiua est posita obligata: deinde cum proponitur utraque pars copulatiue est posita obligata: nego quia falsam et impertinens. Unde dico quod sola ista copulatiua est posita obligata et nulla eius pars. non obstante quod quilibet sit sequens ex posito obligato. unde si ponerem istam tu es rome. hec tu es rome esset posita et admissa et esset obligata et non ista tu es: licet sit sequens. ubi tamen placeret opponenti. quod quousque poneretur copulatiua poneretur utraque eius pars et ita obligaretur que libet illarum: esset aliter respondendum conceditur ergo totum quousque proponitur tu es rome est altera pars huius copulatiue que neganda est quia repugnans. sequitur enim utraque pars copulatiue est posita obligata sed omne repugnans huic tu es rome est concedendum igitur hec tu es rome non est altera pars eius copulatiue. Tertio contra eandem regulam arguitur sic. et pono tibi illas omnis homo est rome qua posita et admissa propono tibi. hec homo non est rome est a te concedenda. Si negas vel dubitas. contra tu negas vel dubitas verum et impertinens scitum esse tale igitur male. antecedens patet. nam quod sit verum manifestum est quod sit impertinens probatur. quia non sequitur nec repugnat. si antea conceditur arguitur sic. homo non est rome est a te concedendum sed homo non est rome est repugnans posito obligato ergo aliquid repugnans posito obligato est a te concedendum. et per consequens non omne repugnans est negandum. Respondetur admittendo positum et concedendo illam homo non est rome est a te concedendum. Et tunc ad argumentum nego minorem tanquam repugnantem. sequitur enim homo non est rome est a te concedendum igitur homo non est rome non est repugnans posito obligato. Quarto contra regulam arguitur sic. et pono tibi illam nihil est repugnans posito quo posito et admissio propono tibi istam aliquid est repugnans posito si concedis et bene respondes igitur intentum: si negas contra illa est vera et impertinens igitur concedenda: quod sit vera patet. sed quod sit impertinens probatur. patet. patet.

nihil est repugnans posito et ipsa est igitur est impertinens.
Respondetur admittendo positum et nego quod illa sit impertinens. Et ad argumentum nego consequentiam. scilicet. n. quod sit sequens ex posito ideo si proponitur ipsa est sequens ex posito concedit tanquam sequens. sequitur. n. nihil est repugnans posito et ipsa est vera et non impertinens igitur est sequens: et si concluditur igitur est concedenda: concedit proha et consequens: nunquam tamen concedatur ipsam mihi proponitur. **I**tem si post negationem illius aliquid est repugnans posito proponeretur ista copulativa hec est vera et non repugnans posito: nego eam quod falsa et impertinens. **E**t si queritur pro qua parte dicitur quod pro prima: quod oppositum sequitur ex vno concessio et opposito bene negati: sequitur. n. illa non est vera nihil est repugnans posito sed non est repugnans posito per positum igitur ipsa non est vera. **I**tem si post negationem illius aliquid est repugnans posito non proponeret aliqua copulativa sed solum partes diuisim et primo copulativa: hec est vera: concedendum: quod verum non repugnans: deinde: ipsa non est repugnans iterum concedit quod sequens ex posito obligato. **U**ltimo ista est a te concedenda concedit tanquam sequens ex hijs ultimo concessis. quare etc. **Q**uinto contra regulam arguitur sic. sit rei veritas quod tu sis albus. et pono tibi illam tu es niger que precise maneat tibi posita donec proponatur aliquid a te negandum et non ultra sis obligatus ad istam: qua posita et admissa propono tibi istam tu es albus. si concedis et bene respondes igitur intentum. proha. nam ista repugnat posito. ut proha et adhuc manet tempus obligationis quod probatur sic. Nam tempus obligationis durat per casum donec proponatur aliquid negandum a te sed adhuc non proponebat aliquid negandum a te igitur adhuc tempus obligationis durat. Si negatur ideo cum primo proponitur illa tu es albus. contra tu negas verum non obligatus igitur male respondes: proha et antecedens probatur. Nam obligatio non durat nisi donec proponatur aliquid negandum a te sed cum cito proponebatur ista tu es albus? proponebat aliquid a te negandum: quod aliter non negasses illam vel saltem male respondisses negando quod non fuit a te negandum igitur cum proponebat tibi ista tu es albus tu non eras obligatus ad eandem nec tu eras ad aliquid aliud obligatus ut suppono: igitur tunc non eras obligatus quod fuit probandum. **R**espondetur admittendo casum. et cum proponitur illa tu es albus concedo eam et nego quod sis obligatus: et cum dicitur non proponebat aliquid negandum a te: nego imo dico quod ista tu es albus cum proponebat mihi fuit neganda vel saltem dum fuit in proponere. **E**t si arguitur. ista tunc fuit neganda a te et concessisti istam igitur concessisti negandum a te igitur male respondes. de primo negando prima proha: sicut non sequitur: vidisti istum et iste fuit episcopus igitur vidisti episcopum: sed bene sequitur quod episcopum vidisti: ita in proposito non sequitur quod concessisti: si a te negandum: sed quod a te negandum concessisti. **S**ecundo dicitur negando secunda proha: quod licet concesseris negandum a me tamen illud non erat negandum a me pro tempore adequato vel instanti quo concessisti illud sed pro tempore ante responsionem meam. **S**exto arguitur sic. et pono tibi illam tu non es obligatus: qua admissa cedat tempus obligationis: si non admittis sequitur quod eternam eris obligatus. quod non videtur quod re plus semel sit admittendum et non semper: si admittis: admittis repugnans posito si omne admittendum est concedendum igitur repugnans posito est concedendum. proha proha cum minore et maiorem proba. Nam sequitur tu non es obligatus igitur non cedat tempus obligationis. Dicitur quod sicut licet pono est signum obligationis ita licet cedat est signum obligationis. quare cum dicitur cedat tempus admitto et nego quod admitto repugnat posito obligato: quod iam non sum obligatus: nec sequitur tu non es obligatus igitur non cedat tempus obligationis. vnde in fine admissionis de obligatione cedat tempus obligationis et tunc non sum obligatus. **S**eptimo arguitur sic. et pono quod quodcumque istorum dicatorum rex sedet et nullus rex sedet tibi primo proponitur sit tibi positum et admissum. Isti posito et admissio arguitur sic. vtriusque istorum si primo loco proponitur est a te concedendum et alterum istorum est repugnans posito igitur repugnans posito est a te concedendum: consequentia patet

cum maior et minor proba. Nam vtriusque istorum si primo loco proponitur est repugnans alteri sed alterum istorum primo loco proponitur igitur alterum istorum est repugnans posito. **R**espondetur admittendo positum primo quod est quedam suppositio et positio simul ad futurum positum. **A**d argumentum igitur concedo proha et nego minores. vnde quod alterum istorum est repugnans posito. Nam nullum istorum est propositum ut proha quomodo ergo aliquid istorum est repugnans posito: ex quo proha quod altera minor est falsa. vnde. alterum istorum primo loco proponitur: si tamen post admissionem proponeretur ista rex sedet concederem istam sustinendo ipsam esse positam et alteram. vnde. nullus rex sedet negarem tanquam repugnantem. Et si negatiua primo loco proponeretur dicerem ipsam esse positam et concederem alteram vero affirmatiuam assererem esse repugnantem et negandam. **E**t si arguitur primo proposita ista rex sedet. isto modo. hec nullus rex sedet si primo proponeretur esset concedenda sed hec est repugnans posito obligato igitur repugnans posito obligato esset concedendum: non vnde argumentum: sed de concluditur igitur repugnans posito si primo loco proponeretur esset concedendum et hoc est verum. et si ex hoc concluditur quod si primo loco proponeretur repugnans posito illud esset concedendum non valet argumentum. arguitur. n. a propositione de conditionato extremo ad propositionem conditionalem. vnde non sequitur album si esset et animal igitur si album esset et animal. proha est falsum. ut proha et antecedens proba: nam hoc si esset et animal demonstrato antepo et hoc est album vel potest esse album. igitur etc. et sic non procedit. **O**ctavo arguitur sic. et pono tibi illam nulla propositio est tibi dubia: quo posito et admissio pono illam rex sedet: si respondes aliter quam dubitando cedat tempus et propono quod concessisti vel negasti tibi dubium non sequens nec repugnans obligato igitur male. Si dubitas. propono tibi hec est tibi dubia. Si conceditur et bene respondes igitur intentum: proha proha. Nam sequitur hec est tibi dubia igitur aliqua propositio est tibi dubia quod est oppositum positi: si negas: contra affirmatum fuit tibi dubia et ex casu non sequitur istam esse concedendam nec negandam igitur adhuc est tibi dubia proba consequentia. quia si illa non foret tibi dubia ipsa esset a te concedenda vel neganda sed nullum istorum sequitur ex casu. igitur etc. **R**espondetur admittendo positum et cum proponitur rex sedet: dubito istam: et nego quod ista sit mihi dubia tanquam repugnans. Et tunc ad argumentum nego consequentiam: sicut non sequitur ante casum concessisti istam tu curris et ex casu non sequitur ipsam esse concedendam nec negandam igitur adhuc concedis eam. dato quod poneretur suum oppositum tu non curris patet quod consequentia non valet. verum tamen concedo quod ista rex sedet est a me dubitanda. Et si arguitur sic. ista est a te dubitanda et est impertinens igitur est tibi dubia nego minores tanquam repugnantem. sequitur enim illa est a te dubitanda et non est tibi dubia igitur non est impertinens. sed si poneretur quod nulla propositio esset a te dubitanda: qua admissa proponeretur illa rex sedet: qua concessa: arguitur sic. illa est tibi dubia et impertinens igitur dubitanda: nego antecedens: et si dicitur pro qua parte proponatur partes et prima concessa quecumque sit illa secunda negatur. quod repugnat vni concessio et opposito bene negati. Et hoc vniuersaliter sustineatur quando copulativa est impertinens cuius quilibet pars est contingens et nulla necessaria est: intelligendo de necessario simpliciter. Notanter dico cuius quilibet pars est contingens: quia si vna esset necessaria et alia contingens negata copulativa contingens debet vocari et non necessaria: dico etiam notanter cuius nulla pars est contingens: quia si vna pars esset concessa non oportet expectare quod proponerent: sicut alias dixi sed statim negare aliam non concessam. verbi gratia. si in isto casu statim post positum proponatur hec est tibi dubia rex sedet: concedatur. quia verum et impertinens. Deinde si argueretur sic hec est tibi dubia et impertinens ergo dubitanda. concedo consequentiam: et nego antecedens: pro qua parte: pro secunda parte: quod repugnat sicut est ostensum: et in sequentibus melius ostendetur.

Altera regula. v3. quinta in ordine fuit ista oē sequens exposito obligato et bene concessio vel bene concessis scilicet esse tale infra tempus obligationis est ab eodem concedendum. **C**ontra istam regulam multipliciter arguitur et primo sic. et pono tibi istam deus est et homo est asinus convertuntur. quo posito et admissio quod possibile propono tibi istam: deus est si respondes aliter quam concedo sequitur quod negas vel dubitas necessarium simpliciter scilicet a te esse tale: igitur male. Si concedis propono tibi istam homo est asinus: si concedis vel dubitas: contra concedis vel dubitas impossibile per se scilicet esse tale igitur male. Si negas sicut neganda est arguitur sic. hec propositio homo est asinus est a te neganda et sequitur exposito et concessio igitur aliquid sequens exposito et concessio est a te negandum. et per consequens non oē sequens est concedendum: nisi principale probatur. Nam sequitur deus est et homo est asinus convertuntur sed deus est igitur homo est asinus? per consequentiam a simili quod bene sequitur homo currit et risibile currit convertuntur sed homo currit igitur risibile currit. **C**ontra istam regulam multis sophisticatibus que hanc non solvunt sed augent admittere casum et cum proponit deus est concedo dei deus homo est asinus nego. Et tunc ad arguitur. illa est a te neganda. concedo. quod verum et impertinens: et est sequens ex vno concessio: nego istam propositam: deus est et homo est asinus convertuntur sed deus est igitur homo est asinus. et tunc ad similitudinem concedo secundam et non primam: cum autem dicam ex tempore obligationis. si ergo cedat tempus obligationis. dico quod infra tempus ille non convertentur deus est et homo est asinus non obstante quod sic posuerim sed ille de facto convertentur homo currit et risibile currit propterea vna propositio erat bona et alia non. **C**ontra istam responsionem pono casum de novo: quo admissio propono ut prius deus est: quia concessio propono homo est asinus: si negas arguitur sic multipliciter. deus est et homo est asinus convertuntur sed prima est a te concedenda igitur et secunda. **S**ecundo arguitur sic. et facio tibi istam consequentiam deus est ergo homo est asinus. hec consequentia est bona et nisi est concedendum a te igitur et propositio: quod autem ista consequentia sit bona probatur. quod deus est et homo est asinus convertuntur per casum. **T**ertio necessarium simpliciter est concedendum sed illa homo est asinus est necessarium simpliciter igitur ipsa est concedenda maior probatur. Nam omne sequens exposito obligato est concedendum sed omne necessarium est sequens ex quolibet posito obligato quod necessarium simpliciter sequitur a quolibet. igitur et cetera. **Q**uarto arguitur sic. negando illam homo est asinus: tu negas verum et impertinens igitur male respondes. propositio per se antecedens probatur. quod illa sit vera. quod convertitur cum vero: sed quod sit impertinens probatur. quod non sequitur nec repugnat: quod non sequatur concessio est: quod non sequitur deus est et homo est asinus convertuntur: sed deus est igitur homo est asinus: sed quod non sit repugnans probo: quod convertitur cum vno concessio et concedendo igitur non est repugnans. **Q**uinto arguitur sic. cedat tempus obligationis et arguitur sic. infra tempus hec consequentia fuit bona deus est igitur homo est asinus et concessio antecedens et negasti consequens igitur male: quod autem illa consequentia fuit bona per se. quod ille propositiones ad invicem convertentur ut posuit casus. **S**exto arguitur sic. negando istam homo est asinus tu negas sequens ex vno concessio igitur male respondes. propositio tenet et antecedens probatur. Nam ipsa sequitur ex illa deus est cum ad invicem convertentur. igitur et cetera. **A**d hec respondetur ad primum dico sicut prius semper negando illam homo est asinus. Et ad argumentum ille convertuntur et prima est a te concedenda igitur et secunda. **I**dem dicit vna responsio quod non valz argumentum. sed bene sequitur ille due convertuntur et prima est concedenda a te et vera igitur et secunda. **C**ontra istam rationem arguitur sic. sequitur ille convertuntur igitur ex hijs propositio est bona igitur est necessaria simpliciter: sed omne necessarium simpliciter est concedendum ut nunc probant in deductione tertij argumenti. igitur ista consequentia est a te concedenda et antecedens est concedendum a te igitur et consequens. quare si ille due convertuntur et vna est conce-

denda a te altera similis. **I**deo dico concedendo consequentiam et negando antecedens: istam copulativam. v3. ille convertuntur et prima est concedenda a te. quia est vna copulativa falsa et impertinens. Et si queritur pro qua parte dico pro secunda parte: quod repugnat vni concessio et opposito bene negati. Sequitur enim ille due convertuntur vel prima non est concedenda: sed ille convertuntur per positum concessum igitur prima non est a te concedenda. **C**ontra istam responsio non debet opponere tem perstrasse quod dicat opponens cedat ipsi et iterum faciat eandem obligationem et immediate post negationem illius homo est asinus arguitur continue cathogorice et non hypothetice v3. propono tibi istam ille convertuntur concedenda est. quod positum: deinde propono tibi: ista deus est est concedenda conceditur quod verum et impertinens: deinde propono tibi: ista est concedenda homo est asinus: si negas vel dubitas male respondes: quod negas vel dubitas sequens exposito et vno concessio: sequitur. n. ille due convertuntur et prima est a te concedenda igitur et secunda. **C**onceditur brevis quod illa homo est asinus est a me concedenda: nolo tamen concedere ipsam mihi propositam. Et si arguat ista est a te concedenda et tu negas eam igitur male respondes: negatur copulativa ut prius quod falsa et impertinens. Et si dicitur pro qua parte dicitur pro secunda parte. quod repugnat vni concessio et opposito bene negati. Si tamen arguitur cathogorice: concedo quod male respondes non tanquam verum sed tanquam sequens ex duobus concessis. **S**ecunda ratio soluitur per ea que sunt dicta in prima cum dicitur illa consequentia est bona et antecedens est concedendum a te igitur et propositio. negas illa copulativa que est antecedens: si non arguatur cathogorice precise concedo quod propositio est a me concedenda. et sic ultra propter ut prima. **A**d tertium eodem modo dicitur negando antecedens ut prius: et si dicitur pro qua parte dicitur pro secunda: ulterius si queritur an illa sit falsa homo est asinus conceditur tanquam verum et impertinens: deinde ista est falsa deus est conceditur tanquam sequens. **A**d quartum nego quod illa homo est asinus sit vera et cum dicitur convertitur cum vero nego: contra: convertitur cum ista deus est et ipsa est vera: nego tanquam repugnans. Item nego quod sit impertinens: et si proponitur ipsa est sequens: negas intelligendo sequelas eodem modo quo regule loquuntur. et si proponitur ipsa est repugnans: concedo quod per se impossibile: et ita propter est dicendum de illa deus est. quare et cetera. **A**d quintum cum dicitur cedat tempus obligationis admittere et nego quod infra tempus illa consequentia fuit bona: imo nihil valet: nec etiam ille due convertentur: et si dicitur quare ergo huiusmodi concessisti: dico quod concessi propter positionem factam. **A**d sextum cum dicitur negando illam tu es asinus: tu negas sequens ex vno concessio ergo male respondes: concedo propositam et consequens: nec hoc est inconueniens infra tempus dummodo sequatur. **P**otest igitur pro maiori euidencia sic procedi in obligatione ista propono tibi deus est et homo est asinus convertuntur admittere: propono tibi deus est concedo propono tibi homo est asinus: nego: propono tibi hec est vera deus est: concedo: propono tibi hec est vera homo est asinus: concedo: propono tibi hec est a te concedenda deus est: concedo: tu negas eam concedo: tu male respondes. concedo. **I**tem posset ordo mutari. nam statim postpositum propono hec est vera homo est asinus: nego quod falsum et impertinens: propono hec est vera deus est. nego quod repugnans posito et opposito bene negati. propono hec est a te concedenda homo est asinus: nego: quia falsum et impertinens. hec est a te concedenda deus est nego: quia repugnans ut prius: tunc sic. hec non est a te concedenda deus est: concedo: et tu negas eam: concedo: ergo male respondes. **S**ed forte arguitur. quod hec est vera deus est in hoc secundo ordine. Nam deum esse est verum et hec propositio significat adequate deum esse igitur ipsa est vera: nego in maiorem tanquam repugnans. sequitur enim ipsa non est vera et deum esse est verum igitur ipsa non significat adequate deum esse. Et ita dicatur de illa homo est asinus suo modo. quare et cetera. **S**ecundo arguitur contra eandem regulam sic. et pono tibi istam omnis homo currit: quia posita et admissa propono tibi illam tu es homo: concedenda quod vera et imperunens:

deinde propono tibi. hec tu curris est a te concedenda. Si concedis contra tu concedis falsum non sequens igitur male. antecedens pro nam quod illa sit falsa pro. et quod non sequitur probatur. quod non sequitur. omnis homo currit tu es homo igitur hec tu curris est a te concedenda. Si autem negatur arguitur sic. hec tu curris non est a te concedenda et ipsa est sequens exposito et concessio igitur non omne sequens exposito obligato et concessio est a te concedendum. prima pro cum maiori et minore. probo. quod bene sequitur in tertio prime. et in omni homo currit tu es homo igitur tu curris. Respondet admittendo positum et concedendo istam tu es homo et illa similiter si proponeretur tu curris. primam quod impertinens. sed pro sequens est. tunc ultra quam ponitur hec tu curris est a te concedenda: nego. quod falsum et impertinens. tunc ad arguendum nego minore tanquam repugnantem opposito bene negatur. sequitur. n. illa non est a te concedenda igitur non sequitur exposito et concessio. Item si immediate post concessionem illius tu es homo: fuisset pro: hec tu curris sequitur exposito et concessio: concessisset illam tanquam veram et impertinentem. et propter concessisset quod illa tu curris est a me concedenda tanquam sequens. Sequitur. n. tu curris sequitur exposito et concessio igitur est concedenda. Sed forte in priori ordine arguitur sic. faciendo primam hanc. Si homo currit tu es homo igitur tu curris. prima est bona et antecedens est concedendum a te igitur et prima. dico negando ante collectivam sumptum. Et si post hanc negationem dicatur pro quod parte: dico quod pro secunda. v. quod illa prima sit bona. quod repugnat eo modo quo pluries dictum est. Si tamen antecedens mihi precise cathogone et diuisim partibiliter proponatur. concedo primam et prima. v. quod consequens illius prime est a me concedendum. Sed tunc arguitur sic. prima illius prime est a te concedendum sed prima illius consequente est hec tu curris igitur hec tu curris est a te concedenda quod inuit negatum. dicitur negando minorem tanquam repugnantem vni concessio et opposito bene negatur. sequitur. n. tu curris non est a te concedenda et consequens illius consequente est a te concedendum igitur hec tu curris non est prima illius consequente. Et si dicitur quod est prima illius consequente nolo hanc questionem determinare. et si dicitur dat ipsa: admitto: quod fuit prima illius consequente: dico quod ista tu curris. et quare non sic dixisti in tempore obligationis quia ipsam: tunc etiam prima illius repugnat ut dictum est. Tertio contra regulam arguitur sic. et pono tibi illam: quicunque profertur propositio vltis omne currens est asinus: et quicunque profertur propositio singularis: tu sis currens. Iste propositio et admissio propono tibi illam omne currens est asinus: si negatur contra quicunque profertur propositio vniuersalis omne currens est asinus sed nunc profertur illa propositio vltis igitur omne currens est asinus. si ergo conceditur propono tibi istam tu es currens si negatur contra. quicunque profertur propositio singularis tu es currens sed nunc proponitur illa singularis igitur tu es currens. si ergo conceditur propono tibi istam homo est asinus. si concedis eam tu concedis per se impossibile ergo male. si negas eam et bene respondes igitur est a te neganda et est sequens ex duobus concessis ex adiutorio positi igitur non omne sequens exposito et concessio vel concessis est concedendum. antecedens pro. quod bene sequitur omne currens est asinus tu es currens igitur tu es asinus. Dicitur quod casus de virtute sermonis est impossibilis. Nam ex prima parte sequitur quod omne currens est asinus et ex secunda sequitur quod tu sis currens ex quibus sequitur quod tu sis asinus. vbi bene sequitur quicunque tu curris tu disputas igitur tu curris et disputas. Tamen ad bonum intellectum admittitur casus. ita quod si profertur idem significet sicut si profertur de futuro et tunc est proponitur omne currens est asinus: nego quod falsum non sequens. Et tunc ad arguendum nego minorem tanquam repugnantem. Sequitur. n. quicunque docuit profertur propositio vniuersalis omne currens est asinus sed nunc non omne currens est asinus igitur nunc non profertur propositio vniuersalis. Et ita dicatur ad istam tu es currens: negando ipsam ut prius. et si arguitur ut prius negando quod ista sit aliqua singularis. plata quod repugnat. Veritatem posset variari casus ita quod statim post admissionem proponatur ista hic omne currens est et. vniuersalis plata: conceditur quod

verum et impertinens. Deinde omne currens est asinus: conceditur tanquam sequens. Deinde si proponitur hec est singularis plata tu es currens: negatur tanquam repugnans. sequitur enim tu non es asinus et omne currens est asinus igitur tu non es currens: et ultra igitur non profertur aliqua propositio singularis. Contra hoc arguitur sic. ista est propositio cathogorica ergo vniuersalis particularis indefinita vel singularis: sed non vniuersalis nec particularis nec indefinita ut pro quod non est maior ratio de vna quam de alia igitur est singularis: negatur minor: supposito gratia disputatio quod omnis cathogorica sit alicuius quantitas. Et si dicitur pro qua parte: proponatur partes. et videbitur: propono ergo illa non est vltis. concedo. quod vera et impertinens: propono illa non est particularis. concedo pro idem. vltimo illa non est indefinita: nego quod repugnans. sequitur. n. ista tu es currens est vniuersalis particularis indefinita vel singularis sed non est vltis nec particularis nec singularis igitur est indefinita. Et ita propter dicatur si aliquis alius discursus fiat huic similis vel equalis. Quarto contra regulam arguitur sic. et pono tibi istam omnis homo est rome. qua admissa propono hec propositio est impertinens. tu es rome. concedenda est. Nam ista tu es rome non sequitur nec repugnat ut pro igitur est impertinens. deinde propono tu es homo: hec concedenda est quod vera et impertinens. qua concessa: proponitur illa tu es rome. si negas eam bene respondendo habeo intentum. quod non omne sequens exposito et concessio vel concessis est concedendum. sequitur. n. omnis homo est rome tu es homo igitur tu es rome si concedis eam: contra ipsa est impertinens igitur non sequens et est falsa igitur neganda. quare et. Ista ratione volunt aliqui probare quod idem est concedendum et negandum infra tempus obligationis. pro de tali tu es rome est impertinens que de concedi proposita immediate post positum et de negari post concessionem illi tu es homo. Ad istam obligationem solet talis enunciari ratio. quod enim ponitur omnis homo est rome: admittitur et quod proponitur hec est impertinens tu es rome: conceditur. et ulterius cum proponitur tu es homo. similiter conceditur cum sit vera et impertinens. et ulterius quando proponitur hec tu es rome: conceditur. et etiam quod est impertinens: et cum arguitur ipsa est impertinens ergo non sequens negatur prima. quod hec propositio tu es rome in principio proposita fuit impertinens posita: nunc autem est eadem et pertinens sibi et concessio simul. v. pertinens sequens: statim bene quod eadem propositio sit impertinens et sequens respectu diuersorum. Hec responsio arguuntur verbaliter soluit sed non percipit ipsius difficultatem. pono enim casum ut prius quo admissio propono tibi hec tu es rome est falsa et non sequens concedendum est. Nam quod sit falsa pro et quod non sit sequens probatur. Nam non sequitur omnis homo est rome igitur tu es rome: deinde propono illam: tu es homo. concedenda est ut prius. vltimo propono istam tu es rome si negas habetur intentum. si concedis contra illa est falsa et non sequens igitur non est a te concedenda. similiter tu concedis falsum non sequens igitur male respondes. Non respondet concedendo in principio quod illa est falsa non sequens tu es rome. et tunc quando proponitur illa. tu es homo: concedo eam et istam similiter tu es rome. Et tunc ad argumentum illa est falsa non sequens igitur non est concedenda concedo primam et prima: tamen quicunque mihi proponeret concedam eam. et tunc quando arguitur tu concedis falsum et non sequens igitur male respondes. concedo primam et prima modo quo in prioribus dictum est.

Extra regula fuit ista. Omne repugnans posito obligato et concessio vel concessis scitum esse tale infra tempus obligationis est ab eodem negandum. Contra istam regulam procedit argumenta contra alteram regulam. facta mutatione aliquantulum: veritatem spalter contra ipsam arguo sic. et pono tibi istam. Omnis homo currit qua proposita et admissa propono tibi istam tu es homo. concedenda est quod vera et impertinens. Deinde tu non curris est a te concedenda. Si negatur vel dubitatur contra ipsa est vera et impertinens igitur concedenda: tunc arguitur sic. tu non curris est a te concedendum sed tu non curris repugnat posito concessio

Igitur repugnans posito et concessio est concedendum. Solutio huius potest patere ex alijs admittendo positum et cui proponitur tu es homo concedit. Deinde tu non curris est a te concedendum: concedit similiter quod verum et impertinens: et nego tanquam repugnans quod repugnet posito et concessio. Et si arguitur sic. Ista propositio est bona omnis homo currit tu es homo igitur tu curris. et oppositum consequentis est igitur oppositum propositi repugnat antecedenti: concedo totum. et tunc ultra oppositum propositi repugnat antecedenti: si oppositum consequentis est illa tu curris igitur ista tu curris repugnat antecedenti. concedo totum: et si arguitur ultra illa tu curris repugnat antecedenti et ans est positum et concessum igitur repugnat posito et concessio nego minores tanquam repugnantes. Sequitur. n. tu curris non repugnat posito et concessio et repugnat illi antecedenti igitur illud ans non est positum et concessum. Et si arguitur contra. illa omnis homo currit est posita et ita tu es homo est concessa et repugnat istis igitur repugnat posito et concessio nego illam copulativam omnis homo currit est posita et illa tu es homo est concessa. Et si dicitur pro qua parte proponant partes: propono ergo omnis homo currit est posita: concedo propono tu es homo est concessa. nego quod repugnat concessio et opposito bene negati. Sequitur. n. omnis homo currit non est posita vel ista tu es homo non est concessa: sed ista omnis homo currit est posita igitur illa tu es homo non est concessa. Et si dicitur aliqua propositio est concessa concedo que fuit illa dico quod stat quod a. vel b. hec questio non est pro nunc determinanda. quare etc. Secundo arguitur sic. contra regulam et pono illam omnis homo currit et omne repugnans aliquibus premissis est a te concedendum: casus est possibilis quod possibile est quod omnis homo sit currens et quod non sit aliquis syllogismus nec aliqua propositio propter istas omne currens est asinus omnis homo est currens igitur omnis homo est asinus et tunc omne repugnans illis premissis simul sumptis esset concedendum a te. v. homo non est asinus. Admissio ergo casu. propono istam omnis homo currit concedenda est quod sequens: deinde tu es homo: concedenda est quod vera et impertinens. Deinde tu non curris: si concedis et bene respondes igitur intentum: si negas vel dubitas: contra omne repugnans aliquibus premissis est a te concedendum: sed hec tu non curris est repugnans aliquibus premissis igitur ipsa est a te concedenda et tu negas ipsam igitur male. Respondet admittendo positum. et concedo totum quousque proponitur ista tu non curris: quam nego. Et tunc ad argumentum nego illam copulativam omne repugnans aliquibus premissis est a te concedendum. Et hec tu non curris est repugnans aliquibus premissis. Et si queritur pro qua parte non detur prima quod ipsa est positum vel sequens ex posito sed detur secunda. quod repugnat vni concessio et opposito bene negati. Si tamen partes illi copulative proponerent cathogice et non in copulativa illas concedendum propter loquendo ambas. Et ultimo quod ista est a me concedenda tu non curris: tanquam tamen concedam ipsam et propter concedo quod male respondeo non tanquam verum sed tanquam sequens. Tertio contra regulam arguitur sic. pono tibi omnis homo currit et pono tibi tu non curris: quo posito et admissio propono tibi illas tu es homo. Si negas contra tu negas verum et non repugnans igitur male: antecedens probatur. Nam quod sit vera pro et quod sit non repugnans probatur. quod non sequitur omnis homo currit. et pono tibi tu non curris igitur tu non es homo. concessa igitur illa propono tibi tu non curris. Si concedis et bene respondeo habeo intentum quod repugnat posito. v. omnis homo currit et concessio. tu es homo. Si negas contra tu negas tibi positum et a te admissum igitur male respondes: ans probatur eo quod posui tibi illam tu non curris et tu eam admisisti. Respondet querendo an sint due propositiones vel solus vna: si vna pre esse respondeatur ut ostensum est. Et cum ultimo proponitur tu non curris: nego eam et concedo quod est mihi posita sed non admissa istam sed bene istam copulativam omnis homo currit. et pono tibi tu non curris: et dato adhuc quod admisseris utramque partem copulative non tamen admissi istas tu non curris: sed istam pono tibi tu non curris ex qua non sequitur quod

non curris. Si autem placet opponenti quod duo sint casus et due propositioes admitto utramque: et si proponit omnis homo currit concedo. quod positum et admissum: deinde pro altero casu tu non curris concedo: quod alterum positum et admissum: deinde tu es homo concedo. Contra repugnat duobus concessis ergo male negas: ans pro. Nam sequitur omnis homo currit et tu non curris igitur tu non es homo. et pro quod quilibet pars ans est a te concessa. Dico quod repugnet duobus concessis non tamen duobus concessis in eadem obligatione: propterea non sequitur quod sit negandum.

Sed forte instatur cum periculo sic. concessa ista tu es homo: propono tibi tu curris. Si negas contra tu negas sequens ex duobus concessis igitur male. ans probatur. Nam sequitur omnis homo currit tu es homo igitur tu curris. Si concedis et pro concessioe suam contradictoriam igitur male. pro consequentia. quod contradictoria non debent concedi infra tempus obligationis. Ideo pro omnibus istis est breuiter dicendum quod non est inconueniens concedere et negare eandem propositionem et duo contradictoria: similiter in eodem tempore obligationis: sed in duabus obligationibus sicut est possibile eandem propositionem concedi et negari a duobus bene respondendo. et similiter contradictoria ita in duabus obligationibus ab vno. quod tunc tres vicem duorum: antecedens pro. Nam pono tibi et forti illam omnis homo currit qua admissa ab utroque propono tibi soli tu es homo: habes eam concedere. quod vera et impertinens: deinde ambobus propono tu curris et pro quod tu concedes eam bene respondendo quod sequitur ex duobus concessis forte: vero negabit eam quod falsa et impertinens in sua obligatione cum sibi non sunt proposita illa tu es homo proposita.

Est etiam notandum quod admissa illa totali propositioe que est due propositioes quarum quilibet habet propriam rationem continue dum aliquid proponit querat an illud proponatur in prima vel in secunda propositioe et in convenientiam respondeat: non aliter ex tibi dubio continue male respondeat. Cum facta admissione propono tibi omnis homo currit quero in qua obligatione propositionis an in prima vel in secunda. Si in prima concedo eam: quod positam obligatam. Si in secunda nego eandem. quod falsa et impertinens. Et si dicitur propono tibi eam tam in prima quam in secunda concedo et nego eam: concedo namque eam in prima: et nego eandem in secunda. nec hoc est inconueniens. quod sic responderent quorum vices pro nunc habeo vel teneo et ita propter in alijs propositionibus dicat. Ex predictis sequitur quod ex vnicuique propositioe possunt pariter due obligationes consurgere. pro si duobus proponam istas omnis homo currit quam ipsa admittant. Similiter ex dicta admissione admissio utriusque positum. verumtamen non esset hoc possibile ex vnicuique propositioe et vnicuique admissione: nam in prima est vna propositio et due admissiones in secunda vero sunt due propositioes et vna admissio. que etc.

Septima regula fuit ista. Omne sequens ex posito obligato et opposito bene negati vel negatorum scitum esse tale infra tempus obligationis est ab eodem concedendum. Contra istam regulam arguitur sic. Nam data veritate ipsius sequitur quod admissio quacumque contingente falso sit quodlibet aliud contingens falsum et impertinens concedendum: probatur et pono tibi illam tu es rome qua posita et admissa propono tu es rome et baculus stat in angulo. et pro quod hec copulativa neganda est quia falsa non sequens. Deinde proponitur nullus baculus stat in angulo. Si negas et bene respondeas igitur intentum contra regulam. pro propositio. quod sequitur ex posito et opposito bene negati. Sequitur. n. tu non es rome vel nullus baculus stat in angulo sed tu es rome per positum igitur nullus baculus stat in angulo et sic habeo conclusionem principaliter probandam: quod sicut illa ita et que libet alia deducitur dummodo suum oppositum coniungat copulative cum posito que copulativa immediate postpositum proponatur. Respondet conclusionem deductam concedo v. quod posita et admissa illa tu curris vel tu es rome deducam quod tu es episcopus vel papa: dormiens aut vigilans: aut quod quid mihi placuerit: dummodo illud sit falsum contingens et verum aut necessarium coniunctum cum posito falso eodem modo

quo dictum est. **P**ot etiam idem falsum contingens de
 duci dnm modo ponatur disiunctiue cum opposito positi.
 Vbi gratia. pono tibi ista tu curris: qua admissa ppono ti-
 bi tu non curris vel baculus stat in angulo aut aliqua talez
 tu es epus vel papa pono disiunctiue cum opposito posi-
 ti. concedenda est q: vera & impertinens. deinde ppono ba-
 culus stat in angulo opz concedere. q: sequitur ex posito &
 vno cōcesso, sequit. n. tu non curris vel baculus stat in an-
 gulo. Sed tu curris per positum ergo baculus stat in an-
 gulo. **S**ecdo contra regulam arguit sic. & pono tibi ista
 disiunctiuam tu es rome vel tu es rome est cōcedenduz:
 qua admissa ppono tibi tu es rome est cōcedenduz negā
 da est q: falsa & impertinens. deinde ppono tibi tu es rome
 & pz q: est formalr sequens ex posito & opposito bene ne-
 gati. & tñ illa nō est concedenda igit regula nō est vera. p/
 bo antecedens p pma parte. nam bene sequit tu es rome
 vel tu nō es rome est ate pcedendū sed tu es rome nō est
 ate concedendū igitur tu es rome. secūda pars anteceden-
 tis pbatur. q: bene sequit illa est ate cōcedenda igit tu es
 rome est ate cōcedendum: qd pns negabat. **R**espon-
 detur admittendo positum & cum pponit tu es rome est
 concedendum nego deinde tu es rome cōcedo. Et ad ar-
 gumentum illa est formalr sequens ex posito & opposito
 bene negati & illa nō est concedenda igit oppositum regu-
 le. nego maiorem tanq̄ repugnantem. sequit. n. illa nō est
 cōcedenda igit nō sequit ex posito & opposito bene nega-
 ti. Si dicat cedat tpus obligationis: habeo pcedere q: ista
 fuit sequens & ideo infra tpus concessi illam. **I**tem si p-
 poneretur aliqua ita q: imediate post positum pponeret
 illa tu es rome negarem eam. q: falsa & impertinens: dein-
 de tu es rome est ate concedendum concedo. q: sequens
 ex posito & opposito bene negati. **E**t si arguitur sic. tu
 es rome est ate concedendum & tu negas eam igit male
 respondes nego antecedens: & si querit pro qua parte dico
 q: pro scda. Si tamē partes ille diuisim cathogorice ppo-
 natur cōcedo quālibet istarum & vltimate q: male rideo
 tanq̄ sequens. **T**ertio arguit sic. sit rei veritas q: sor. &
 plato & cicero sint omnes homines & quilibz istozz sedeat
 isto supposito: pono tibi istaz aliquis hō currit. qua admissa:
 ppono sor. currit: neganda est. q: falsa & impertinens. de-
 inde plato currit iterum negāda ppter eandem cām. ter-
 tio pponitur cicero currit & videt q: etiam sit neganda q:
 non videtur maior rō: quare negat pma vel secūda & non
 tertia ex quo rei veritas est q: nullus illorum currit. si igit
 neganda est. & tamē sequit ex posito & oppositis bene ne-
 gatorum igit oppositum regule. p̄ta t3 & antecedens pro-
 batur. **N**ā bene sequit aliquis homo currit & nullus sor.
 currit nec aliquis plato currit igit cicero currit. p3 p̄ta. q:
 isti sunt omnes homines. **R**espondet admittendo sup-
 positum & positum & qñ pponit aliqua illaz triū sor. cur-
 rit plato currit cicero currit: nego quālibet istaruz & nego
 q: vltima sequit ex posito & oppositis bene negati. Et tñ
 ad consequentiaz illam factam nego eam. & ad pbationez
 isti sunt omnes homines nego eā. tanq̄ repugnantez posi-
 to & tribus oppositis bene negati. sequit. n. aliquis homo
 currit & minus sor. currit nec aliquis plato currit nec aliqs
 cicero currit igit isti non sunt omnes hoies. Si tamē in pñ-
 cipio imediate post positum pponeret illa sor. plato & ci-
 cero sunt oēs homines. cōcederem eam tanq̄ veraz & im-
 pertinentem: tunc sor. currit nego. q: falsa & impertinens.
 plato currit: nego ppter eandem cām. cicero currit cōce-
 do: quia sequens ex posito cōcesso & oppositis bene ne-
 gati. sequit. n. aliquis homo currit & sor. & plato: & cicero
 sunt oēs homines & nullus sor. currit nec aliquis plato cur-
 rit igit cicero currit. quare rō. **E**x pdictis sequit quos-
 dam nimis sophisticē pcedere asserentes aliqua indefini-
 tam vel particularem cōcedendam: & tamē quālibet eius
 singularem negādam: in casu. n. p̄ti cum cōceditur aliqs
 homo currit & negatur quēlibet istarum sor. currit plato
 currit & cicero currit negat p̄ter q: isti sunt omnes homi-
 nes & conceditur q: aliquis est hō qui nō est aliquis istoz.

Et si queritur quis est ille non determinet. hec questio
 q: rat q: sit. a. vel. b. Et cum cōceditur q: illi sunt oēs ho-
 mines semper due singulares pmo propofite sunt negan-
 de ppter falsitatem & impertinentiā & tertia est conceden-
 da. **P**er hunc modū haberent isti respondere ad pro-
 pria sophisticata qñ ponit sit rei veritas q: nō sint nisi tres
 homines in mūdo. s. sor. plato & cicero & q: solus sor. loq̄-
 tur: tunc ponunt istam sor. tacet: admittunt eam: deinde
 aliquis homo loquit cōcedo: q: vera & impertinens: dein-
 de sor. loquit. nego q: repugnat posito. Deinde plato loq̄-
 tur negat q: falsa & impertinens. deinde cicero loquit nega-
 tur ppter eandem cām. **U**lterius ista particularis est con-
 cedenda aliquis hō loquit & quēlibet eius singularis negā-
 do nego: qui isti non sunt omnes hoies vt dictum est sed
 est vnus qui nō est aliquis illorum qui nō datur determini-
 nate. Si tamē pponatur in pñcipio isti sunt omnes hoies
 concedatur & vltimo negatis illis sor. loquit plato loquit.
 cōcedo q: cicero loquit cuius cā dicta est. **I**sti etiaz lacius
 concedere vniuersalem & negare quālibet eius singularē.
 verbi gra. sit rei veritas q: non sint nisi tres homines in mū-
 do. s. sor. plato & cicero quoz nullus currat & ponit istaz.
 omnis hō currit admitto eam: tunc pponit sor. currit ne-
 go ipam quia falsa & impertinens. deinde plato currit nego
 ipam ppter eandem cām tertio cicero currit nego ipaz q:
 falsa & impertinens nō tamē ex hoc sequit conclusio pposita.
 q: dico p̄ter q: isti nō sunt omnes hoies: imo dico q: nul-
 lus istoz: nō est hō. q: sequit. omnis homo currit nullus sor.
 currit nec aliquis plato currit nec aliquis cicero currit igit
 nullus istozum est hō. **E**t si querit quis ergo est iste q:
 currit dico q: nō de termino hanc questionē. Si tamen in
 pñcipio fuisset illa pposita. **I**sti sunt omnes hoies cōcessi-
 sem eam & illam similr quilibet illoz currit illis tribus de-
 monstratis. **A**lter dicunt alij admittendo positū & ne-
 gando omnes singulares p̄ter vltimam ppter hoc. q: t3
 nulla illarum sit sequens. nec etiā vltima sit sequens ex po-
 sito tamē est sequens ex posito & cōcesso. **N**am stante q: nō
 sint nisi tres homines sor. plato & cicero: & sequit oīs ho-
 mo currit & sor. nō currit & plato nō currit igit cicero cur-
 rit. **S**ed hec rñsio est impossibilis sicut in supponibus
 est ostensum. **N**am hec stant simul omnis hō currit & tñ
 nec sor. currit nec plato currit nec cicero currit. q: post mil-
 le annos currit quēlibet istarum vera sic adequate signifi-
 cando posito q: tunc currit ita q: omnis hō currit. **I**tez
 tunc hec p̄ta esset bona nullus cicero currit nec plato cur-
 rit nec sor. currit igit nullus homo currit. p3 consequentia
 arguendo ex opposito p̄tis ex vna pmissarum ad opposi-
 tum alterius p̄misit: & q: ista p̄ta nō v3. satis liquet intuen-
 ti hic in loco allegato. diffusi declarata sunt. quare super-
 sedeo pro presenti rō.

Ltaua regula fuit ista. Omne repugnans po-
 sito & opposito bene negati vel bene negato-
 rum scitum esse tale infra tēpus obligationis
 est negandum. **C**ontra istam regulam va-
 dunt argumenta cōtra regulam imediatā.
 verūtamen in spāli arguo sic. & pono tibi illā
 omnis hō currit. qus posita & admissa. ppono tibi illaz tu
 curris. neganda est q: falsa & impertinens. deinde ppono
 tu es homo est ate cōcedendum. cōcedenda est q: vera &
 impertinens: deinde ppono tibi tu es hō. si concedis & ipsa
 repugnat posito & opposito bene negati igit intentuz añs
 p3. q: bene sequitur omnis hō currit tu non curris igit tu
 nō es homo. si negas vel dubitas cōtra ipsa sequit ex vno
 ate cōcesso igitur male. añs probat. **N**am sequit tu es ho-
 mo est ate cōcedenduz igit tu es. & per p̄ta tu es homo.
Respondet admittendo positum & negando istam tu
 curris & istam similr tu es homo est ate concedenduz su-
 mendo cōcedendū nominaliter. q: repugnat posito & op-
 posito bene negati. Sequit. n. omnis hō currit tu nō cur-
 ris igit tu nō es hō & vltra igitur tu non es igitur nihil est
 ate concedendū. **S**ecdo cōtra eandez regulā arguit sic.

¶ pono tibi illam disianctiuam tu curris vel rex sedet: qua posita & admissa propono illas nullus rex sedet. si aliter respondes q̄ dubitando arguis q̄ male: q̄ est tibi dubia & impertinēs. Si ergo dubitas eam sicut dubitanda est. p̄ pono illam tu curris: neganda est q̄ falsa & impertinēs: deinde p̄pono sc̄do illam nullus rex sedet. si concedis eaz vel negas & p̄ns dubitasti igitur in eodem tēpore idēz dubitas & concedis vel negas. & per p̄ns male: cōsequentia tenet per tertiam suppositionē ponentes q̄ omnes r̄sionēs retorquende sunt ad idē instans. Si ergo dubitas & bene respōdes igitur ista est dubitanda & nō negāda & t̄n̄ repugnat posito & opposito bene negati & hoc bene sc̄is. igitur r̄c. antecedens p̄z. Nam sequit̄ tu curris vel rex sedet sed tu nō curris igit̄ rex sedet. ¶ Respondet̄ admittendo posita. & cum p̄ponit̄ nullus rex sedet: dubitat̄ & illa negatur tu curris. & cum iterūz p̄ponitur nullus rex sedet: nego eam: & cum dicis̄ p̄ns dubitasti eam & modo negas igitur male. nō valet argumētum. & ad sc̄dam suppositionem. dico q̄ intelligit̄ de r̄sionibus repugnantib⁹ sicut sunt cōcedere & negare r̄c. Ideo cōceditur p̄nter q̄ aliqua p̄positio in vno loco est dubitanda & in aliquo loco concedenda: vt admissio casu p̄ori p̄posita ista rex sedet dubitatur & ista negatur tu curris. Iterum p̄posita ista rex sedet conceditur q̄ sequens ex posito & opposito bene negati vt est ostensum. ¶ Tertio cōtra regulam arguis sic. & pono tibi istam tu curris est ate concedenda. qua admissa p̄pono tibi vtrūq̄ istorum est ate concedendū demonstratis illis tu curris & tu es homo. si cōcedis tu concedis falsum & impertinēs igit̄ male respōdes. antecedens p̄batur. Nam q̄ sit falsūz p̄z. sed q̄ sit impertinēs probat̄. ex hoc q̄ nō sequit̄. nec repugnat vt manifeste p̄z deinde p̄pono tibi istam tu es homo: si negas vel dubitas cedat tempus & arguo q̄ infra tēpus negasti vel dubitasti verū & impertinēs sc̄tum ate esse tale. Si cōcedis p̄pono tibi istam tu es hō est ate cōcedendū: si negas vel dubitas: cōtra illa est vera & impertinēs tu es homo igit̄ est ate concedenda. Si concedis & bene r̄sides habeo oppositūz regule q̄ hec tu es homo est ate concedendū. repugnat posito & opposito bene negati cum suum oppositū sequatur p̄bo. Nam sequit̄ non vtrūq̄ istorum est ate concedendū sed tu curris est ate concedendū igitur tu es hō non est ate concedendū. ¶ Respondet̄ admittendo posita. Et cum p̄ponitur vtrūq̄ istorum est ate cōcedendū: nego: tu es homo: cōcedo: tu es homo est ate cōcedendū: nego: tu es homo est v̄x & impertinēs. nego. q̄ repugnat. sequit̄ enim tu es homo nō est ate concedendū igitur non est verum & impertinēs. ¶ Itēz si immediate post negationem illius vtrūq̄ istorum est ate cōcedendū p̄poneretur illa tu es homo est vera & impertinēs: negat̄ etiā q̄ statim sequeretur q̄ est ate concedendū & tunc vtrūq̄ istorum esset ate concedendū q̄d est negatum. Itēz si immediate postpositum p̄poneret̄ ista tu es homo est ate concedendū deberet illa concedi q̄ vera & impertinēs & p̄nter ista vtrūq̄ istorum est ate cōcedendū: q̄ sequens. ¶ Et si dicitur in p̄ncipio negasti q̄ ista sit vera & impertinēs: tu es homo p̄o qua parte. dico q̄ p̄ponas partes & videbis. si igitur p̄mo p̄ponitur ista tu es homo est vera. conceditur deinde tu es homo est impertinēs. negatur q̄ repugnat concessio & opposito bene negati. sequit̄ enīz tu es homo non est vera vel non est impertinēs sed est vera igitur non est impertinēs. Similr̄ si p̄mo loco p̄poneretur ista tu es homo est impertinēs cōcederem & alteraz negarem. v̄z. tu es homo est verum mō p̄ori. quare r̄c. ¶ Quarto ad p̄ncipale arguis sic. & pono tibi istam: tātūz homo est asinus est tibi positum. que sit. a. qua admissa q̄ possibilis: p̄pono tibi. a. est homo est asinus: neganda est: q̄ falsa & impossibilis nō sequens. deinde propono tibi. a. est tibi positum. Si concedis habeo oppositū regule quia repugnat posito & opposito bene negati cum suūz oppositum sequit̄ ex ipsis. Sequit̄. n. t̄n̄ homo est asinus est tibi positum sed. a. non est homo est asinus igit̄. a. non est tibi

positum: sicut a simili bene sequit̄ t̄n̄ homo currit: sed. a. nō est homo igitur. a. nō currit. Si vero negas illaz. a. est positum. cōtra. a. est ate concedendū. q̄ concedis. a. bene respondendo sed nō est cōcedendū ate q̄ verū & impertinēs: vt p̄z nec etiā sequēs ex aliquo p̄ori cōcesso vel negato vt p̄z. similr̄ igitur q̄ tibi positūz. ¶ Dicendū est q̄ impositione ista. a. pōt dupliciter teneri aut exclusiue & ex ponitur aut de excluso extremo & officiabilr̄ rōe illius termini positum. Si p̄mo modo op̄z cōcedere q̄ homo est asinus est tibi positum & nihil aliud q̄ homo est asinus est tibi positum tanq̄ expositione sequēs. & tunc cum p̄ponitur. a. est homo est asinus: nego & p̄nter q̄. a. est tibi positum. Et tunc ad argumētū. a. est concedendū a te q̄ cōcedis ip̄m bene respōdendo. cōcedo gratia disputationis: & nego q̄. a. non sit concedendū a me tanq̄ verum & impertinēs nec tanq̄ sequens: & tunc quecunq̄ pars p̄mo p̄ponatur concedo eam & alteram nego: q̄ repugnat vni concessio & opposito bene negati non sepissime declarato. ¶ Item si statz post negationem illius. a. est tibi positum fuisset p̄posita ista. a. est ate concedendū ita q̄ nō fuisset pars illius causalis: negassem eam tanq̄ falsam & impertinentem. ¶ Si vero impone sumis falsum de excluso extremo nego q̄ homo est asinus est tibi positūz. & istam similiter & nihil aliud q̄ homo est asinus est tibi positūz. dicendo q̄ quelibet illarū est falsa non sequēs cum positum non sit exclusiua sed p̄positio officiat̄ pbabilis: & ita consequenter negat̄ ista vniuersalis: omne tibi positū est homo est asinus. positum. n. cōuertibiliter significat & asserit q̄ illa exclusiua t̄n̄ homo est asinus est tibi posita. vltimus quādo p̄ponitur. a. est hō est asinus: neganda est vt p̄ns dicitur. a. est tibi positum cōcedo q̄ verum & impertinēs. Et tunc ad argumētum p̄z q̄ ista cōsequentia non v̄z. t̄n̄ homo est asinus est tibi positum & a. nō est homo est asinus igitur. a. non est tibi positum & ad similitudinem dico q̄ nō est similitudo nisi p̄mo mō. ¶ Forte concessa ista. a. est tibi positum quis posset p̄ponere. a. est ate concedendū. neganda est vt p̄ns q̄ falsa non sequens. Non. n. sequitur. a. est tibi positum igit̄. a. est ate concedendū: imo nec si adderetur si admissum vt pluries est ostensum: sed op̄z etiā addere si sine repugnātia vel sine cōtradictione ad ortum obligationis quo precedente cū alijs cōcederet q̄ omne. a. est ate concedendū r̄c.

¶ Una regula fuit ista. Ad omne impertinens est respōdendum fm̄ sui qualitatem. ¶ Cōtra istam regulam arguis sic. & pono tibi istam tu es rome iqua admissa & cōcessa propono tu es rome in hoc instanti: demonstrando instans q̄d est presens. Si cōcedis habeo intētum. q̄ ista est falsa & impertinēs cum nō sequit̄ nec repugnat vt p̄z intuenti. stat. n. q̄ tu sis rome & tamen nō sis rome in hoc instanti sicut stat q̄ aliqd̄ instās sit & q̄ hoc instās non sit. Si ergo negat̄ ista tu es rome in hoc instanti. cōtra omne q̄d est rome est rome in hoc instanti: sed tu es rome ergo tu es rome in hoc instanti. Si negatur maior: stet oppositum. v̄z. q̄ aliquid est rome q̄d nō est rome in hoc instanti: & pari rōne sequitur tales esse posibles aliquid est rome q̄d nunc nō est alicubi. similiter q̄ aliqd̄ currit quod nunc nō habet pedes. etiam q̄ nūc homo disputat q̄ adhuc non est grāmaticus. que non apparent posibles: q̄ sequit̄ hoc currit & hoc nūc nō h̄z pedes. ergo hoc currēs pedibus currit loquēdo p̄prie de currere put solī animalī conuenit similr̄ iste homo disputat & adhuc nō est grāmaticus. & fuit igit̄ in eternū fuit quod est impossibile. ¶ Ad istam obligationem solent respōderi vt p̄ns & cōsequēter concedo omnes illas cōclusiones de possibili. Et ad argumētum cōtra regulam. negat̄ cōsequentia. q̄: ōz ad illud concludendū simere q̄ illud nūc sit. q̄d tamē repugnat posito & opposito bene negati cōsimiliter negat̄ alia consequentia facta cōtra aliam cōclusionem. q̄: si adhuc & ante hoc demonstrando instans equinalēt. ideo sicut stat q̄ iste homo generabitur quādo ante hoc instans generabit̄ sic

stat qd aliquando vel prius generabat qui adhuc nō gene-
rabatur. & cōsequēter pcedit qd stat aliquid esse rome qd
nec cras nec hodie nec heri est rome: equivalent. n. apud
hanc responsionē hodie & hec dies. pter hoc qd hodie cō-
notat p̄sentia diei demonstrat. & cōsimilr li nunc & hoc
instans cōnotando eius p̄sentia: ita qd li hodie vel nunc non
conuertitur cum li hodie nisi cū tali connotatione. naz li ho-
die valet tñ sicut hec dies qui est p̄s. Et cōsimilr li ho-
dierna dies. & sic non sequit̄ omnis dies erit p̄s ergo ois
dies currit hodierna dies: nec sequitur omnis dies currit
p̄s dies igitur omnis dies erit dies qui est p̄s. & similr
ter negat qd omnis dies post hodiernā diem erit cras vel
crastina dies. q: isti termini cras vel crastina dies valēt tñ
sicut diceretur dies imediate sequens dies q nūc est p̄s.
Et si querat an li hodierna dies vel crastina dies sint ter-
mini cōmunes vel termini singulares. dicat qd sunt termi-
ni cōmunes: nō opz tñ qd vtrūqz istorum sit de plurib⁹ p̄-
dicabilis: sicut nec iste terminus sol deus vel celus: & tamē
conuertuntur deus & iste deus: & sicut non pōt esse qd iste
deus est & alius deus est. sic nec qd hodierna dies sit & qd
alia dies sit hodierna. & similr dicatur de crastina & hodie-
na. quare &c. ¶ Hec autē pulchre dicta sunt sed iudicio
meo nō in toto continent veritatez. arguo. n. pbando qd li
hodie vel nūc non p̄uertunt cum li isto die vel hoc instan-
ti & tali cōnotatione. Nam facio talem p̄nam nunc est aut
hodie est igitur hoc instans p̄s est vel hec dies que est
p̄s est: & demonstrato hanc diem que est. a. & hoc instans
p̄s qd sit. b. Nam post hanc septimanā currit ita qd ho-
die est & nunc est sicut p̄ntialē ita est & tunc non currit ita
qd hec dies est demonstrato. a. nec hoc instans est demon-
strato. b. instans qd nūc est igitur adinuicēz huiusmodi nō
cōuertunt. ¶ Confirmatur. nam si iste termin⁹ deus suc-
cessine de plurib⁹ esset verificabilis ita qd sua supposita cor-
rumperent & non essent eterna. hec cōsequētia nō valēt
deus est igitur hic deus est quocūqz demonstrato sicut nec
cōuertunt illa duo. aliquis homo & iste hō. dato qd li ali-
quis homo nunqz haberet nisi vnum suppositum sed suc-
cessine plura. sicut dicimus de istis terminis senix & ista se-
nix modo p̄z qd nō sequit̄ senix est igitur ista senix est. nec
ista alijs. homo est igitur iste homo est quocūqz cōnotatio-
ne vel relatione addita igit̄ nec illa consequētia est bona.
nūc est igitur hoc instans quod est p̄s est. hodie est alijs
homo igit̄ hec dies q̄ est p̄s est aliquis homo. p̄na patet
q: licet isti termini nūc hodie nunqz plura supposita hēant
simul tamen habeāt successine per cōtinuam definitionē &
inceptionem talium suppositoꝝ. ¶ Confirmat. iterum &
assigno aliquos dies h⁹ hebdomade future. v. a. b. c. d.
& p̄z qd quādocūqz erit ita qd tu es in. a. die erit ita qd tu es
nunc: & qd tu es hodie. & ita quādocūqz erit verum qd tu
es in. b. in. c. in. d. sed tñc nō currit ita qd tu es in hoc die de-
monstrato que mō p̄s est: nec tunc currit ita qd tu es in
hoc instanti demonstrato instati qd p̄sentialr existit igitur
talis conuertibilitas est fugienda. ¶ Ideo est alr dicendū
respondendo ad obligationē sicut in argumento responde-
tur quonqz pponunt̄ iste conclusiones quas nego & dico
qd si aliquid est rome illud nūc est rome vel alicubi: q: si ali-
quid est rome illud est rome in instati p̄nti & in instati qd ē
p̄s. Similr si aliquid est rome illud est rome hodie: nun-
quā tamē concedo qd si aliquid est rome illud est rome in
hoc instanti p̄nti vel in hac die que est p̄s: cum adequatū
significatum antecedentis & significatūz adequatūz oppo-
siti cōsequētis sunt cōpossibilia. Et ita non est admittendū
qd aliquid currat qd nunc nō habeat pedes: lz sit admitten-
dum qd aliquid currat qd in hoc in instati p̄nti nō habet pe-
des: nec etiam est cōcedendum qd aliquis hō disputet qui
adhuc non est grāmaticus: lz concedendū sit in casu qd ali-
quis homo disputat qui tñ hoc instans p̄s nō sit grāma-
ticus. hec autē in mā de incipit & desinit nota sunt ideo eoz
verificationes querens inueniat. ¶ Ex hijs ergo patz qd li
nunc & instans p̄s conuertunt & non li nūc & hoc instans
p̄s. Similr hodie & dies p̄s conuertunt & non hodie

& hec dies p̄s. Idem est dicendū de hodierna die & de
alijs terminis dies crastina & besterna suo modo: vñ dies
crastina equialet huic dies p̄terita imediate diei que est
p̄s. dies besterna equialet huic dies futura imediate
diei que est p̄s. & nō huic diei que est p̄s. sicut pōt pate-
re ex dictis. ¶ Ex quibus sequit̄ qd lz fuit ita qd adam est
hodie & fuit heri: siue erit cras: non tamē est verū qd adā
fuit hodie aut heri: & ita bene erit vnum qd antēp̄s est ho-
die & fuit heri & erit cras. & tamē nō est antēp̄s hodie be-
ri aut cras: iuxta equivalentias talium terminoꝝ: sicut etiā
alias cōcessi qd antēp̄s nunqz erit p̄s nec nunqz erit in in-
stanti p̄nti nec nunqz erit hodierna die lz aliquando currit
ita qd est p̄s & in instati p̄nti & hodierna die. si enim erit in
instati p̄nti tempore currit in instati qd est p̄s. cōse-
quentia lz. q: li p̄s instans & li instans qd est cōuertitur
¶ Sed contra iam dicta probat qd sequit̄ tu es rome igit̄
tu es rome in hoc instanti: quocūqz demonstrato. Nam ex
opposito sequit̄ oppositum. sequit̄. n. tu non es rome in
hoc instanti quocūqz demonstrato: & tu nō es rome in hoc
instanti isto demonstrato nec isto demonstrato nec sic de singu-
lis. igitur tu nō es rome in aliquo instanti. & per p̄s tu nō
es rome. ¶ Scdo tu es rome igitur tu es rome in aliquo
instanti igit̄ tu es rome in instanti p̄nti igit̄ tu es rome in in-
stanti qd est p̄s: sed solum hoc instans est: demonstrado
hoc instans p̄s. igitur &c. ¶ Tertio arguit̄ sic. sit rei ve-
ritas qd soz. sit rome in. a. instanti qd sit p̄s & reddo ad p̄-
mam rñsionem negantē qd tu es rome in. a. instanti & be-
ne es rome in aliquo instanti. ppono tibi soz. est rome in. a.
instanti. p̄z qd est cōcedenda q: vera & impertinēs: tunc ar-
guitur sic. soz. est rome in. a. instanti & tu es rome in aliquo
instanti igit̄ tu es rome in. a. instanti p̄z p̄na. q: aliter plura
instantia essent cōsequens est impossibile. q: scdo talia nec
possunt esse cōtinua nec cōtigua. ¶ Ad p̄mum dicat̄ negā-
do penultimam p̄nam. sicut nō sequit̄. nō sum hoc animal
demonstrato asino nec demonstrato homie nec demonstra-
to quocūqz alio animal igitur nō sum animal: supposito qd
per li hoc in antecedente dem̄f̄ asinus. ¶ Ad scdm con-
cedo qd sum in instanti qd est p̄s & nego qd solum hoc in-
stans est p̄s tanqz repugnans. ¶ Ad tertiz admissa sup-
positione nego qd soz. sit rome in. a. instanti ppter repugnā-
tiam vel deductionem ad impossibile sed tñ bene cōcedo
qd soz. est in aliquo instanti rome: sicut concedo qd tu es ro-
me in aliquo instanti: p̄mū q: verum & impertinēs: fm qz
sequens exposito. Et si querit̄ ex quo soz. est rome in ali-
quo instanti & tu similr in quo instanti: dico qd stat in. a. vel
in. b. qd nō est hic questio determināda. ¶ Scdo ad p̄nci-
pale arguit̄ sic. Et pono tibi istam omnis p̄positio est ve-
ra. qua admissa pponitur hec est vera homo est asinus. si
conceditur habeo intentam: cum ipsa sit falsa & imperti-
nens: qd sit falsa p̄z: sed qd sit impertinēs pbatur. qz nō seq-
tur nec repugnat. Nam non sequit̄. omnis p̄positio est ve-
ra igitur hec est vera homo est asinus: cum oppositū con-
sequētis stet cūz antecedēte. stat. n. qd illa deus est sit ois
p̄positio vera. qd aut non repugnet manifestūz est. ¶ Si
autē negat̄: cōtra omnis p̄positio est vera sed ista homo
est asinus est p̄positio igitur ipsa est vera. ¶ Dicat̄ conce-
do cōsequētiā & negādo minorem tanqz repugnantēz
posito & opposito bene negat̄. Nam bene sequit̄ omnis
p̄positio est vera ista homo est asinus nō est vera igit̄ illa
homo ē asinus nō est p̄positio. Si autē postpositum p̄-
poneret̄ ista homo est asinus est p̄positio cōcedenda ē qz
vera & impertinens deinde si pponatur hō est asinus est
vera cōcedat̄ qz sequens exposito & concessio. ¶ Et si ar-
guitur homo est asinus est p̄positio vera igit̄ homo ē asi-
nus. nō valet argumētum. qz ex possibili nō sequit̄ impos-
sibile. ¶ Contra vnum negat̄. v. qd illa homo est asinus
sit p̄positio arguit̄ sic. & facio illam p̄nam omnis p̄pō est
vera igitur hec homo est asinus est p̄pō vera. ista conse-
quentia parte nō valet. stat. n. oppositum cōsequētis cum
antecedente & arguo sic. oppositum cōsequētis stat cum
antecedente igit̄ oppositum cōsequētis est. igit̄ p̄s illius

consequentie est sed omne consequens illius consequentie est ista homo est asinus igitur homo est asinus? igitur homo est asinus est ppositio. **R**espondet qd qd sed casus repugnat dictis in primo casu vnum istorum expedit facere aut non admittere sibi casum aut si admittit cedit obligatio prima. et tunc in secundo casu possum admittere qd ista homo est asinus est ppositio nec tunc repugnat alicui. **A**ut tertio potest dici sicut superius dicebatur admittendo simul duos casus oppositos per duas positiones et tunc non est in conveniens concedere et negare eandem propositionem in diversis casibus sed in eodem esset inconveniens. **U**ter potest secundus casus admitti cum primo. **E**t cum dicitur oppositum consequentis istius consequentie stat cum asine eiusdem concedo igitur oppositum consequentis est: concedo sed omne prius illius est ista homo est asinus igitur homo est asinus est: nego antecedens tanquam repugnans. sequitur. n. illa homo est asinus non est ppositio igitur non est consequens illius consequentie. **T**ertio arguitur sic. contra regulam et pono tibi istam copulativam rex sedet et nulla obligatio tibi fit. deinde rex sedet. Si concedit et ista est tibi dubia et impertinens igitur oppositum regule. asinus probatur. nam qd sit dubia de se patet. qd sit impertinens probatur. Nam nulla obligatio tibi fit igitur est impertinens. accipiendo impertinens pro omni eo qd non est sequens nec repugnans. illa propositio est bona antecedens et concedendum atque igitur et prius. Si in primo dubitasti ista rex sedet tunc cedat tibi tempus tu dubitasti sequens exposito infra tempus igitur male respondisti. **F**orte dicitur qd repugnat illam esse mihi dubiam. contra et pono tibi istam copulativam rex sedet et rex sedet est tibi dubium et nulla obligatio est tibi facta. deinde rex sedet. si concedit tunc rex sedet est tibi dubia et nulla obligatio tibi facta est igitur concedis tibi dubium sine aliqua obligatione. et per prius male respondes. **R**espondet admittendo casum et cum proponit rex sedet. concedo et cum arguit ista est tibi dubia et impertinens. igitur et nego antecedens. pro qua parte: patet. ex quo sequitur ex secunda parte casus. Si tamen proponatur ille cathogorice dicitur: concedo qd ista non est a me concedenda tamen concedam istam quotienscumque proponetur. Et si dicitur tu concedis illam et illa non est atque concedenda sed dubitanda igitur male respondes. dico negando antecedens ut prius copulativam ppositum: cathogorice autem concedo ultimatim qd male respondeo non quia verum sed quia sequens. **Q**uarto ad principale arguitur sic. aliquid impertinens falsum est pertinens verum. sequens vel repugnans sed omne sequens est concedendum et omne repugnans negandum igitur non semper ad impertinens est respondendum sibi sui qualitate. consequentia tenet et antecedens probatur. et pono tibi istam. omnis homo est rome et quelibet ppositio est impertinens posito et obligato: tunc propono tibi omnis homo est rome que sit. a. conceditur. deinde. a. est positum obligatum vel sequens. conceditur quia verum et impertinens: deinde. a. est atque concedendum: conceditur quia sequens. tunc arguitur sic. Si nulla obligatio esset facta. a. esset falsum quia negandum et nunc est concedendum igitur solum propter positum est concedendum sed nullum falsum est concedendum propter positum nisi sequens igitur ista est sequens sed omnis ppositio est impertinens posito obligato igitur ppositio falsa impertinens est sequens. quare et cetera. **R**espondet admittendo et concedendo qd. a. est positum obligatum vel sequens. et qd est concedendum: sed nego qd sit falsum tanquam repugnans. sequitur. n. a. est concedendum et omnis ppositio est impertinens obligato igitur. a. est ppositio vera. **I**tem nego qd si nulla obligatio foret ista esset neganda tanquam repugnans. sequitur. n. a. est concedendum et omnis ppositio est impertinens posito obligato igitur si nulla obligatio foret. a. esset concedendum. et per prius non esset negandum. **S**i tamen primo proponatur. a. est falsum concedit tanquam verum impertinens. deinde. a. est positum obligatum aut sequens vel concedendum: nego quodlibet istorum tanquam repugnans. quia sequitur quodlibet ppositio est impertinens posito obligato et. a. est falsum igitur est atque negandum. et per consequens non concedendum nec positum obligatum aut

sequens. **Q**uinto principaliter arguitur contra regulam et pono tibi istam omnis ppositio propter istam tu es rome est impertinens posito obligato que sit. c. deinde tibi. c. est tibi positum obligatum. concedenda est. quia vera et impertinens: deinde tu es rome: vel est concedenda vel neganda. si neganda: contra illa est falsa possibilis non impertinens nec repugnans igitur sequens vel positum obligatum et omne tale est concedendum igitur hec est concedenda. Si dicatur qd est concedenda. contra ista est falsa et non sequens igitur neganda: antecedens patet quoniam non sequitur omnis ppositio propter istam tu es rome est impertinens posito obligato igitur tu es rome. **C**onfirmat ante casum fuit neganda et ex casu non sequitur qd sit concedenda igitur adhuc est neganda. propositio tertia et antecedens probatur. quoniam non sequitur. omnis ppositio propter illam tu es rome est impertinens posito obligato igitur tu es rome est concedenda quia cum toto antecedente stare qd tu es rome esset repugnans posito obligato et cetera. **R**espondet admittendo positum. **E**t cum primo proponitur tibi. c. est positum obligatum concedo: deinde tu es rome nego: quia est falsa et non sequens. **E**t tunc ad argumentum illa est falsa possibilis non impertinens nec repugnans igitur sequens. concedo propositum. et consequens. et propter concedo qd tu es rome est concedendum. **E**t tunc ad argumentum non sequitur. omnis ppositio propter istam tu es rome est impertinens igitur tu es rome. dico qd si mihi proponitur ista propositio nego eam. et concedo istam esse bonam quia sequens est istam esse bonam. Nam sequitur tibi. c. est tibi positum obligatum et ista. verum. tu es rome est sequens exposito obligato igitur illa consequentia est bona. **S**i tamen primo proponatur tu es rome est sequens nego: deinde tu es rome est repugnans: concedo quia sequens. sequitur enim tibi. c. est positum et omnis ppositio propter illam est impertinens et ista non est sequens igitur est repugnans. Si tamen antequam proponatur ista tibi. c. est positum obligatum proponatur tu es rome est sequens vel tu es rome est repugnans utriusque est negandum: deinde tantum. c. est positum obligatum negatur. quia tunc est sequens qd tu es rome est positum obligatum. quare et cetera.

Dicitur regula est ista. Omne falsum non sequens scilicet esse tale infra tempus obligationis est negandum et omne verum non repugnans concedendum. **E**t ista argumenta contra regulam militent contra istam tamen adhuc in spali arguo pluribus medijs valentibus ad utrumque. quia non potest fieri argumentum contra istam regulam quod non sit contra aliam et e contra. **A**rguo ergo primo sic. sit rei veritas qd vnum. a. sit omne. a. quod sit ista tu curris: deinde: pono tibi istam. sic qd nihil aliud ponatur tibi. a. est concedendum atque que sit. b. et c. eius dicitur. tunc proponatur. b. Si conceditur. contra nullum falsum non sequens est atque concedendum sed omne. a. est falsum non sequens igitur nullum. a. est atque concedendum quod est. c. oppositum. b. consequentia tamen cum maiori et minorem probatur. quia non sequitur. a. est atque concedendum igitur tu curris. nec potest negari. b. quia positum. **R**espondetur admittendo casum et ulterius dico qd. a. sequitur ex. b. non sequitur. a. est concedendum atque igitur tu curris. dico qd argumentum est bonum. quia sequitur ex casu illam propositam esse bonam non tamen concedo propositam istam: sicut in casu concederetur illam propositam esse bonam deus est igitur homo est asinus: nunquam tamen concederet istam. Si autem dematur illa particula qd nihil aliud tibi ponatur admitto casum et nego qd. a. sit falsum et non sequens. **E**t si dicitur pro qua parte. non ratio quousque proponantur partes mihi sigillatim: quod si fiet. primo primo loco propositam concedam et secundam negabo. ut si statim post istam. a. est falsum et non sequens. proponatur. a. non est sequens: concedit: et ista. a. est falsum: negat. illa enim non stat simul. a. est concedendum atque non est sequens et tamen est falsum. **S**i autem primo loco proponatur. a. est falsum respondeatur sicut dictum est. et hoc communiter contingit de copulativa facta ex duabus contingitibus veris et impertinentibus repugnantibus. Eodem modo dico de disunctiva eius opposita. unde pars primo loco proposita est neganda et secunda concedenda.

sicut extra sed extra non concederetur nec negaret nec dubitaretur nec distingueretur quousque diceretur quid demonstratur per hunc istum sic in proposito dicitur responderi cum ergo proponit ille male respondet quero quid demonstrat per hunc illud si dicitur quod demonstrat istam rem. sicut prius. et ego respondet deo tibi sicut ille que demonstrat. Ita quod nunquam respondeat concedendo negando nec dubitando quousque non fuerit certificatum quid demonstrat per hunc illud: tamen gratia disputationis ad remittendum clamor: est oppositis potest. a. dubitari. Et ad argumentum concessis illis partibus sigillatim concedas tanquam sequens quod male respondeo.

Vdecima regula fuit ista. possibile obligatum licet falso non: propter hoc est negandum necessarium per se nec est concedendum impossibile per se. Contra istam regulam arguitur sic. et pono tibi istam habet est asinus est tibi positum obligatum: qua admissa arguo sic: ex isto possibile positum est concedendum impossibile igitur regula falsa: assis arguo sic. et pono tibi istam habet est asinus. Si concedis et bene respondes habeo intentum. Si negas habet omne positum obligatum est ate concedendum sed habet est asinus est tibi positum obligatum igitur homo est asinus? est ate concedendum et tu negas tamen igitur tu male respondes: maior est regula et minor est tibi positum igitur consequens est ate concedendum: quod si concedit versus homo est asinus est ate concedendum arguo sic. habet est asinus est ate concedendum sed habet est asinus? est impossibile per se igitur per se impossibile est ate concedendum et possibile tamen est positum igitur positum possibile. positum est impossibile concedendum. Item sic habet est asinus est concedendum et non nisi infra tempus obligationis igitur infra tempus obligationis est concedendum: sed infra tempus est negandum igitur idem est concedendum et negandum infra tempus obligationis: quod autem habet est asinus sit negandum infra tempus. probo: quod negares eam infra tempus bene respondendo sed non negas non negandum bene respondendo igitur ista est ate neganda. Item si habet est asinus est concedendum et nihil est concedendum nisi verum vel sequens sed non est verum quod est impossibile igitur est sequens. et per prius ex possibile sequitur impossibile quod est per prius in multis locis. Item si homo est asinus est concedendum infra tempus tunc cedat tempus et arguo sic. habet est asinus fuit concedendum infra tempus: et non concedisti illam infra tempus quam fuit proposita igitur male respondisti. Ad istud solet respondere dicendo quod illa homo est asinus non est a me neganda. Et tunc ad arguendum omne positum obligatum est ate concedendum sed habet est asinus est tibi positum obligatum igitur homo est asinus? est ate concedendum dubitat minor: eo quod potest esse propositio posita obligata vel talis propositio sumpta sub vltimo propositio predicti syllogismi. Si sit propositio posita: omnia non versus quod non predicat sub minoris de propositio posita obligata sed ad hoc quod omnia valeat ocy sic arguere: omne tibi positum obligatum est ate concedendum sed homo est asinus est tibi positum obligatum igitur homo est asinus est ate concedendum. Si vero minor fuerit hec propositio: homo est asinus: sumpta sub vltimo propositio concedenda est omnia sed negat assis. Distinctio ista non est ad propositum: eo quod casus ponit quod ista habet est asinus sit posita obligata. Item si sit propositio posita obligata: syllogismus adhuc esset necessarius eo quod sub minoris vel tibi propositio posita predicat in minoris et maioris extremitas predicat de minoris in pelone. Item ponat cum toto casu quod illa habet est asinus sumatur sub subiecto illius vltimo: quo positum stabit arguendum ut prius sine solutione. Item est aliter dicendum: negando istam habet est asinus quousque propositio. Et tunc ad arguendum cedo quod illa est ate concedenda et nego eam et postea quod male respondes non tanquam verum sed quod sequens. Et tunc ad argumenta phantasia quod illa non est ate concedenda respondeat ad prius cum dicitur habet est asinus? est ate concedendum et habet est asinus est per se impossibile igitur per se ipse est ate concedendum nego minore tanquam repugnantem. Sequitur. n. habet est asinus? est ate concedendum igitur habet est asinus? non est per se ipse sicut appareret infra. Verum concedo quod habet est asinus? est per se ipse non habet intentum. quod nego istam: tamen possibile est positum quod repugnat: sequitur. n. habet est asinus? est per se

ipole et est positum igitur non tamen ipse est positum. Sed forte istam rationem arguo sic. ponendo quod c. sit tota ista propositio habet est asinus est tibi positum obligatum: tunc arguitur sic. tamen. c. est tibi positum obligatum sed. c. est propositio possibilis igitur tamen ipse est tibi positum obligatum. Propterea cedat tempus: et arguo sic. tunc nullum impossibile fuit tibi positum. igitur et. assis probat. quod tamen. c. propositio possibilis fuit tibi posita. Respondet negando quod tamen. c. sit tibi positum tanquam repugnans. Sequitur. n. habet est asinus? est tibi positum ergo non tamen. c. est tibi positum. Et si dicitur cedat tempus: admitto: et nego quod habet est asinus? fuit tibi positum infra tempus: et concedo quod tamen. c. fuit tibi positum infra tempus et nego quod aliquid impossibile fuit tibi positum infra tempus oia ista tamen sunt falsa sed sequentia et ideo infra tempus concedenda. Et si arguitur sic. tamen possibile fuit positum et ipse fuit concedendum infra tempus igitur propter possibile positum fuit ipse concedendum: proha pro et assis etiam: quod omne positum obligatum fuit concedendum infra tempus sed habet est asinus? fuit positum obligatum igitur habet est asinus? fuit concedendum infra tempus sed habet est asinus? est et tunc fuit impossibile. igitur et. Respondet negando quod impossibile fuit concedendum infra tempus obligationis et concedo quod omne positum obligatum fuit concedendum infra tempus: et nego quod habet est asinus? fuit positum obligatum infra tempus. Si tamen talis propositio fuisset tibi proposita infra tempus ipse concedisset quod fuisset tibi posita. Ad aliud principale quod dicitur: quod homo est asinus? est a me negandum: nego et nego quod negem eam bene respondendo. vltimo si proponitur tu negas eam: concedo: tu male respondes concedo: si in principio proponit tu male respondes nego: tu negas eam: nego quod repugnat. Ad aliud dicitur negando quod omne concedendum sit concedendum aut quod verum aut quod sequens quod etiam est concedendum quod positum obligatum: concessio ergo isto assis potest concedi propter quod habet est asinus est sequens sed non ex possibili. Ad aliud cum dicitur cedat tempus admitto et nego quod habet est asinus fuit concedendum infra tempus et tota causa dicta est. quare et. Sed ad hoc fortis arguitur per regulam et per responsiones et pono tibi istam habet est asinus? est tibi positum obligatum et hec habet est asinus? est per se impossibile casus est possibilis: quod possibile est quod tibi ponat per se impossibile et tu admittas illud: admissio ergo isto propono tibi habet est asinus est ate concedendum. Si negas: habet est asinus est tibi positum obligatum igitur homo est asinus est ate concedendum. Si concedis arguitur quod habet est asinus est ate negandum. Item habet est asinus? est per se impossibile igitur homo est asinus est ate negandum: probatur consequentia. sequitur enim homo est asinus est per se impossibile et aliud est tibi positum obligatum igitur repugnat tibi positum obligatum sed omne repugnans tibi positum obligatum est ate negandum igitur homo est asinus est ate negandum. Respondetur admittendo casum et cum proponitur homo est asinus est ate concedendum nego contra homo est asinus est tibi positum obligatum igitur homo est asinus est ate concedendum: concedo consequentiam et concessio quod illud sit antecedens et illud consequens: nego quod assis sit concedendum a me. Et si dicitur contra omne positum obligatum est concedendum ate sed homo est asinus est positum obligatum igitur homo est asinus est concedendum ate: nego maiore tanquam repugnantem. Et si dicitur ista est regula: nego. Pro qua notandum quod omnes regule obligationum habent intelligi sine obligatione contraria quoniam omnes ante dicte regule sunt vere propositiones non necessarie igitur cuiuscumque regule talis est oppositum possibile. et per consequens potest admitti vel concedi ex aliquo antecedente ipse. verbi gratia. pono quod tu concedas repugnans positum obligatum et bene respondeas ad illud solummodo respondendo: istud est possibile ideo admittendum quo admissio fiat hec consequentia tu concedis repugnans positum obligatum igitur male respondes: conceditur consequentia sicut etiam conceditur antecedens: quousque propositio non tamen conceditur ipse omne concedendum quod tunc consequens esset concedendum et sic concedendum esset te male respondere et te bene respondere respectu eiusdem: ita in proposito est obligatio contraria cum ponitur quod illa homo est asinus sit posita et obligata cum hoc quod sit impossibile per se in eo quod est impossibile

per se sequit̄ q̄ est neganda. ⁊ per p̄na non cōcedenda.

Dodecima regula ⁊ vltima fuit ista. qualibz parte copulatiue concessa concedenda est copulatiua cuius ille vel conuulles sunt partes p̄ncipales. **C**ontra istam regulā arguit̄ per motuum oppositū tenentūz. Nam pono tibi illam aliquis homo est romē: sit tamē res veritas q̄ nullus homo sit romē: qua admissa. p̄pono tibi istā aliquis homo est romē ⁊ tu es hō: hec p̄positio est falsa ⁊ impertinens igitur neganda: ⁊ tamen quelibet eius pars est cōcedenda: p̄batur hec est cōcedenda aliquis homo est romē q̄ posita obligata: ⁊ hec etia; est cōcedenda tu es homo: q̄ vera ⁊ impertinens ⁊ tamen vt apparet copulatiua est neganda igitur non ad cōcessionē cuiuslibet partis copulatiue est concedenda copulatiua. **R**espondet̄ admittendo positum. Et cu; p̄ponitur aliquis hō est romē ⁊ tu es homo. nego illam copulatiua; tanq̄ falsam ⁊ impertinentem: ⁊ cum dicis vtraq; pars est concedenda. dicis q̄ prima est concedenda ⁊ nō scda que vera est sed repugnans posito ⁊ opposito bene negati q̄ eius cōtradictoriū est sequens. sequit̄. n. nullus homo est romē vel tu non es hō sed aliquis homo est romē igit̄ tu non es homo. Si vero p̄ponatur copulatiua per alium modū concedenda est q̄ sequens: vt si statim postpositūz p̄poneretur illa tu es hō que esset concedenda quia vera ⁊ impertinens. quare ⁊c. **S**imiliter dicendū si r̄deret̄ sicut solet poni q̄ omnis homo currat quia admissa p̄ponitur omnis hō est romē ⁊ tu es homo: negat̄ illa ⁊ respondeat̄ vt p̄us. **S**ecundo p̄ncipaliter contra regulam arguit̄ sic. ⁊ pono tibi ois homo est romē qua posita ⁊ admissa p̄pono tibi tu es homo ⁊ tu es romē neganda est q̄ falsa ⁊ impertinens. **D**einde p̄pono tibi tu es homo. cōcedenda est q̄ vera ⁊ impertinens. **N**on. n. videt̄ cui repugnet vel ad qd sequat̄. **D**einde p̄pono tibi tu es romē. Si concedis habeo intem q̄ negasti copulatiua; ⁊ cōcedisti qualibet eius partem. Si negas contra tu negas sequens ex posito obligato ⁊ concessio igitur male. antecedens p̄batur. q̄ sequitur omnis hō est romē tu es homo igit̄ tu es romē. **R**espondetur admissio casu negando istam copulatiua;. Et est p̄ponitur tu es homo: nego q̄ repugnat posito ⁊ opposito bene negati. nam suum oppositū sequit̄. p̄bo. Nam sequitur. omnis homo est romē tu nō es homo vel tu non es romē igit̄ tu non es homo. p̄bo. istam p̄nam nam b̄n sequitur hō est romē tu non es homo ergo tu non es romē. Similr sequit̄ omnis hō est romē tu nō es romē igit̄ tu non es hō arguo igit̄ sic. hec tu nō es hō sequit̄ ex posito ⁊ qualibz parte illius disunctiue ergo sequit̄ ex eodem posito ⁊ tota disunctiua. p̄ cōsequentia ex hoc q̄ disunctiua infer̄ ex qualibet eius parte. **I**tem sequit̄ tu es homo ⁊ omnis hō est romē igitur tu es homo ⁊ tu es romē. Ista p̄sequentia est bona ⁊ oppositū p̄ntis est ⁊ cuiuslibet partis antecedētis. Similr igit̄ ex opposito p̄ntis cum mino: sequit̄ oppositū maioris ⁊ sic habet intentū. **T**ertio cōtra regulā arguit̄ sic. ⁊ pono tibi omnis hō est romē: qua admissa ⁊ cōcessa cedat ip̄us ⁊ p̄pono tibi talis copulatiua omnis hō est romē ⁊ tu es hō fuit ate cōcedenda. Si concedis cōtra ista fuit falsa ⁊ impertinens igitur: si dicis q̄ fuit negāda ⁊ vt p̄z quelibet eius pars fuit concedenda igit̄ oppositum. **A**d istud arḡm̄ respondet vnus magister dicēs admittendo positū ⁊ q̄ illa copulatiua fuit ante negāda ⁊ quelibz pars p̄ncipalis pro tunc fuit cōcedenda: nec incidit aut ibidē habeo r̄sio: in r̄sioe tenētūm oppositū regule p̄dicte. q̄ non obstāte cōclusioe nūc cōcessa non est r̄ndendūz ad copulatiua; istam negando ⁊ vtraq; eius partē p̄cedendo: sed postq̄ negabit̄ copulatiua negat̄ altera pars copulatiue vt repugnās posito cum b̄n p̄cesso vel opposito b̄n negati. **P**uto q̄ h̄mōi magistri intētio bona sit t̄n v̄ba nō recte p̄cedunt arguo nāq; sic hec copulatiua nō fuit p̄posita ista t̄ps obligatiōis nec aliq̄ op̄m̄ ipsius sequēs ex aliquo posito obligato aut concessio vel quouis alio mō igit̄ ista nō fuit negāda idēz arḡm̄

fit p̄bando q̄ nulla eius pars fuit p̄cedenda cū nō fuit p̄posita p̄na p̄z capiēdo p̄cedendū vel negandū pro digno p̄cedi vel negari noialiter ⁊ nō participialr. **S**ecdo non videt̄ mihi q̄re illa copulatiua fuit negāda quin ē cōsimilr rōne fuit p̄cedenda q̄ negat̄ iste magister. p̄z p̄na q̄ sicut potuit p̄poni imediate postpositū ita etiā post illam tu es homo. **T**ertio arguit̄ sic. in eodēz tpe obligatiōis fuit ista copulatiua negāda ⁊ quelz eius pars p̄cedēda ⁊ p̄esse vna obligatio fuit igit̄ copulatiua ista nō significauit vt sue partes aut nō sequebat̄ ex eisde; nō est dicendū p̄mū vt p̄z igit̄ s̄m cuius op̄m̄ ponit̄: ⁊ sic incidit in op̄ione; illorūz quos porcinos vocat. **E**st igit̄ alr dicendū q̄ ista copulatiua nec fuit p̄cedenda nec negāda nec dubitāda. dato q̄ nō fuerit plata nec alicubi scripta: si t̄n fuisset in aia vel scripta r̄ideo sic nō fuis; mihi p̄posita ab aliquo ⁊ circa ip̄as cōsiderassem: si p̄us circa copulatiua; q̄ scdam partem illa fuisset a me negāda ⁊ p̄nter scda ps. si vō p̄us direxissem oculum ad scdam partē copulatiue. istam p̄cedo p̄cedere debuisset copulatiua;. Et ita dico si ab aliquo mihi p̄posita fuisset ista copulatiua. si imediate postpositū p̄posuissem eam neganda fuisset ⁊ p̄nter eius scda pars. Si vero scda ps imediate postpositū fuisset p̄posita cōcedēda fuisset ⁊ p̄nter copulatiua totalis. q̄re ⁊c. **Q**uarto arguitur sic. ⁊ pono tibi illā tu curris: qua admissa p̄pono tibi tu curris ⁊ tu moueris: negāda est q̄ falsa vt p̄z ⁊ non sequens cū a parte copulatiue ad totā non v; arḡm̄ deinde p̄pono tibi tu curris: p̄cedēda est: q̄ positiū obligatiū. **A**lterius tu moueris: p̄cedenda est q̄ sequēs ex posito obligato. ⁊ sic p̄z q̄ copulatiua est negāda ⁊ quelz eius pars ē p̄cedēda. **R**espondet̄ admittēdo positū ⁊ p̄cedo istam copulatiua; tu curris ⁊ tu moueris ⁊ dico q̄ est sequēs ex posito. p̄do quo regulariter obseruandū q̄ q̄s̄q; ponit̄ ⁊ admittitur aliquid ⁊ deinde p̄ponit̄ copulatiua cui⁹ quelz pars sequit̄ ex posito obligato p̄cedenda est copulatiua tanq̄ sequēs ⁊ sic est in p̄posito vt p̄z cōsiderant̄. **I**dem dico si p̄poneret̄ illa tu curris deinde admissa p̄poneret̄ tu curris ⁊ deus est: d; cōcedi q̄ sequens rōnem suā; partū. quam p̄ma sequit̄ cōuertibiliter scda q̄ per se necia ⁊ simpliciter. **S**imilr si ponit̄ aliqua p̄pō que pōt esse indifferenter copulatiua vel disunctiua ⁊ copulatiua ēē sequēs disunctiua vero non debet r̄deri affirmatiue aut negatiue ad talez quousq; fiat certificatio an sit copulatiua aut disunctiua. verbi gr̄a. pono tibi istam tu curris vel tu moueris localr: deinde p̄pono tibi illā tu curris vel tu nō moueris: ⁊ tu moueris localiter: tota copulatiua concedat̄ q̄ sequens sed disunctiua negat̄ q̄ falsa ⁊ impertinens.

Ma materia copulatiuarūz solet multipliciter obligari. Et p̄mo sic. pono tibi istāz. Omnis homo currit ⁊ nihil est tibi positū qua admissa p̄pono tibi omnis hō currit hec est concedenda q̄ sequens. sequit̄. n. omnis hō currit ⁊ nihil est tibi positum igit̄ omnis hō currit: cum quelibz pars copulatiue sequit̄ ex tota copulatiua: deinde p̄pono tibi istam tu non es obligatus: hec est concedenda tanq̄ sequens. Sequitur enim nihil est tibi positum igit̄ tu non es obligatus: deinde p̄pono iterum illam. Omnis homo currit. si negas ⁊ p̄us concedisti igit̄ male. **E**codem modo arguit̄ si dubitas. Si concedis cōcedis falsum non obligatus igitur male. **A**d istud respondetur admittendo positum ⁊ quando proponitur omnis homo currit concedo eam tanquam sequentem ⁊ quando proponitur illa tu nō es obligatus negatur. quia non sequitur nihil est tibi positum igitur tu non es obligatus. posses enim esse obligatus per depositionem aut suppositionem. **T**amen aliqui dicunt negando consequentiam q̄ posses esse obligatus per dubitationē aut petitionem. patet q̄ hec ratio nō est sufficiens cum omnis dubitatio vel petitio sit positiua vt in principio fuit ostensūz. **N**on obstante hac r̄sioe reuertit̄ difficultas p̄ncipaliter intenta: q̄ pono tibi illam omnis hō currit: ⁊ nihil est tibi positūz suppo; aut depositionē: quo admissio arguat̄ vt p̄us: ideo iam p̄cedo q̄ non

sum obligatus et concedo ut prius illam omnis homo currit. Et tunc ad argumentum concedis falsum non obligatus igitur male respondes: concedo prius et consequens infra tempus non tanquam verum sed tanquam sequens. **¶** Secundo obligatur sic. et pono tibi omnis homo est rome et nulla copulativa est tibi posita. supposita aut deposita: qua admissa propono tibi tu non es obligatus. hec est concedenda quia sequens ex secunda parte: deinde proponitur omnis homo est rome. Si negas vel dubitas contra tu negas vel dubitas sequens ex copulativa posita obligata igitur male. Si concedis contra tu concedis falsum non sequens igitur male. antecedens probatur. Nam quod sit falsum patet. sed quod sit non sequens probatur. quia tu non es obligatus igitur illa non est sequens. **¶** Respondetur admittendo positum et quando proponitur tu non es obligatus nego quia falsum et impertinens: et nego quod sequitur ex secunda parte copulative. quia non sequitur nulla copulativa est tibi posita deposita vel supposita igitur tu non es obligatus: quia potes obligari per simplicem obligationem ad categoricum. Si tamen ponat cum prima parte copulative illa tu non es obligatus et proponatur omnis homo est rome concedit et cum dicit tu concedis falsum non sequens. igitur male concedo prius et consequens. **¶** Tertio obligatur sic. et pono tibi illam tu respondes ad falsum et solum respondes ad. a. et sit. a. prima pars principalis illius copulative. s. tu respondes ad falsum: qua admissa propono tu respondes solum ad. a. concedenda est tanquam sequens cum sit altera pars copulative: deinde propono tibi istam tu respondes ad falsum. Si negas negas sequens cuius sit pars principalis copulative igitur male eodem modo arguitur sic prius. Si concedis igitur tu respondes ad falsum et solum respondes ad. a. igitur. a. est falsum sed. a. est ista tu respondes ad falsum igitur hec est falsa tu respondes ad falsum. **¶** Dicitur admittendo positum et proponitur tu respondes ad falsum: concedo eam tanquam sequentem: et quando arguitur tu respondes ad falsum et solum respondes ad. a. igitur. a. est falsum: concedo consequentiam et consequens. s. quod illa est falsa tu respondes ad falsum: cum hoc tamen bene concedo quod tu respondes ad falsum. Nam non est inconveniens in arte obligatoria infra tempus obligationis concedere aliquam propositionem et tamen negare ipsam esse veram sicut secunda demonstravit conclusio. **¶** Quarto sic obligatur. pono tibi istam aliquis homo est rome et nullus alius ate est rome qua admissa propono tibi istam tu es rome. Si negas negas sequens exposito obligato igitur male. antecedens probatur. Nam sequitur aliquis homo est rome et nullus alius ate est rome igitur tu es rome. Si concedis concedis falsum et impertinens igitur male respondes: quia non sequitur aliquis homo est rome et nullus alius ate est rome igitur tu es rome quia toto antecedente stat quod tu non sis. **¶** Respondetur admittendo positum et negando illam tu es rome et cum dicitur dico quod non sequitur exposito sed deberet sic argui aliquis homo est rome et nullus alius ate est rome et tu es homo igitur tu es rome: consequentia est bona sed negatur ista tu es homo tanquam repugnans. Si tamen immediate postpositum proponeretur ista tu es homo concederetur ea tanquam veram et impertinentem et scilicet concederetur illam tu es rome tanquam sequentem exposito et uno concessio ut dicitur est. quare etc.

Disjunctiva pauca sunt dicenda. veritas in primo regulariter observanda quod nulla disjunctiva cuius quilibet pars est impossibilis est admittenda. patet quia quilibet talis est impossibilis sed nullum impossibile per se est admittendum ut patet per primam regulam igitur etc. **¶** Secunda regula est ista. si ponitur disjunctiva cuius quilibet pars est vera sed alteri impertinens ubique proponatur aliqua eius pars concedatur. patet quia quilibet talis est impertinens disjunctive ubique proponatur. verbi gratia. pono tibi istam tu es homo vel tu es albus: qua admissa propono tu es homo: concedenda est quia vera et impertinens deinde tu es albus concedenda est propter causam dictam. **¶** Tertia re-

gula est ista. si ponitur disjunctiva cuius quilibet pars est possibilis sed falsa et quilibet cuiuslibet impertinens semper que primo proponitur est neganda et altera concedenda. verbi gratia. pono tibi istam tu es rome vel tu curris: qua admissa propono tu curris neganda est: quia falsa et impertinens: deinde tu es rome concedenda est. quia sequens exposito et opposito bene negati. Sequitur. n. tu curris vel tu es rome sed tu non curris igitur tu es rome. Similiter si hec tu es rome primo proponeretur neganda esset et altera tu curris secundo loco proponitur fore concedenda. **¶** Quarta regula est ista. si ponitur disjunctiva cuius quilibet pars est dubia et impertinens alteri admittenda est qua admissa disjunctiva semper concedenda est ubique proponatur et semper quilibet pars dubitet. verbi gratia. pono tibi istam rex sedet vel papa est rome: qua admissa semper concedatur ista et quotienscunque proponitur ista rex sedet aut papa est rome dubitet quia dubia et impertinens. **¶** Quinta regula est ista. si ponitur disjunctiva de partibus impertinentibus cuius una pars est falsa et reliqua dubia. Si prius proponitur falsa quae dubia negatur falsa et concedatur dubia. verbi gratia. pono tibi istam tu curris vel rex sedet: qua admissa propono tu curris: neganda est quia falsa et impertinens: deinde rex sedet conceditur quia sequens exposito et opposito bene negati. **¶** Ex ista regula sequitur quod non est inconveniens eandem propositionem primo dubitare et postmodum concedere sicut non est inconveniens quod eadem propositionem primo sit impertinens et postmodum sit sequens. unde facta admissione: proponeretur illa rex sedet dubitanda esset quia dubia et impertinens: deinde secundo loco proposita negaretur illa tu curris quia falsa et impertinens: sed tertio loco concederetur illa rex sedet que prius dubitatur: quia facta est pertinens sequens exposito et opposito bene negati ut patet. **¶** Sexta regula est ista. si ponitur una disjunctiva cuius quilibet pars est possibilis licet falsa sed una sequens ad alias pars non sequens est neganda et pars sequens est concedenda. ubique quae quilibet proponitur. verbi gratia. pono tibi istam antixpus est albus vel antixpus est coloratus: qua admissa ubique quae quilibet proponitur illa antixpus est albus negatur et alia concedatur antixpus est coloratus. Si. n. negaretur illa antixpus est coloratus oportet concedere istam antixpus est albus: quia sequens exposito et opposito bene negati: qua concessa oportet concedere istam antixpus est coloratus: que prius fuisset negata quia sequeretur formaliter ex illa concessa tu es albus. **¶** Septima regula est ista. si ponitur aliqua disjunctiva cuius quilibet pars est possibilis falsa sed quibus ad alteram sequens: concedenda est quibus istam quotienscunque infra tempus obligationis proponitur. verbi gratia. propono tibi istam antixpus est homo vel antixpus est risibilis: qua admissa oportet concedere quilibet illam antixpus est homo antixpus est risibilis quia non posset negari una quae contingeret negare eandem concedere infra tempus obligationis. **¶** Octava regula est ista. si ponitur disjunctiva facta ex parte possibili et ex parte per se impossibili semper pars possibilis est concedenda et pars per se impossibilis neganda. ubi gratia. pono tibi istam tu curris vel homo est asinus: qua admissa propono tibi illam tu curris. Si concedis habeo intentum. Si negas propono tibi illam homo est asinus. si negas. si tu negas sequens exposito et opposito bene negati igitur male: si concedis cedat tempus obligationis et probo quod in tempore concessisti per se impossibile: admissio possibilis igitur male. **¶** Si forte arguitur quod ista tu curris primo loco proponitur non debet concedi: quia falsa est: ut patet et non sequens. **¶** Dicitur quod est sequens quia sequitur ex quibus parte disjunctive ex prima namque converbiliter ex secunda vera quia per se impossibile. **¶** Nonna regula. si ponitur aliqua disjunctiva cuius una pars est necessaria per se et altera possibilis semper pars per se necessaria est concedenda et altera est respondendum secundum sui qualitatem. ubi gratia. pono tibi istam deus est vel tu es homo semper quilibet istam est concedenda. Sed si ponatur hec deus est vel antixpus est semper concedatur ista deus est tanquam sequens tamen ex prima quae ex secunda parte disjunctive altera vero. patet. antixpus est semper negatur: quia falsa et impertinens. **¶** Decima regula. si ponitur una disjunctiva cuius una pars est possibilis falsa et altera per accidens impossibilis respondeatur: sicut quilibet

istarum esset possibilis & falsa. verbi gratia. pono tibi istam
 antichristus est vel Adam non fuit. Si primo loco propo-
 nitur antichristus est: negatur & consequenter conceda-
 tur illa adam non fuit. quia sequens exposito & opposito
 bene negati. Non enim est inconueniens concedere im-
 possibile per accidens. Si autem primo proponeret ista adam
 non fuit: negaret. & secundo loco concederet ista antichristus
 est tanquam sequens &c. **C** Juxta predicta solet sic obligari po-
 no tibi istam homo est asinus vel omne tibi positum est im-
 possibile. Si non admittit. dicendo quod casus est impossi-
 bilis: tunc sic. Ille casus est impossibilis & ille casus est omne
 tibi positum igitur omne tibi positum est impossibile: quia bo-
 na antecedens est possibile igitur & consequens: tunc sic omne
 tibi positum est impossibile igitur homo est asinus vel a me
 tibi positum est impossibile. quia tenet a parte disiunctive ad
 totam disiunctiuam & antecedens est possibile igitur & quia:
 tunc sic. quia est possibile & consequens est tibi positum igitur
 tibi positum est possibile & non admittit illud igitur male.
C Ideo si admittit casus propono tibi illam homo est asi-
 nus hoc opus negare iuxta octauam regulam: tunc propono de
 tibi positum est impossibile concedendum est: quia sequens ex
 posito & opposito bene negati: tunc sic omne tibi positum
 est impossibile iste casus est tibi positus igitur iste casus est
 impossibilis & tu admittisti istam igitur male respondisti.
C Respondet admittendo positum & cum proponit omne
 tibi positum est impossibile concedo. Et tunc ad argumentum
 omne tibi positum est impossibile sed iste casus est tibi posi-
 tus igitur ille casus est impossibilis nego istam copulatiuam.
 Et si dicat pro qua parte pro se: quia repugnat uni concessio
 & opposito bene negati. Si tamen partes ille cathogori-
 ce proponantur conceditur vltimate quod male admittit vel
 respondebat non tanquam verum sed tanquam sequens &c.

Materia intricata & intricantem expedit de-
 clarare ut finem habeat genus positionum.
 Est ergo rei veritas quod sis parisius & pono ti-
 bi illam tu es parisius & tu es rome sunt simi-
 lia. & intelligo propositiones esse similes ipsas
 esse similes in veritate aut falsitate: quod admittit propono tibi
 illam tu es parisius. Si negas vel dubitas eam. contra
 ipsa est vera & impertinens igitur concedenda. quia vera.
 quod sit impertinens probatur. quia non sequitur nec repu-
 gnat ut patet intuitu. Si ergo concedis eam propono tibi
 illam tu es rome si negas eam & concedisti vtriusque partem
 igitur male. consequentia per se duodecimas regulam si
 concedis eam cedat tempus obligationis & arguo quod con-
 cessisti impossibile facta obligatione possibili igitur male: quod
 ante illa copulatiua sit impossibilis cuiuslibet notum est eum
 non sit possibile naturaliter aliquid esse in duobus locis ade-
 quatis. **C** Dimittis ergo fantastibilis multorum quibus
 arguit ista tenebrosa existit respondeo admittendo positum
 & cum proponitur tu es parisius concedo. quia verum & im-
 pertinens deinde tu es rome nego. quia falsum non sequens.
 Nam non sequitur tu es parisius & tu es rome sunt consi-
 milla sed tu es parisius igitur tu es rome. sicut non sequitur
 deus est & homo est asinus conuertuntur sed deus est igitur
 homo est asinus. Et tunc ad argumentum tunc negas illam
 & concedisti alteram similitudinem igitur male: non valet argu-
 mentum: sicut non sequitur tu negas illam homo est asi-
 nus & concedis secus conuertibiles igitur male respondes:
 propterea si in principio proponeret hec est vera tu es pari-
 sius concedo. quia verum & impertinens: deinde hec est
 vera tu es rome concedo: quia sequens. Sequitur enim
 sunt similes sed hec est vera tu es parisius igitur hec est ve-
 ra tu es rome. & hec adequate significat te esse rome igitur
 tu es rome & tu es parisius igitur simul es in duobus lo-
 cis. **C** Videat hic an primo sit concessa illa tu es parisius
 an non: si sic negatur quod ista tu es rome significet adequate
 te esse rome quia repugnat. Sequitur enim tu es parisius
 igitur tu non es rome & ultra tu non es rome & hec est ve-
 ra tu es rome igitur ipsa non significat adequate te esse rome.
 Si autem non sit illa in principio concessa tu es parisius sed

solum quod ipsa est vera concedo in vltima deductione quod tu
 es rome. & nego quod tu es parisius tanquam repugnans: & con-
 sequenter dicat ut prius quod illa tu es parisius non significat
 adequate te esse parisius. **C** Et si queritur quid adequate
 significat dicat quod hec questio non est determinanda. **C** Item
 si in principio proponatur hec est vera tu es rome negat quod
 falsa & impertinens: deinde hec est vera tu es parisius ne-
 gatur: quia repugnans posito & opposito bene negati. se-
 quitur enim ista sunt similia & hec non est vera tu es rome
 igitur nec ista tu es parisius. **C** Consimiliter dicat ad vnum
 aliud forte sophistica cum ponitur quod tibi concluditur & ne-
 scis tibi concludi sint similia: quo admissio propono tibi conclu-
 ditur negat quod falsa & impertinens: deinde tu nescis tibi con-
 cludi concedo quod verum non repugnans. Sed si in principio
 tibi proponitur hec est falsa tibi concluditur concedo: deinde
 hec est falsa tu nescis tibi concludi concedo quia sequens: vlti-
 mus propono hoc est suum oppositum predictorum vel sal-
 tem conuertibile cum ipso tu scis tibi concludi. concedo gra-
 disputationis deinde hec est vera tu scis tibi concludi con-
 cedo: tunc arguit sic tu scis tibi concludi igitur concluditur
 quod negasti concedo consequentiam & nego antecedens. propter
 hoc quod concedam illam esse veram non tamen concedo ipsum.
C Et si arguit ut prius illa est vera & significat adequate quod
 tu scis tibi concludi nego minorem tanquam repugnantem quod
 suum oppositum sequitur ex duobus concessis. quia sequitur
 hec est vera tu scis tibi concludi & tu nescis tibi concludi igitur
 ipsa non significat sic adequate &c. **C** Pro maiori er-
 go horum euidencia pono aliquas regulas prima est ista qua
 docentur ponunt due propositiones esse similes absque men-
 tione sui adequati significati respondeat ad eas conceden-
 do vel negando vel dubitando infra tempus obligationis sicut
 responderet extra tempus eiusdem. verbi gratia. pono tibi il-
 lam tu curris & tu sedes sunt similia qua admittit semper con-
 cedatur ista tu sedes si ita est in rei veritate negatur ista tu
 curris. Et ita de omnibus alijs dicatur sine sint possibles
 sine sint impossibles vel contingentes. **C** Secunda regula est
 illa. quoadocumque ponunt due propositiones esse similes non
 faciendo mentionem de adequato significato semper ad primo
 propositam esse veram vel falsam respondeat sicut extra &
 consequenter ad alias sic sumpta. verbi gratia. pono tibi istam
 tu es homo & antichristus est sunt similia qua admittit propo-
 no hec est vera tu es homo conceditur quia vera & imper-
 tinens: deinde hec est vera antichristus est: conceditur quod se-
 quens ex posito & concessio. sequitur enim ille sunt similes
 & prima est vera igitur & secunda. Si igitur primo proponeretur
 ista antichristus est an sit vera vel falsa dicatur quod est falsa.
 quia verum & impertinens & consequenter dicat quod ista est
 falsa tu es homo. & si prius non est concessum quod tu es ho-
 mo: concedatur quod illa adequate significat te esse hominem & quod
 tu non es homo. Si autem prius concessisti quod tu es ho-
 mo: negatur ista minor: tanquam repugnans. Et consequenter in alijs
 est dicendum. **C** Tertia regula est ista quoadocumque ponuntur
 due propositiones esse similes sic significando adequate qua-
 rum una sit per se necessaria & reliqua per se impossibilis
 vel adinvicem repugnantes aut altera casui repugnans non
 admittendus est casus: ut si ponatur tales esse similes de-
 est & homo est asinus rex sedet & nullus rex sedet homo
 est asinus & quelibet propositio est dissimilis isti. repugnat
 enim quod ille sint similes sic adequate significando. & quod que-
 libet propositio sit dissimilis illi: quod ante prius casus sit im-
 possibilis probat. quia si non admittatur igitur illam esse simi-
 lem sic. adequate significando homo est asinus & deus est
 qua admittit propono illam homo est asinus vel concedis
 vel negas. Si concedis cedat tempus & arguo quod conce-
 disti per se impossibili facta obligatione possibili. Si negas
 arguo sic. homo non est asinus & hec homo est asinus ade-
 quate significat hominem esse asinum igitur ipsa est falsa
 tunc ultra: ipsa est falsa & ipsa est similitudo huic deus est igitur
 hec est falsa deus est: sed ipsa significat adequate deum esse ut
 ponit casus igitur falsum est deum esse quod est impossibile cum sit
 simpliciter necessarium & ita per se si ponant ambe esse falsae sequitur

quod deus non est. Si vero poneretur a tibi esse nunc sequitur hominem esse asinum sicut potest deduci ex predictis et ita consequenter in alijs casibus nominatis ostendatur predicta regula. **Quarta** regula est ista. quoadocumque ponuntur due propositiones esse similes sic significando adequate quare una vel quelibet sequitur ad dictorium alterius: iste sunt similes in veritate et ubique et quicumque ponuntur sunt concedende ut patet. posito quod ponatur tales esse similes sic significando adequate tibi concluditur et tu nescis tibi concludi: tu es rome tu nescis te esse rome: tu non curris et tu moueris quibus homo est coloratus et aliquis homo non est albus. probatur. Nam admissio primo casu quero utrum ille tibi concluditur et tu nescis tibi concludi sunt similes in veritate vel in falsitate. Si promisi habeo intentum. Si secundum se quitur quod ista est falsa tu nescis tibi concludi. cum ipsa ergo significet adequate te nescire tibi concludi et suum dictorium est cum sit illud tu scis tibi concludi igitur ipsum est verum: et significat te scire tibi concludi igitur tu scis tibi concludi igitur tibi concluditur tunc sic. tibi concluditur et hec tibi concluditur significat adequate tibi concludi per casum igitur ipsa est vera et prius dixisti ipsam esse falsam igitur male. **Et** eodem modo potest argui quod non sit aliqua eorum neganda sed quelibet concedenda et ita proportionabiliter in alijs dicatur. **Ex** ista regula sequitur ista conclusio quod si ponantur due propositiones esse similes significando adequate quare quelibet est necessaria vel una necessaria et altera contingens quacumque istarum proposita est concedenda et non possunt esse similes sic adequate significando nisi in veritate ut deus est et homo est: deus est et tu curris homo est et nullus homo est. **Quinta** regula est ista. quicumque ponuntur due propositiones esse similes sic significando adequate ex quarum una sequitur oppositum alterius ille sunt similes in falsitate et quecumque proposita est neganda: ut posito quod iste sint similes sic adequate significando tibi non concluditur et tu scis tibi concludi. tu scis te esse rome vel boiem et tu non es rome vel homo: tu es homo et tu non es animal: tu es albus et tu non es coloratus: tu curris et tu non moueris: quelibet istarum cum proponitur neganda est et asserenda falsa. **Nam** admissio primo casu quero nunquam ille sint simul false vel simul vere tibi non concluditur et tu scis tibi concludi. Si primum habeo intentum. Si secundum igitur ista est vera tu scis tibi concludi et significat adequate te scire tibi concludi per casum igitur tu scis tibi concludi igitur tibi concluditur et hec tibi concluditur que est contradictoria illius sic adequate significat igitur ipsa est vera. et illa similiter est vera tibi non concluditur ut concessum est igitur duo contradictoria sunt simul vera. Idem sequitur si dicatur aliquam istarum esse concedendam sicut potest patere volenti ex premissis deducere. **Ex** ista regula sequitur ista conclusio quod si ponantur due propositiones esse similes sic adequate significando quare quelibet est impossibilis per se vel una impossibilis et altera contingens quecumque istarum proposita est neganda homo est asinus et nullus deus et homo est asinus et tu es homo. quare etc. **Sexta** regula et ultima est ista quoadocumque ponuntur due propositiones esse similes quare una sequitur ex dictorio alterius nec ex aliqua istarum sequitur dictorium alterius respondendum est concedendo et negando iuxta modum prime propositae: ita quod si primo proposita fuerit falsa negatur quelibet istarum: et dicatur quelibet istarum esse falsa ut posito quod ille sint similes sic adequate significando tu curris et tu es homo: si primo loco proponitur tu curris: negatur quod falsa et impertinens. et similiter ista tu es homo. Et si primo loco proponitur illa tu es homo conceditur quod vera et impertinens et alia similiter tu curris. Et sic per omnia est in alijs dicendum. quare etc.

X predictis possent regule de similibus deduci absque ulteriori scriptura: tamen propter maiorem vitandum laborem fit hec regula prima quicumque ponuntur due propositiones esse dissimiles non faciendo mentionem de adequate significato respondeatur ad eas concedendo vel negando vel dubitando infra tempus obligationis sic respondeatur extra tempus obligationis eiusdem. verbi gratia. pono tibi ista: tu es homo et

tu es albus sunt dissimilia conceditur quelibet istarum cum proponitur. quod concederet extra: et infra quelibet istarum ubique est impertinens. igitur etc. **Secunda** regula est ista. quoadocumque ponuntur due propositiones esse dissimiles: non faciendo mentionem de significato adequate semper ad primo propositam esse veram vel falsam respondeatur sicut extra: et ad aliam dissimiliter secundario sumpta. verbi gratia. pono quod ille sint dissimiles tu es homo et tu es albus. Deinde propono hec est falsa: tu es albus: concedo si in principio proponeret hec est vera tu es albus concederet et diceret propter illam esse falsam tu es homo. **Tertia** regula est illa quicumque ponuntur due propositiones esse dissimiles sic significando adequate quarum quelibet est necessaria vel impossibilis vel sunt convertibiles vel altera casu repugnans non est admittendus casus: ut posito quod tales sint dissimiles sic adequate significando deus est et homo est: nullus deus est et homo est asinus: tu es homo et tu es risibilis: vel animal rationale: tu es capra et quelibet proposita est similis istis. **Quarta** regula est ista. si due propositiones ponuntur esse dissimiles sic adequate significando quare una est necessaria et reliqua impossibilis vel contingens proposita necessaria ubique et quicumque proponitur est concedenda impossibilis vero vel contingens est neganda ut deus est et tu es asinus: deus est et tu es homo: imo si una istarum est impossibilis et alia necessaria vel contingens: impossibilis est neganda et necessaria est concedenda: et contingens similiter: siue vera siue sit siue falsa ut tu es asinus et deus est et tu curris. **Quinta** regula est ista. si ponuntur due propositiones contingentes esse dissimiles sic significando adequate quare una antecedit ad reliquam et non e contra. antecedens ubique et quicumque proponitur est negandum et prius concedendum: ut posito quod ille sint dissimiles sic adequate significando tu curris et tu moueris hec tu curris semper est neganda et ista tu moueris continue est concedenda. Idem dicatur de illis tibi non concluditur et tu non scis tibi concludi quare prima semper debet negari et secunda concedi. **Et** notanter dicitur et non e contra. quod si propositiones essent convertibiles negaretur casus ut prius dicebatur. **Sexta** regula et ultima est ista. Si ponuntur due propositiones esse dissimiles sic adequate significando non se habentes aliquo dictorium modo respondendum est ad eas sicut ad impertinens: ita quod si primo proposita fuerit vera concedatur et alia negatur et si primo proposita fuerit falsa negatur et alia concedatur: ut posito quod ille sint dissimiles sic adequate significando tu curris et tu es parisius: quecumque istarum primo proponitur debet negari et alia concedi. Idem dicitur de istis tibi concluditur et tu nescis tibi concludi prima primo proposita negatur et secunda concedatur. Si tamen secunda prius proponeretur debent negari et altera primo modo proposita concedi. **Item** notandum quod ille propositiones dicuntur dissimiles quarum una est vera et reliqua falsa et ubi una esset necessaria et alia vera sed contingens non propter hoc dicuntur dissimiles quia similitudo et dissimilitudo non sumitur in proposito nisi pro similitudine in veritate aut falsitate aut pro dissimilitudine sic sumpta. similiter. ubi tamen opponens vellet similitudinem et dissimilitudinem magis ad suum placitum ampliare aliter oportet respondere qualiter non est declarandum quia si ne dubio in utile foret. quare etc. **Ex** predictis sequitur quod si ponitur et admittitur ista tu es rome qua posita et admittitur proponitur iste sunt dissimiles tu es rome et tu es episcopus: debet negari: quia quelibet istarum est falsa. Si tamen immediate postpositum admissum proponeretur ista tu es rome significat te esse rome adequate concedendum est: quia verum et impertinens deinde illa tu es rome est vera conceditur tanquam sequens. **Uterius** proponatur tu es rome et tu es episcopus sunt dissimiles conceditur. deinde ista est falsa tu es episcopus. conceditur. **Similiter** si iam proponeretur tu curris et tu es homo sunt dissimiles: concedatur quia verum et impertinens deinde ista est falsa tu es homo conceditur tanquam sequens: sequitur enim ille sunt dissimiles et ista est vera tu curris igitur ista est falsa tu es homo etc.

Redicta depōne dicēda ostēduntur indepō
ne: qm̄ species oppositae dicunt̄ mō opposito
per oīa se habentes intrinsece. verūtamē pro
maiori euidētia sit hec regula p̄ma nullū ne-
cessarium per se aut simplr scitū esse tale in-
depōne est admittendū. p̄ q: si admitteret̄ oportet̄ cō-
cedere per se impossibile & negare per se neciūm cui⁹ op-
positum dictū est. **C** Scōda regula est ista. omne possibile
contingēs aut per accidēs necessariū vel impossibile quonīs
mō scitum esse tale indepōne est admittendū: p̄ q: admis-
so tali non sequit̄ aliqd̄ incōueniens sicut nec si poneretur.
C Tertia regula est ista. omne depositū sub forma depo-
siti tpe sue depōnis p̄pō scitum esse tale est negandum.
verbi gr̄a. si deponat̄ talis p̄positio. aliquis hō est rome q̄
deposita & admissa p̄ponat̄ eadez neganda est. **C** Quar-
ta regula. omne aīis ad depositū scitū esse tale infra t̄pus
obligationis est negandū. verbi gr̄a. deposita & admissa
tali p̄pōne. homo currit p̄ponat̄ ista iste hō currit quocū
q̄ adeq̄: neganda est. q: si concederes istā op̄z te cōcede-
re sequens ex ipsa cum ergo depositū sit sequens ex ipsa
op̄z te cōcedere depositū qd̄ est. contra tertiam regulam.
C Quinta regula est ista. omne d̄dicens deposito scitum
esse tale infra t̄pus obligationis est cōcedendū. verbi gr̄a. de-
posita & admissa tali p̄pōne homo est rome si hec p̄pona-
tur nullus homo est rome cōcedenda est q: ex quo nega-
tur vnum d̄dictōrium reliquū debet concedi. **C** Sexta re-
gula est ista. omne sequens ad cōtradictōriū depositi sci-
tum esse tale infra t̄pus obligationis est concedendū. vbi
gr̄a. depono tibi istam sor. est. qua deposita & admissa p̄o-
ponatur eadem negat̄: deinde p̄pono tibi istam sor. nō lo-
quitur concedenda est. q: sequit̄ ad cōtradictōriū depōsi-
ti nam bene sequit̄ nullus sor. est igit̄ nullus sor. loquitur.
C Septima regula est ista. omne repugnās opposito cō-
tradictōrio depositi scitū esse tale infra t̄pus obligationis est
negandū. verbi gr̄a. deposita & admissa tali p̄pōne sor. nō
est rome si p̄ponatur. h. sor. non est. hec est negāda q: re-
pugnans d̄dictōrio depositi. hec. n. repugnat. Omnis sor.
est rome & sor. non est. **C** Octava regula est ista. omne se-
quens ex d̄dictōrio depositi & bene cōcesso vel bene cōces-
sis opposito bene negati vel bene negatorū scitū esse ta-
le est concedendū. verbi gr̄a. deposita & admissa tali p̄o-
sitione aliquis hō non est rome proponat̄ illa tu es aliquis
hō: cōcedenda q: vera & impertinēs deinde si p̄ponat̄ tu
es rome. cōcedenda est. q: bene sequit̄ quilibz hō est ro-
me tu es aliquis hō igit̄ tu es rome. **C** Nonā regula est
ista. omne repugnans cōtradictōrio depositi & bene cōces-
so vel bene concessis. opposito bene negati vel bene nega-
torū scitum esse tale infra t̄pus obligationis est negādū.
verbi gratia. deposita & admissa tali p̄pōne aliquis homo
nō currit p̄ponatur illa tu es aliquis hō. cōcedenda est q:
vera & impertinēs: deinde si p̄ponat̄ illa: tu nō curris ne-
ganda est q: repugnās cōtradictōrio depositi & cōcesso si-
cut ostensū est in p̄o: i regula. **C** Decima regula est ista.
omne antecedens ad depositū cum cōcesso vel cōcessis
opposito bene negati vel oppositis bene negatorū scitū eē
tale infra t̄pus obligationis est negādū. verbi gr̄a. depo-
no tibi istaz aliquis hō non currit qua admissa: p̄pono: tu
es homo concedenda est q: vera & impertinēs: deinde tu
curris negāda est. q: antecedēs cū vno cōcesso ad opposi-
tum depositi. sequit̄. n. tu es aliquis hō & tu nō curris igit̄
tur aliquis homo non currit. si. n. concederetur quilibet
istarum op̄z neciō cōcedere depositū. **C** Item si in p̄nci-
pio p̄poneret̄ ista tu nō curris concedēda esset. q: vera
& impertinēs: deinde tu es homo negāda. q: antecedit ad
depositum cum cōcesso vt p̄z. **C** Similr si immediate post
depositum p̄poneret̄ ista tu non es homo negāda esset.
q: falsa & impertinēs deinde tu non curris neganda est q:
antecedit ad depositum cū opposito bene negati. sequitur
enim vt p̄us tu nō curris & tu es aliquis hō igit̄ aliquis
hō non currit. **C** Undecima regula est ista. p̄pō imperti-
nens in hac specie obligationis d̄ esse q: nec est sequēs ex

deposito nec antecedens ad ip̄m nec repugnans deposito
nec sequens ex opposito depositi nec repugnās opposito
depositi. verbi gr̄a. deposita & admissa ista sor. currit p̄o-
nitur plato currit hec p̄pō est impertinēs cum nō se hēat
aliquo dictōriū modoz. **C** Duodecima & vltima est ista.
Ad omne sequens & ad omne impertinēs & ad omne re-
pugnans qd̄ non est d̄dictōrium nec cōuertibile cum con-
tradictōrio depositi scitum esse tale infra t̄pus obligationis
respondendū est s̄m sui qualitatez. verbi gratia. deposita
& admissa tali p̄pōne sor. currit deinde p̄ponit̄ illa nō hō
est. ista est repugnans deposito. nō tñ est cōtradictōrium
depositi: nec cōuertibile cum eo ideo r̄ndendū s̄m sui q̄-
litatez. s. eam negādo nec est aliqd̄ incōueniens duas p̄-
positiones repugnātes negare. Nam iste due repugnant
quilibet hō est albus & nullus hō est albus: & tamē ambe
sunt negande vt p̄z intuenti. **C** Item si in casu isto p̄pona-
tur illa sor. non est. nō p̄pter hoc est negāda. q: negata fuit
ista sor. currit. Nam in p̄na bona & formali cōcedit̄ conse-
quens & negat̄ aīis. vt homo est albus igit̄ hō est. Ideo
non est incōueniens negare illaz sor. currit & cōcedere istaz
sor. est. **C** Item si p̄ponat̄ ista deus est vel quocūq̄ alia
impertinens r̄ndendū est ad eam s̄m sui qualitatez. ac si
nulla obligatio facta fuisset. s. concedēdo negādo dubitan-
do s̄m q̄ mā requirit. Unde neciūm per se quocūq̄ lo-
co p̄positum est cōcedendū. q: sequens ex d̄dictōrio de-
positi ideo ad istam deus est respōndendū est cōcedendo.
Si vero p̄ponat̄ talis homo est aīis: negāda est q: per
se impossibilis. & per p̄ns repugnat̄ d̄dictōrio depositi s̄m
q̄ alias declaratū est & ita r̄ndeat ad quilibet aliud per se
impossibile. **C** Ex predictis sequunt̄ aliquę breues cōclu-
siones. **C** Prima est ista. nō omne obligatū ab aliquo ad-
missum & eidem infra t̄pus obligationis p̄positum esse ta-
le est ab eodem cōcedendū. **C** Scōda conclusio. nā omne
sequens ex obligato scitum esse tale est ab eodez cōceden-
dum. **C** Tertia cōclusio. aliqd̄ repugnās obligato scitum
esse tale est cōcedendū. **C** Quarta cōclusio. nō omne re-
pugnans obligato scitum esse tale infra t̄pus obligationis
est negandū: p̄z quilibet hāz conclusionū: eo q̄ sicut posi-
tum impōne est obligatum ita depositum indepōne: q̄
plurimi oppositum dicunt: putantes d̄dictōrium depositi
esse obligatum qd̄ tamē est falsum. Sicut enim impōne po-
siti oppositū nō est obligatum s̄m ip̄m positū ita indepō-
sitione. vñ pōt fieri tale argumentū indepōne oppositū
depositi nō est depositum vt p̄z. nec positū nec supposi-
tum quia non per signa positionis aut suppositionis igit̄
non est obligatum. patet consequentia. quia omne obliga-
tum aut est suppositum positum vel depositū sicut in se-
cundo articulo fuit ostensum &c.

Irea p̄dictā spēm depōnis plura declarabo
sophismata vt regulaz v̄itas p̄fectius inote-
scat. **C** Primū ergo sophisma sit tale depo-
no tibi istaz aliqz hō nō est rome q̄ admissa
p̄pono illā quibz hō est rome: cōcedēda ē q:
d̄dictōriū depositi: deinde p̄pono tibi istā: tu
es rome negāda est q: falsa & impertinēs: vt p̄z ex dictis in
vndecima re: deinde p̄pono tibi istā tu es aliqz hō: si ne-
gas negas vez & impertinēs igit̄ male. Si cōcedis iterum
p̄pono tibi illā tu es rome. si p̄cedis & p̄ns negasti igit̄ ma-
le. si negas negas sequēs ex cōcessis igit̄ male. sequit̄ enim
quilibz hō est rome tu es aliquis homo igit̄ tu es rome.
C R̄ndet̄ admittēdo depositū. & qm̄ p̄ponit̄ eius d̄dictō-
rium p̄cedo & nego istam tu es rome & istam similr tu es
aliquis hō. duplr̄ p̄mo q: repugnat̄ vni p̄cesso & opposito
bñ negati. scōdo q: antecedit ad depositū cūz opposito bñ ne-
gati. sequit̄. n. tu nō curris & tu es aliquis hō igit̄ aliqz hō
non currit. **C** Scōdm̄ sophisma est istud depono tibi istaz
tu es hō vel aliquis hō est aīal. qua deposita & admissa p̄-
pono istam tu es rome. si negas d̄ ipsa est vera supposito
q̄ tu sis rome & impertinēs. q: nō sequitur nec repugnat̄
vt p̄z intuenti. Si concedis contra duplr̄. p̄mo q: antece-
dit ad depositum igit̄ male respondes cōcedēdo eam.

secundo nam capio oppositum depositi et arguo sic. tu non es romes et nullus homo est animal igitur tu non es romes: p̄na patet a tota copulativa affirmativa ad alteram partem principalem et antecedens est concedendum cum sit p̄dictorum depositi igitur consequens est concedendum et concedenti contradictorium p̄ntis igitur male. **R**espondeo admittendo depositum et quando pponit. tu es romes nego eam: et cum dicitur q̄ est vera et impertinens nego q̄ sit impertinens cum antecedat ad depositum. **T**ertium sophisma est istud depono tibi istam aliquam p̄p̄ones non sunt vere: quo admissio ppono iste sunt propositiones demonstratis illis tu curris et tu non curris: concedendum est q̄ scitum esse verum non antecedens ad depositum. stat. n. cum opposito depositi vtrac̄q̄ istarum significare convertibiliter deum esse deinde ppono duas mutuo p̄dictoria sunt duo vera. Si negatur: contra omnes p̄p̄ones sunt vere sed iste due. s. tu curris et tu non curris sunt p̄p̄ones igitur ille sunt vere et iste mutuo contradicunt igitur duo inimice p̄dictoria sunt duo vera. **R**espondeo oino sicut si poneret q̄ omnes p̄p̄ositiones sunt vere: vñ concessio opposito depositi velut repugnans negatur q̄ illa sint contradictoria: imo illud aperte antecedat ad depositum. **Q**uartum sophisma. depono tibi istam aliquam p̄p̄ones non sunt similes: qua admissio ppono deus est et homo est asinus sunt p̄p̄ones. concedendum est. q̄ verum et impertinens deinde deus est et homo est asinus sunt similes: si concedis: concedis falsum et impertinens igitur male: si negas contra eius oppositum antecedat ad depositum cum vno concessio igitur male. antecedens p̄bat. q̄ bene sequit iste non sunt similes. et iste sunt aliquae p̄p̄ositiones igitur aliquae p̄p̄ositiones non sunt similes q̄ est depositum. **D**icitur concedendo scdo p̄p̄ositiones deus est et homo est asinus sunt similes et nego q̄ sit impertinens: imo sequens ex opposito depositi et vno concessio. **Q**uintum sophisma depono tibi istam deus est et aliquid depositum est negandum ate: quo admissio et negatio pponitur deus est concedendum est: q̄ per se necessarium: deinde pponit aliquid tibi depositum est negandum ate: quo negatio q̄ cum p̄cedente concessio antecedat ad depositum: arguo sic. illa copulativa est neganda ate et illa est aliquid tibi depositum igitur aliquid tibi depositum est negandum ate. **B**reviter negat b̄ copulativa que sumitur pro ante. Et si d̄ pro qua parte dico q̄ p̄p̄ositionis partibus semp concedam p̄mo p̄p̄ositiones et alteram negabo tanq̄ repugnantem concessio et opposito bene negati. **S**extum sophisma depono tibi istam tu es homo et omne tibi depositum est negandum ate quo admissio et negatio propono de tibi depositum est negandum ate. Si conceditur ppono istam tu es homo: et p̄ q̄ est neganda q̄: cuius p̄p̄ositionis antecedat ad depositum: deinde ppono tu non es homo: concedendum est: deinde nullum tibi depositum est: concedendum est tanq̄ sequens: q̄ sequit tu non es homo igitur nullum tibi depositum est. ultimo propono non omne tibi depositum est negandum. Si concedis et etiam concessisti suum p̄dictorium igitur male. Si negas negas sequens ex concessio igitur male. an̄s p̄. nam sequit nullum tibi depositum est igitur nullum tibi depositum est negandum. **N**egatur breviter q̄ omne tibi depositum est ate negandum. q̄ antecedat ad depositum. sequit. n. omne tibi depositum est negandum ate ergo omne tibi depositum est ate negandum et tu es homo. **E**t si arguit contra omne depositum admissum est negandum igitur male r̄ides. nego p̄nam. q̄ ex eod̄ ante non sequit q̄ omne nullum depositum sit negandum a me. **S**eptimum sophisma depono tibi istam aliquid verum non est ubi depositum obligatum vel aliquid falsum non est tibi positum obligatum: quo admissio ppono tibi istam de verum est tibi depositum obligatum concedenda est q̄ sequens ad oppositum depositi: deinde b̄ est vera deus est: concedendum est q̄ impertinens vt p̄ inquirēt: deinde ipsa est deposita obligata: concedendum q̄ sequens ex duob̄ concessio: deinde arguo sic ipsa est tibi deposita obligata igitur est ate neganda et est per se necessarium igitur per se necessarium est ate negandum q̄ implicat. **E**odem modo arguit ex altera parte oppo-

sit depositum: q̄ aliquid per se impossibile est concedendum. **D**icendum p̄cedendo q̄ ista deus est est a me neganda: et negatio q̄ sit per se necia tanq̄ repugnans: et ita dicitur de ista homo est asinus q̄ est a me concedenda nunq̄ t̄i concedam eam: et negabo q̄ sit per se impossibile tanq̄ repugnans simplr. **O**ctavum et ultimum sophisma depono tibi istam: tu es asinus vel aliquid impossibile antecedat tibi deposito quo admissio: q̄ contingens: propono aliquid impossibile antecedat tibi deposito: quo negatio q̄ antecedat tibi deposito propono hec est impossibile h̄o est asinus concedendum est q̄ verum et impertinens: t̄i arguit sic. hec h̄o est asinus est impossibile et antecedat ad tibi depositum igitur aliquid impossibile antecedat ad tibi depositum. **D**e negando minorem tanq̄ repugnantem. Et si d̄ contra tu es asinus igitur tu es asinus vel aliquid impossibile antecedat tibi deposito. vbi constat q̄ antecedens est illa tu es asinus et p̄ntis tibi depositum. **R**espondeo concedendo q̄ ista p̄na v̄. et q̄ antecedens est ista tu es asinus et negatio tanq̄ repugnans q̄ illud consequens aut illa disiunctiva sit mihi deposita. sequit. n. nullum impossibile antecedat tibi deposito sed ista h̄o est asinus est impossibile et antecedat ad istam disiunctivam et ad illud consequens igitur nec illa disiunctiva nec illud p̄ntis est tibi depositum. **U**t p̄dicti casus cum suis responsionib̄ claris videantur est in copulativa regulariter observandum. et cum deponit copulativa cuius vtrac̄q̄ pars ē falsa admittitur et negat vtrac̄q̄ pars: si vna pars sit vera et alia falsa concedit verum et negat falsum: sed si vna pars est necia et alia contingens concedit necium et negatur contingens sine verum sine falsum: si sit vtrac̄q̄ pars vera contingens et vna pars sit p̄na ad aliam: pars an̄s negatur et p̄ntis p̄cedit. si neutra sequit ad aliam conceditur pars p̄mo p̄p̄ositionis et negat scdo loco p̄p̄ositionis. **I**n disiunctiva vero regulariter teneat q̄ cum deponit disiunctiva cuius vna pars est necia vel cuius oppositum est per se impossibile copulativa sicut sunt iste tu es asinus vel deus est tu non curris vel tu non sedes: for. est vel for. non est. homo non currit vel aliquid animal movetur istam nulla d̄ admitti in depositione q̄ sunt omnes necie: admittit vero disiunctiva d̄ quilibz pars principalis negari et quibz antecedat ad depositum. **I**tem notandum q̄ in m̄a p̄p̄ositionum vel depositionum vnum casum posui pertinere ad scire et dubitare q̄ ipsos posui in p̄ma parte tractatus de modalibus vbi p̄p̄iam tractavi materiam. **U**ltimo sciendum q̄ h̄ multae regule et multa sophismata de hac specie p̄nt formari: t̄i q̄ in oibus similes h̄ opposito modo regule et sophismata debent deduci et solvi in deponone sicut in pone. vbi diffusa argumeta sunt q̄ hic possent adaptari ideo gra brevitate dimitto huius vt ars ista calculatrix cicis finem recipiat et.

Prima operi finem impositurus ultimum insinuat dum sophisma q̄ insolubile n̄cupat intinere ppono: vt sophismata apparentia dispare videat in p̄no ergo opiones cu suis offensivis varias recitabo vt opioni. ultimo sustinende h̄ non ultimo inuente maior: adhibeat fides.

Prima ergo opinio ponit q̄ insolubile soluendum est p fallacia figure dictionis: vt for. dicite for. dicit falsus: dicit q̄ illa est falsa. Et si arḡ. for. dicit hoc falsum igitur for. dicit falsus negat p̄nam dicitur tibi est fallacia figure dictionis: q̄ in ante v̄tute dictionis supponit iste terminus falsus p̄ dicto for. s̄ in p̄nte solū p̄ alio. **I**tem fit ibi mutatio ab hoc falso ad falsum aliud ab hoc. q̄re ibi est fallacia figure dictionis. **H**ec opinio deficit p̄mo q̄ for. dicite ista for. dicit falsus stat q̄ dicat ista h̄o est asinus et sic illa non ēt falsa s̄ vera. **S**ecundo q̄ negat p̄nam q̄ arguit ab inferiori ad suū superius. **T**ertio q̄ soluit p fallacia figure dictionis. vñ dato adhuc q̄ si falsus p̄ aliquo supponeret in ante et p̄ aliquo in p̄nte adhuc non sequit q̄ sit fallacia figure dictionis sic p̄ inuenti defectus cōsurgentes ex fallacia ista quos recitare esset longum. **S**ecunda opinio soluit insolubilia per fallaciam fin non causam vt eam: ita q̄ consequentia facta non v̄. quia assumit non causa pro causa antecedens

enim videtur esse causa p̄ntis et non est. **C**ista opinio etiam non bene soluit per fallacias istas sicut h̄z videri intuendo defectus huius fallacie. verū tamen q̄ p̄ncipale fundamētum huius et p̄me opinionū est q̄ pars non p̄t supponere pro toto cuius est pars ideo postertus hoc in p̄bando h̄z patebit in sufficientia. **T**ertia opinio dicit q̄ sor. dicit te sor. dicit falsum. hoc verbū dicit licet sit p̄ntis tēporis t̄n debet intelligi pro tēpore: instāti imediate p̄cedente t̄pus platonis ideo negat eam dicēdo ip̄am esse falsā. Et tūc ad argumentū hoc est falsā et sor. dicit istas igitur sor. dicit falsum. dicit istū q̄ hoc verbū dicit pro d̄uersis tēporibus verificat in antecedēte et in p̄ntē ideo nullam incōueniens sequit̄. **C**ontra hanc opinionē arguit sic. nihil dicit ante t̄pus prolacionis sed p̄cise in tēpore platonis igit̄ illud verbum dicit non d̄z intelligi pro tēpore vel instāti p̄cedente t̄pus platonis. **I**tem dato q̄ hoc solutio solueret insolubilia fundata in actu dicēdi tamē nō soluit alia in alijs actibus fundata: vt posito q̄ sit scripta ista pp̄ sor. legit falsū quā sor. legat: et nullus alius: aut q̄ intelligat hanc in mēte sua et nullam aliam sor. qui est omnis h̄o intelligit falsum. **Q**uarta opinio ponit q̄ nullus p̄t dicere se dicere falsum nec intelligere se itelligere falsum nec aliqua pp̄ p̄t esse ex qua insolubile posset generari. **I**llud opinio reputat sensui et intellectui. **I**am notū est cuiuslibet q̄ h̄o p̄t aperire os suum et formare istas voces ego dico falsum aut sedere cōsimiles et easde legere quoz q̄libet est insolubile vt p̄z. **Q**uinta opinio dicit q̄ sor. dicente se ip̄m dicere falsum nihil dicit q̄ sor. itelligere se itelligere falsum nihil intelligit et ita de alijs. **S**imilr hęc opinio falsa ē q̄ sor. sic dicens dicit litteras syllabas dictiones et ōones vt alias ostendit. **P**reterea audit sor. loqui igit̄ dicit aliquid. **I**tem istū haberent dicere q̄ si scripta esset hęc propositio et nulla alia falsum est nihil esset scriptū q̄ est manifeste impossibile. **S**exta opinio ponit q̄ insolubile nec est verū nec falsum sed mediū indifferens ad vtrūq̄. **C**l̄ij similr errant q̄: quelibet pp̄ est vera vel falsa sed q̄libet insolubile est pp̄ igit̄ q̄libet insolubile est verū vel falsum. **I**tem sor. dicat ego nō dico verū et nō aliud q̄ nō sit hęc vel pars eius. et querit an sor. dicit verū vel nō verum. **S**i vnum illorū habeo intentū. si neutru sequitur mediū inter d̄d̄ictoria q̄ est impossibile. **S**eptima opinio ponit q̄ insolubile est soluendū per fallacias equiuocatiōis. **I**am cū dicit sor. dicit falsum distinguūt de li dicere penes equocatōez. p̄t. n. significare dicere exercitiū v̄l cōceptum. Et vocat dicere exercitiū q̄ est in exercito et est illius q̄ est indici et nō dictum cōplete: dicere vero conceptum dicit cum p̄us h̄o dixit aliquid vel aliquale et statim post dicat se dicere illud vel tale. verbū gr̄a. dicat sor. deus est et statim post sor. dicit verum. dicit ergo hęc opinio q̄ in c̄piente sor. loqui sor. dicit falsum. si dicere accipiat. p̄ dicere exercito. verum. si pro dicere cōcepto. falsū est. **E**t si arguit nullū falsum dicit a sor. et hęc dicit a sor. igit̄ nō est falsum. dicit q̄ maior verificat pro dicere concepto et minor pro dicere exercito et ideo nō concludit. **S**z hęc solutio nō v̄z. q̄ ponat q̄ fiat locutio dedicere exercito et fiet cōmunis deductio. **P**reterea hęc solutio nō h̄z locum nisi in insolubilib̄ fundatis in actu dicēdi et sic sequit̄ q̄ nō est generalis solutio. **O**ctava opinio ponit q̄ nullum insolubile est verū vel falsum. q̄: nullū tale est pp̄. q̄uis. n. omne vel q̄libet insolubile sit ōo indicatiua significans sicut est: aut sicut non est eius significatio: t̄n ad hoc non sufficit vt ip̄a pp̄ nomine. **C**ontra istam opinionem arguit. q̄ ex ip̄a sequit̄ q̄ alique sunt due enunciations quarū idē est significatū adequatū et tamē vna est propositio et non alia. patz assignatis istis hoc est falsum et hoc est falsum vtrobiq̄ demonstrando secundam enunciationem. **I**tem sequit̄ q̄ aliqua enunciatio est non pp̄ et fiet pp̄ per solam mutationez in alio distante per mille miliaria probat. **I**am posito q̄ non esset aliqua enunciatio cōplexa nisi ista falsum est et patz q̄ nō est pp̄. fm istam opinionem. q̄ est impossibile et fiet pp̄ per nouam

p̄ductionem illius nullus deus est. q̄ per p̄ductionez illa definit esse insolubilis. **I**tem sequit̄ q̄ hęc nō est copulatiua hoc est falsum et hoc nō est falsū demonstrata p̄ma parte. nec ista est disunctiua hoc est falsum vel hoc nō est falsum eodem dem̄fato. **M**ona opinio ponit q̄ insolubile est verū vel falsum sed nō est verū nec falsum. **C**ōtra istam opinionē p̄cedunt argumenta p̄ aliam. arguit t̄n sic reducendo oppositū opionis et sit. a. vnum insolubile **I**am. a. est verū vel falsum. sed. a. nō est verū igit̄. a. est falsum. p̄na t̄z a toto disūcto sine limitatōe p̄cedēte ad aliā partem. **D**ecima opinio soluit insolubilia per fallaciā fm qd et simplr dicens q̄ insolubile est difficilis parologism̄ p̄pter fm quid et simplr. ex reflexione alicui actus supra se cum determinatiōe p̄uatiua vel negatiua p̄ueniens: de inde insolueno dicit q̄ hęc p̄na non v̄z. hoc falsum dicit a sor. igit̄ falsum dicit a sor. dato q̄ sor. dicat p̄ns et nō aliud q̄ non sit pars eius. q̄ arguit a fm quid ad simplr. quia antecedens solūz cathegorice significat. p̄ns vero p̄p̄o thetice q̄ significat se esse verū et se esse falsū. **C**ōtra hęc opinionē arguit p̄mo contra diffinitionē. **I**am insolubile nō est syllus nec parologism̄ sed sola pp̄o cathegorica vel p̄p̄o thetica nō fillogistica. **S**ecōdo p̄ solutionē arguit sic. **I**am v̄l sequit̄ hic h̄o currit igitur h̄o currit hoc verū est pp̄o igit̄ verum est pp̄o igit̄ per idē v̄l sequit̄ hoc falsum d̄ a sor. igit̄ falsum d̄ a sor. **E**t confirmat. naz iste terminus hoc falsum est terminus discretus igit̄ habz terminū eōem illatūz sed nō alium q̄ illum tantū falsū igitur p̄positū. **T**ertio nam si ista p̄na non v̄z. fiet oppositum p̄ntis cum ante et stabunt ista simul hoc falsū d̄ a sor. et t̄n nullū falsum d̄ a sor. qd non videt possibile. **U**ndecima opinio fauēs imediate opioni ponit q̄ ōis pp̄o insolubilis significat se esse verā et se esse falsam intelligendo de adequato significato. **I**am vt dicit omnis pp̄o cathegorice significat idēz esse vel nō esse p̄ quo supponit subz et p̄dicatum et idē esse est vel nō esse est pp̄o affirmatiua vel negatiua esse verā igit̄ omnis pp̄o cathegorica siue affirmatiua siue negatiua significat se ip̄am esse verā et omnis pp̄o insolubilis falsificat se ideo omnis pp̄o insolubilis significat se esse verā vel esse falsā. **C**ontra istā opinionem arḡ est in p̄mo cap̄o tractatus de veritate et falsitate. verū t̄n adhuc arguit sic. **I**am data illa opione. sequitur q̄ pp̄o possibilis est pp̄o impossibilis p̄batur. q̄ capio istam pp̄o nē. hoc non est vex eodem dem̄fato: et p̄z per opinionē q̄ ip̄a est possibilis et q̄ ip̄a sit impossibilis p̄bat. q̄ sequit̄ ex suis dictis q̄ significat hoc nō esse vex et hoc est verum qd est impossibile. Et sic sequit̄ q̄ quelz pp̄o insolubilis implicat d̄d̄ictiones et est d̄d̄ictionis illatua qd nō admittit hęc positio. p̄na p̄z ex eadez. **I**tem sequit̄ q̄ p̄na est bona hoc nō est vex igit̄ hoc est verum eodez dem̄strato p̄bat. **I**am iste pp̄ones cōuertunt hoc nō est verum et hoc nō est verū et hoc est vex. q̄ idēz est significatūz vtrūsq̄ sed ex ista copulatiua seq̄ q̄ hoc est verū igit̄ similr ex ista cathegorica hoc nō est verū. **I**tem sequit̄ q̄ ista nō sunt d̄d̄ictoria hoc est falsū et hoc nō est falsum eodem dem̄fato. q̄ p̄ma significat hoc esse falsum et hoc esse verum et sc̄da significat hoc nō esse falsum et hoc esse verum: sed ista non h̄riant hoc esse falsum et hoc esse verum et hoc nō esse falsum et hoc esse verū: nec in se nec in suis significatis igit̄. etiā alia argumēta possent fieri que dimitto gr̄a breuitatis. **D**uodecima opinio que tam cōmuniter ab omnibus sustinet est ista q̄ pp̄o insolubilis ē pp̄o de qua fit mentio in aliquo casu que si cum eodē casu p̄cise significet sicut terminū p̄tendūt sequit̄ ip̄am esse veram et ip̄am esse falsam. verbū gr̄a. si ponat casus de insolubili et nō ponat qualr illud insolubile debeat significare r̄ndendū est oīno sicut extra t̄pus: sicut si ponat q̄ sor. dicat illam sor. dicit falsum nullo alio posito p̄posita dubitanda est ista. sor. dicit falsum: **S**i aut ponit q̄ insolubile significet sicut terminū p̄tendūt admittit casus et conceditur insolubile: et dicit ip̄m esse falsum. **E**t si dicit. b̄z falsa sor. dicit falsum igit̄ significat sicut nō est sed significat

qd for. dicit falsum ergo etc. negat pna: sed opz addere in
 mino: i qd significet pncise sic. et si ponit negatur omnis talis
 casus. **C** Contra descriptione datam de insolubili arguitur.
 Nam sequit qd nulla est ppō insolubilis sine casu: pna fal
 sum. qz scit vno casu posito qd ista for. dicit falsum dicat a
 for. significando sicut termini pntendūt et nulla alia que non
 sit pars illius sed tunc esset insolubilis ppō. igit etc. **C** Itēz
 ista mentalis omnis ppō est falsa nullo casu posito est iso
 lubilis qz significat qd omnis ppō sit falsa cum sit ppō na
 turaliter significans. igit etc. **C** Contra aliud dictuz. v3. nō
 admittendo casum de insolubili significatē pncise etc. Que
 ro quid intelligit per li pncise aut notā exclusionis exclusiue
 tentaz aut idēz qd pncipalr pmarie vel adequate. Si dicit
 pmo mō sequit per idēz qd nulla alia ppositio significat ta
 liter pncise vel talr eē. qz quelibet indefinita significat. et per
 pna non debet negari iste casus soluz in mā insolubiliū ve
 rum et in qlibet alia mā. **C** Sed forte dī qd quelibz ppō
 insolubilis significat necessario dnobz modis ppositio aut
 non insolubilis pncise vno modo. **C** Contra istam respon
 sionem arguit sic. ex ista rñsione sequit qd aliqua ppositio
 significat vno mō et significabit dnobus modis per solam
 mutationē alterius ppōnis p3 pna nō dato qd sint nisi iste
 due. falsum est et nullus de est. et in sine hōre negatiua
 desinet esse. quo posito p3 qd illa falsuz est nō significat nisi
 vno mō cum nō sit insolubilis sed in sine hōre erit insolubi
 lis igit habebit duo significata et hoc solū per mutationēz
 alterius. **C** Secdo sic aut igit ppositio insolubilis significat
 duobus modis iuxta viā vndecime opinionis aut per mo
 dum pōis et posterioris: pmarij significati et sedarij: non
 potest dici pmo mō qz reprobatū est ibidem. Si dicit se
 cundo mō. capio illud insolubile hoc est falsuz. qd signifi
 cet hoc esse falsum. et alio mō qd sit. a. et pmi significatum
 b. et arguit sic. significatū. a. est oino ignotū tā opponētī qz
 rñdenti. qz non est aliquis qui sciat ipm intelliger e vel no
 minare igit rōne ipsius nō debet dici ppō vera vel falsa.
C Item sic vel. a. est pncipaliss qz. b. vel eē. vel sunt eē
 pncipalia: non pōt dici pmi qz. b. egredit assignatis adeq
 tis partuz sicut ostensuz est in tractatu de veritate et falsita
 te: si pmi igit illud insolubile est verū. qz. b. est veruz et est
 pncipaliss significatuz mō a pncipaliss d3 denominari p
 positio talis vel talis. si tertuz sequit illud insolubile simul
 esse veruz et falsum. qz nō videt rō quare sit falsuz rōne. a.
 et non veruz rōne. b. ex quo sunt eque pncipalia. **C** S3 for.
 te dicit in pncipio qd pncise idēz est qd adequate pncipaliter
 seu pmarie. ita qd nulla ppō insolubilis significat pncise sicut
 termini pntendūt cum hoc nō sit possibile. qz sequit pncise
 sed significat adequate illud significatū falsum qd non assi
 gnatur in arte insolubiliū. **C** Contra istud fm membruz
 arguit sic. si ista ppō falsuz est. foret in scripto et multe alie
 propōnes forent cum illa. pōle esset qd aliquis hō videret
 ipam: ponat igit qd multe alie ppōnes sint cum ista falsuz
 est et qd ipsa pncipaliter ex impōne significet qd falsū est: sit
 for. vnus homo qui cōtinue per totam vitaz suā fuerit in
 structus ad concipiendū per istaz falsum est qd falsum est.
 Ito posito pono qd for. videat hanc ppōnem in scripto et
 corrupat quelibet alia. quo posito for. concipit per illam
 falsum est igit illa adhuc sibi representat falsuz esse et per cō
 sequens non desinebat sic significare pncipalr. **C** Secdo ta
 lis deus est pncipaliter significaret deū esse si nulla alia eēt
 et illa similr homo est asin? nullū hominē esse asinum si nul
 la alia esset. quare igit ista falsum est nō posset pncipalr si
 gnificare falsuz esse si nulla alia esset. **C** Tertio arguit sic.
 cuilibet ppōni extra ipm obligatiōis assignat suum adeq
 tuz significatū oraculo viue vocis vt p3 in omnibus discor
 rendo. ergo sequit qd illa ppō hoc est falsuz se ipsa demō
 strata aut ista omnis ppositio est falsa h3 significatuz expli
 cite assignandū sed non videt aliud posse explicite assigna
 ri nisi hoc. hoc est falsum aut oēm ppositionē esse falsaz.
 igit etc. **C** Ex ista opinione sequit qd aliqua est ppō vera
 que aliquantū esse significat adequate et non pōt habere
 pncipaliss aliquo mō adequate significans. p3 de ista p

positione: aliqua ppositio non est falsa que vera est adēq
 te significando aliquā ppōne3 non esse falsaz: et tñ bec que
 est sua pncipaliss omnis ppositio est falsa non adequate si
 gnificat oēm ppositionē esse falsam qz est ppō insolubilis.
C Alterius arguit contra modū soluendi insolubilia. naz
 ponatur qd for. dicat illam falsuz dī et non pferatur ab ali
 quo aliqua ppositio nisi illa vel pars eius que significet fal
 sum dici et non pncise sicut ponit bec opio. tunc ppono fal
 sum dī et concedit fm illam viam. dicēdo tamē ipm esse
 falsum: sed contra sequit falsuz est pncipalr significat deū
 esse igitur falsum est: est ppō necessaria. pna 13 scita ate eē
 bona antecedens est dubitandū ate igit et pna non est ne
 gandum ate: ams p3 qz cum toto casu est tibi dubium an
 illa falsum est significat pncipaliter deum esse. **C** Deinde
 argumentū qd mouet bec opio ad pbandū qd ista sit se
 quens falsum est nō v3. s. for. dicit illam falsum dī que si
 gnificat falsum dici et nulla ppositio dī nisi illa vel pars ei
 igit falsum dī. sicut non sequit bec est vera hō currit que
 significat hōsem currere igitur for. currit. **C** Tertiadec
 ma opinio ponit plura pncise aliqua per modū pncisionū
 aliqua per modū suppositionū aliq per modū ppōm vel
 correlariōz. Sed oia ista breuiter ponā per modū conclu
 sionū et correlariōz. **C** Prima conclusio est ista nulla res
 creata potest distincte representare seipam formalr sed bene
 obiectiue. p3 qz nulla res creata pōt esse ppōla et distincta
 cognitio formalis sui ipsius. qz si aliqua esset et quelibz eēt
 cum non esset maior ratio de vna qz de alia. verbi grā. di
 cimus qd imago regis significat regem non quidē formalr
 sed obiectiue conceptus vero mentalis que nos habem?
 de rege significat regem non qdem obiectiue sed formalr
 qz est formalis cognitio regis. Si aut d3 se representare di
 stincte hoc erit obiectiue per aliam noticiam et non per se
 ipam formalr. **C** Secunda conclusio nulla ppositio mē
 talis ppōie dicta pōt significare seipam esse veram nec se
 ipsam esse falsam. pbatur qz alr sequeret qd aliqua cogni
 tio ppōla et distincta esset cognitio formalis sui qd est cōtra
 pnam conclusionē. **C** Ex ista conclusione sequit qd intel
 ctus non pōt formare ppōnem vlem mentalem proprie
 dictam significatē oēm ppositionē mentalem esse falsaz.
 sicut istam mentalem. omnis ppositio mentalis est falsa: in
 telligendo subm supponere pro seipsa nec aliquā mentalem
 ppōie dictam significatē aliquā aliam esse falsam que si
 gnificat eadem esse falsaz: sicut ista mentalis hoc est falsuz
 demonstrādo istaz aliam hoc est falsum: que demonstrat
 pnam: nec etiam mentalem ppōie dictam que significet suam
 pncipaliss esse veram: sicut ista mentalem hoc est verum de
 monstrādo suam pncipaliss. **C** Etiaz sequit qd intellect
 non pōt formare aliquā ppositionē mentalem ypotheti
 cam cuius vna pars significet ipam ypotheticam esse fal
 sam sicut talis deus est et ipsa copulatiua est falsa demō
 strādo ipam copulatiuam. **C** Tercia conclusio est ista pars p
 positionis mentalis ppōie dicte non pōt supponere p ipsa
 propositione cuius est pars nec pro pncipaliss eiusde3 pro
 positionis: nec pars ppositionis significatis ad placitū po
 test supponere pro ppositione mentali ppōie dicta sibi cor
 respondente nec aliqua alia. ex qua sequit ppositionem
 mentalem significare se esse veram aut se esse falsam. **C** Ex
 quo sequit qd si ista mentalis formaret et nulla alia omnis
 ppositio mentalis est vlis ipsa esset falsa. **C** Quarta con
 clusio ppositio vocalis vel scripta vel esset mentalis in pro
 prie dicta que hret reflexionē supra se: qz quelibet talis si
 gnificat ad placitū et non nāliter obiectiue et non formalr:
 sed mentalis proprie dicta est signum nāliter representans et
 formalr nec est in potestate nra tale signum significare qd
 volumus sicut est de signo vocali vel scripto vel mentali in
 proprie dicto. **C** Ex ista pncisione sequit qd omnis propo
 sitio insolubilis est ppositio vocalis scripta vel mentalis in
 proprie dicta: et qd cuiuslibet talis pars potest supponere
 pro toto cuius est pars. **C** Quinta conclusio est ista cuius
 libet propōni insolubili correspondet aliqua ppositio mentalis
 proprie dicta vera et aliq alia proprie dicta falsa. p3 de ista p

hoc est falsum: seipso demonstrato que correspondet uni
tali mentali hoc est falsus eodem demonstrato que va est.
et secunda pars pbatur. Nam ista vocalis est falsa igitur signi-
ficat aliquam mentalem esse falsam sed non ista dictam igitur alia
v3. hoc est falsam demonstrando prima mentali demifantem
vocalem vel scriptam. Ex ista conclusione sequuntur aliqua
correlaria prima quod quilibet propositio insolubilis et similis ei?
dictoria est propositio plures. quod sibi corrdident plures me-
tales in coniuncte. Secundum correlariu aliqne sunt propositio-
nes oino similes in voce et de terminis p eisde3 suppo-
nentibus quaz vna est propositio plures et non alia. p3 de
istis hoc est falsum et hoc est falsus vbi per vtriusq3 hoc de-
mferetur scda propositio. Tertium correlariu quolibet propositio inso-
lubilis est simul vera et falsa et similis sua dictoria. quod sibi
corrdidet due mentales quarum vna est vera et reliqua falsa
non tñ est simplr vera nec simpliciter falsa sed fm quid.
Quartuz correlariuz ad nullam propositio insolubile3 vel
eius dictoria est danda vnica rñ. s. ipam simplr conce-
dendo vel ipam simplr negando p3 ex predictis. Nam fm
Aristo. scdo elencoruz ad propositioem plures non est danda
vnica rñ sed quolibet talis est propositio plures. igitur et.
Hic aut per longu pcessum locutus sum ppter duo:
pmo quod iudicio meo adhuc non fuit aliquis qui clarius lo-
quetur in ma q3 iste. scdo ppter quedam nouu scriptorem
circa insolubilia limitatores huius: qui de toto pcessu soluz
tria inserit correlaria quate conclusionis. v3. pmu tertium et
quartu que non sufficienter declarant maam istius maem in-
solubiliu: iuxta opinionem nro modulo declaratam. Et
h3 via ista pbabiliter sit sustinenda tñ mihi non in toto vera
videf. Ad qd ostendendu arguo ptra quedam dicta. Et
pmo contra prima conclusionem. Nam aliqne intelligente ppter
earum nobilitate3 sunt noticie formales sui et alioz cu3 non
intelligant per accideta superaddita. quod aliter genus accidē-
tium esset infinituz: et non sunt noticie sui distincte. quod in con-
fuso: non seipsas intelligant. igitur aliqua creatura pot esse p-
prie et definate formalis noticia sui. Scdo iteudes me-
tales disticte intelligunt et non per alias noticias ab ipsis di-
stinctis igitur formalr cognoscunt. pna pat3. cum maior et
minorem pbo. quod aliter esset pcessus infinituz in noticijs.
imo due spes accidentiu essent immediate quod est p coem
viam et consequentia p3. quod semp ad cognitionem vnus noti-
cie requirit alia et sic infinitum. Similr non videf q3 species
posset mediare inter intellectioem et intellectioem intellectio-
nis. Admissa adhuc ista conclusione alie non sequuntur.
quod dato quod nihil sit formalr cognitio sui definate n tñ tolli-
tur quin aliquid sit formalr cognitio sui confuse. Nam ille
terminus ens mentalis naturalr significat omne ens et cu ipse
sit ens naturalr significat se: semper formalr intelligendo. nam
si non significaret se: sequeretur quod iste terminus ens in voce
vel in scripto eet comunior q3 iste terminus ens in mente:
pbo quia quicquid significat li ens in mente significat li ens
ad placitum et non e3. quod li ens ad placituz significat li ens
in mente et non ipse seipm. Et sic sequit quod li ens ad pla-
citum significans non subordinat illi termino mentali ens:
nec oem sua significatioem dependenter sumit ab illo qd e
contra hanc opione3. Concesso ergo quod li ens significat oem
ens sequit a pari quod li propositio significat oem propositioem
et li verum omne verum et li falsum omne falsum. Lu er-
go copositio vel diuisio mentalis absq3 limitatione non tollat
significationem termini: imo potius eque cofirmet sequit-
tur quolibet istaruz. omnis propositio est falsa: omnis propositio
est vera significat seipam esse falsam vel seipam esse vera.
prima ens significat omne propositioem esse falsaz et scda o3
propositioem esse veram et cum ipsa sit propositio significat se-
ipam esse veram aut seipam esse falsam qd est contra pri-
ma conclusionem et contra eius pmu correlariu. Contra
tertia conclusionem pcedit idem argm: tamē arguitur
specialis sic: data illa conclusioe sequit quod aliquid significat
indefinita propositio qd non significat sua v3: et aliqua est sin-
gularis indefinita que non est singularis v3: pbatur et ca-
pio istas duas mentales pprie dictas naturalr significantes

iuxta modu intelligendi istius doctoris. v3. omnis propositio est:
et aliqua propositio est: quarum prima sit. a. et scda. b. et quod ta
a. q3. b. est veru. et a. significat. b. et non seipm et e contra.
igitur et c. similr b singularis. Ista propositio est. est singula-
ris. b. et no. a. igitur intentu. Item hec propositio vocalis
vel scripta omnis propositio est: non est insolubilis. quod vera
fm eum igitur vni soli mentali d3 subordinari. huic. v3. ois
propositio est. sed nulla propositio ad placitum significans abun-
dantius significat q3 mentalis cui subordinat fm istaz opi-
nionem: quod quilibet talis vbi dicit est extrinsece propositio et signi-
ficatio per habitudinem ad propositioem mentalem. sed illa
in scripto significat simplr oem propositioem esse se et illaz
mentalem igitur mentalis etiam significat se: hec conclusio in-
reprobatione subsequens opinionis fortius improbabili-
tur. Contra quintam conclusionem arguitur sic. Ista
consequentia non v3. falsus est igitur hoc est falsus. quocumq3
demonstrato. quod stat assis esse verum et pns falsum igitur hoc
falsum est non subordinat alicui tali hoc est falsum. p3 con-
sequentia quod semp. a subordinato ad subordinans v3 con-
sequentia. et per pns. hec opinio non verum dicit in hoc quod
hec in scripto falsum est subordinet duabus talibus falsus
est: que est vera et huic hoc est falsum prima mentali demo-
strata que est falsa. Secudo arguitur sic. si non esset aliqua
propositio in mundo nisi ista falsum est: ipsa esset falsa: h3 tñ
non subordinaret alicui tali mentali igitur non est sufficiens
ratio quare aliqua propositio insolubilis est falsa quod subordi-
natur vni mentali false. Tertio arguitur sic. non magis est
propositio plures aliqua propositio insolubilis q3 hec canis cur-
rit cum hec subordinat tribus mentalibus et insolubilis so-
lum duabus: sed h canis currit vnicocaf per sequestratio-
nem duarum mentaliu fia remanente significate ad equa-
te latrabiles canem currere. et sic correspondenter et solu mo-
hec canis currit in voce vel in scripto que sic sumpta coe-
ditur esse vera. igitur per idem b. hoc est falsum seipam de-
monstrata poterit vniuocari ita quod non subordinabit nisi vni
tali mentali hoc est falsum demonstrati porem scriptaz vel
vocalem: quo habito: h esset falsa hoc est falsum et tñ non
haberet nisi vnam veraz mentalem nec posset habere dum
modo sic vniuocaret: sicut et illa vniuocari pot canis cur-
rit modo supradicto. igitur sequitur quod propositioem insolubile3
non recte hic magister solvebat.

Alus magister ideo fauens huic opioni sed non in
mo subordinatiois assignate potit quod hmoi ter-
mini verum et falsum sunt termini equiuoci deducta ipso
rum transcendentia sed solum vt de signis coplexe significā-
tibus dicuntur propositio ergo ait duobus modis potit esse ve-
ra. Uno modo dicitur propositio esse vera quia ipsa verificat-
tur non ppter supposita suorum terminoru quoz ipsa est
propositio: supponit. s. quod propositio non redditur vera ex eo
quod pars eius supponat pro ipsamet nec pro pertinente ad
ipam: sicut h dens est et isto modo propones que sunt de
terminis pme intetiois vel ipositiois sequit simplr et pro-
prie vere vel false quia propositio ex etimologia: sermōis
virtute ides significat quod pro alio positio. Alio modo dicitur
propositio vera quia verificat pro seipam aut pro alio pertinen-
te et illo modo hec propositio est vera hoc est verum se-
ipsa demonstrata et hec hoc est falsum seipam demonstrata
non simplr sed fm quid: sed est falsa primo modo quod ipsa
non verificat nisi pro supposito sue partis cuius ipsa e sup-
positum. Concludit ergo quod ille propones sunt plures
hoc est falsum hoc est verum et sic de alijs. quare cu pro-
ponitur aliqua illarum non est fm vna3 responsoem respō-
dendum: sed dicendū quod hoc est falsum fm pmum mem-
brum dictois posite et verum fm aliud. Et ita dicendum
est de suis dictorijs: non hoc est falsum et hoc est verum: ne-
gando quod hoc sit falsum scdo modo et concedendo quod est fal-
sus primo. Sed hec declaratio non soluit insolubilia sed
potius se inuoluit. Nam capio veru et falsum scdo modo
et probō quod sic sumendo h est falsa. hoc est falsum se demo-
strato. Nam si ipsa sit vera et significat ad equate hoc esse
falsum igitur verum est hoc esse falsus. pna tenet apud eu

et ultra verum est hoc esse falsum igitur hoc est falsum. sic
sumendo: et sic habeo quod idem est verum et falsum secundo modo
dictis quod ipse negat. **Quartadecima** opinio que est fun-
damentum multarum precedentium et ideo plarium sophismato-
rum qui plus subterfugere quam respondere conatur: ponit in
solubilia soluenda facta penes fallacia accidentis in qua
paralogismi duplici sunt aut ex variatione medij aut alte-
rius extremorum. **Ex** variatione medij ut medium si
pro alio supponat in maiori quam in minori et e contra. Et ita di-
catur ex variatione extremi. dicit ergo hoc opinio quod for. di-
cente for. dicit falsum ipse dicit falsum. Et tunc ad argu-
mentum. for. dicit hoc et hoc est falsum igitur for. dicit falsum.
negant primam dicendo quod est fallacia accidentis ex variatio-
ne extremi: iste. n. terminus falsus pro aliquo supponit in mi-
nori pro quo non supponit in conclusioe. Similiter si arguitur ex
opposito dicto a for. nullam falsum dicit a for. hoc est falsum
igitur hoc non dicit a for. hec est fallacia accidentis ex variatione
medij. pro aliquo. n. supponit iste terminus falsum in ma-
iori pro quo non supponit in minori. **Ad** quod ostendendum
supponit quod in nulla propositione pars supponit pro toto cuius
est pars nec convertibile cum toto nec opposito totius nec
antecedente ad totum. **Ex** quo patet quod ista propositio for. dicit
falsum significat quod for. dicit falsum non quidem falsum quod ipse
dicit sed falsum distinctum ab illo: sed quod nihil dicit nisi istam
propositionem ideo ipsa est falsa. **Contra** istam opinionem
precedunt omnia argumenta facta contra secundam conclusionem
et tertiam alterius opinionis: tamen arguo specialiter sic. et pro-
pono istam hoc est falsum. si queris quid demonstras per
illud dico eandem propositionem cuius est pars. Et si dicitur non
possum demonstrare illam. sed hoc est signum ad placitum igitur
possum istam demonstrare. **Item** si hoc seipsum significat
nihil igitur patet totam istam propositionem ad placitum signifi-
care patet prima: cum ista propositio ab ipso distinguatur. **Item** per
illud possum demonstrare for. vel unum alium terminum igitur
et istam propositionem. prima patet. quod eque bene a li hoc distinguitur
ista propositio sicut for. vel plato. **Item** quicquid pos-
sum intelligere et qualitercumque sic possum demonstrare sed pos-
sum intelligere si hoc propositio cuius est pars significare aut
pro eadem supponere igitur sic possum demonstrare. Si ergo
dicitur in principio sicut est dicendum quod illam propositionem possum
demonstrare arguitur sic. quicquid si hoc significat potest de-
monstrare et pro eodem supponere: quod non est extremum pro-
positionis absque suppositione sed demonstrat istam propositionem
cuius est pars igitur pro eadem supponit: quod si conceditur di-
cendo quod non est inconveniens in terminis positivis: sed bene
in privativis hoc est nimis ad placitum et sine ratione. **Item** iste
terminus falsum cum sit terminus communis citius poterit
supponere sed in confuso pro ista propositione quam aliquis ter-
minus discretus. **Secundo** arguitur sic. sequitur quod omnis pro-
positio est falsa et hec est propositio et tamen hec non est falsa. da-
to quod non essent plures propositiones quam ille due omnis propo-
sicio est falsa et nullus deus est. **Tertio** arguitur sic. in istis
propositionibus ens est: aliquid est: propositio est: complexum est.
pars supponit pro toto cuius est pars. sed disunctive igitur
in talibus omnis propositio est. omne complexum est: pars sup-
ponit pro toto cuius est pars copulative. antecedens patet quod
non potest dari causa negationis. **Quarto** arguitur sic. for.
dicente. omne falsum dicit a for. audiat plato subim: tunc
plato per illud intelligit omne falsum igitur falsum dicitur a
for. igitur subim illius propositionis dicte a for. sic significat. et per
consequens pro suo toto supponit. **Unde** solet responde-
ri quod non sequitur ille terminus falsum significat totum cuius
est pars igitur supponit pro isto: restringitur enim per copu-
lam vel predicatum respectu cuius supponit. unde non est idem
significare et supponere sicut patet. **Item** ille terminus hoc aliter
supponit respectu verbi de presenti et aliter respectu verbi de
preterito vel futuro et pro alijs et alijs supponit et tamen sem-
per eodem significat. **Unde** non veritate dicit sed non sol-
uit argumentum: concessio quod in ista propositione. omne falsum est.
significat si falsum omne falsum quod est et suum totum arguitur
sic. ubi de se in determinatum ad hoc supponit vel ad illud

igitur dicitur subito distributo suppositionem non plus pro
vno significato de quo idem verbum verificat quam pro alio:
cum igitur ista propositio omne falsum est distribuat si fal-
sum per signum et supponat ratione verbi de presenti igitur sup-
ponit pro omni falso quod est sed ipsa propositio est unum falsum
igitur supponit pro ista. **Confirmat**. nam qualis est habi-
tudo illius termini homo ad sua significata talis est habitu-
do illius termini falsum ad sua significata. Sed in tali pro-
positione omnis homo est si homo supponit pro omni homine
qui est igitur et ista omne falsum est si falsum supponit pro
omni falso quod est. **Item** confirmat si non esset aliquis homo in mu-
do proter for. stulticia foret asserere istum terminum homo in hac
propositione aliquis homo est supponere pro illo qui non esset et non
pro for. sed si non esset alia propositio in mundo quam ista falsum
est que esset. a. non esset aliud falsum quam a. igitur stulticia si
milititer foret concedere si falsum supponere pro alio ab. a.
et non pro. a. **Quinto** arguitur ad principale sic. for. dicit
tamen istam. omne dictum a for. est falsum. que sit. a. tunc. a. est
falsum ut patet et ibi est esse in toto et dici de omni igitur nihil
est subiecti de quo non dicatur predicatum. prima tamen per disti-
nctionem dici de omni positam in primo porum. sed. a. est ali-
quid subiecti quod est unum dictum a for. igitur de. a. dicitur predicatum. et
per primam pro ipso supponit. **Confirmat** sic. in hac pro-
positione omnis homo est animal. non esset dici de omni. Si pro
aliquo verificantur subim de quo non verificatur predicatum:
aut si aliquis homo esset de quo non diceretur subiectum nec
predicatum. Si ergo in ista propositione. omne dictum a for. est fal-
sum. nec subim nec predicatum verificatur pro. a. quod de facto
est dictum a for. et falsum sequitur quod in. a. non sit dici de omni.
Sed forte conceditur quod ibi non est dici de omni. sed ali-
quid dictum a for. est falsum et non est dictum a for. quin illud est
falsum igitur ibi est dici de omni prima tamen. quod in alijs vlt tenet
argumentum. **Sexto** arguitur sic. dicat for. tamen istam parte
eius tamen falsum dicitur a for. que sit. a. tunc. a. est falsum sicut
notum est et illa exclusiva est igitur nullum falsum proter. a. di-
citur a for. quod utraque eius exponens est vera. v. falsum di-
citur a for. et nullum falsum non. a. dicitur. a. forte igitur subiectum
huius nullum falsum dicitur a for. supponit pro. a. quod aliter non
fieret exceptio a suo toto. et per primam exclusiva dicta a for. sup-
ponit pro. a. **Confirmat** omnis exceptiva propria repu-
gnat sue preiacenti et non potest poni repugnata nisi exclu-
siva significet quod. a. dicat a for. igitur et cetera. **Septimo** arguitur
sic. sequitur ex illa opinione quod ista vltis omnis propositio vltis
est falsa non est vltis illius indefinite propositio vniuersalis
est falsa. nec illa singularis. Ista propositio vltis est falsa de-
monstrato insolubili. quod non supponit pro eodem. et proter sequi-
tur quod ista non sunt dictoria. omnis propositio vltis est falsa
et aliqua propositio vltis non est falsa que tamen cuilibet sano ca-
piti videntur dici et consequentia tamen. quod non supponit pro
eodem. **Item** sequitur quod aliqua propositio vniuersalis non sup-
ponit pro eodem pro quo sua singularis. probatur et pono quod
non sint plures propositiones totales quam ista omnis propo-
sicio singularis est falsa et ista propositio singularis est falsa se-
ipsum demonstrata: quod ista sit singularis illius vniuersalis. pa-
tet quia vniuersaliter sequitur tanquam a superiori ad suum in-
ferius omnis propositio singularis est falsa hec est propo-
sicio singularis igitur hec est falsa.

Pro declaratione quintadecime opinionis qua
scio valentius fuisse antiquorum tres articuli
inferuntur primus continet terminorum dictio-
nes. secundus perambulas suppositiones. tertius
intentum per conclusiones. **Quatum** ad
primam sit hec prima divisio. omne insolubile aut
oritur ex actu nostro aut ex proprietate vocis. **Actus** no-
stri sunt duplices quidam interiores et quidam exteriores. in-
teriores sunt hi qui sunt ut imaginari cogitare et huiusmodi.
Exteriores sunt illi qui sunt ex parte corporis ut dicere lo-
qui et silia et ista sunt insolubilia orientia ex actu nostro for.
dicit falsum for. intelligit falsum et silia. **Voces** autem pro-
prietates sunt ut subiecti appellare esse verum vel falsum pro
se esse verum. pro alio a se non esse verum pro se et pro alio

se et ita de se falsum et non esse falsum pro se vel pro alio, unde huiusmodi insolubilia falsum est: nullum verum est: propositio non verificatur pro se: et aliqua propositio non appellatur a suo subiecto vel predicato ex proprietate vocis nascuntur.

Secunda diuisio est ista: propositio quedam habent reflexionem supra se quedam autem non: propositio habens reflexionem supra se est illa cuius significatio refertur ad se ut omne complexum est: aut hoc falsum est: seipso demonstrato: propositio non habens reflexionem supra se: dicitur esse illa cuius significatio non refertur ad se ut deus est et homo est asinus.

Tertia diuisio est ista. propositio habentium reflexionem supra se quedam habent huiusmodi reflexionem immediate quedam habent huiusmodi reflexionem mediante: propositio habens reflexionem immediate supra se dicitur esse illa cuius significatio non refertur plus ad aliud quam ad se. verbi gratia. hoc est verum: hoc est falsum seipso demonstrato: omnis propositio est vera. omnis propositio est falsa.

Propositio non immediate habens reflexionem supra se dicitur esse illa cuius significatio plus refertur ad aliud quam ad se. verbi gratia. hoc est verum et hoc est verum demonstrando per primum hoc. secundam propositionem et per secundam primam ideo dico de istis. hoc est falsum et hoc est falsum demonstrando ut plus.

Quarta diuisio propositio habentium reflexionem supra se quedam sic habent quod ipsarum significaciones soluz terminantur ad se ut hoc est verum hoc est falsum: seipso demonstratis. quedam autem sic se habent quod ipsarum significaciones terminantur ad se et ad alia: ad se ut omnis propositio est vera. omnis propositio est falsa. Non enim solum significant solum se esse veras vel se esse falsas verum et alias propositiones distinctas a se.

Quinta diuisio propositio habentium reflexionem supra se: quedam seipsas ponunt. quedam autem se destrunt: modo loquendo plus quarto metaphysice ubi ponit quedam ofones seipsas destruere: propositio seipsam ponens est enunciatio seipsam quiete verificans: sicut quilibet illarum hoc est verum se demonstrato: omnis propositio est vera. Propositio autem se destruentium quedam se destrunt affirmative quedam negative. Propositio se destruens affirmative est propositio significans se aut asserens se esse falsam. ut hec propositio: hoc est falsum seipsa demonstrata aut hec omnis propositio est falsa.

Propositio autem se destruens negative est propositio significans se non esse vera affirmative ut hoc non est verum seipsa demonstrata aut nulla propositio est vera: has omnes in processu vocabo propositiones seipsas falsificantes ut expediat loquar et verius similiter iuxta consonantiam lingue latine.

Sexta diuisio propositio significantium se esse falsas quedam significant se esse falsas de per se. a. omni casu circumscripito quedam vero fit significant de per accidens hoc est ex inpositione alicuius casus.

Exemplum primum de qualibus istarum hoc est falsum. hoc non est verum: seipso demonstratis omnis propositio est falsa. nulla propositio est vera.

Exemplum secundum. for. dicit falsum quia nullus habet asserere esse insolubile sine casu: non tamen dico quin possit esse insolubile sine casu modo superius posito in redargutione. 12. opinio.

Septima diuisio propositio seipsas falsificantium quedam sunt totaliter illatue suarum falsitatum: quedam autem participaliter solum: propositio falsificans se totaliter illatua falsitatis sue: est illa que sine medio infert se esse falsam aut se non esse veram. Exemplum primum de istis. hoc est falsum igitur hoc non est verum seipso demonstratis. sequitur. n. sine medio hoc est falsum igitur hoc est falsum. hoc non est verum igitur hoc non est verum: demonstrando per li hoc primum antecedens suum quod est impossibile. Propositio participaliter sue falsitatis illatua est illa que sine medio non infert seipsam esse falsam. verbi gratia. omnis propositio est falsa: falsum est. for. dicit falsum. unde non sequitur ex aliqua illarum pro hoc quod fit falsum quocumque demonstrato: sed bene cum medio sic arguendo: omnis propositio est falsa hec est propositio: ista uniuersali demonstrata igitur hec est falsa. etiam sequitur falsa est et hec est omnis propositio igitur ipsa est falsa: etiam sequitur for. dicit falsum et non dicit nisi istam igitur ista est falsa. Eadem diuisio potest esse de propositionibus se verificantibus. Nam quedam sunt illatue totaliter suarum veritatum. quedam autem partici-

paliter. Exemplum primum hoc est verum se demonstrato. Exemplum secundum omnis propositio est vera.

Ultima diuisio propositio habentium reflexionem supra se: quedam est insolubilis quedam non: propositio habens reflexionem supra se non insolubilis est illa que non est totaliter nec participaliter illatua sue falsitatis aut se non esse falsam: ut sunt huiusmodi hoc est verum: hoc non est falsum: seipso demonstratis. omnis propositio est vera nulla propositio est falsa.

Propositio insolubilis est propositio habens supra se reflexionem sue falsitatis aut se non esse veram totaliter vel participaliter illatua: ut hoc est falsum. hoc non est verum: seipso demonstratis hoc est verum demonstrando suum predictorum. et sic de alijs multis que ex predictis possunt assignari: quare etc.

Ex predictis sequitur quod insolubile non dicitur illud quod nullo modo possit solui. quod sic nullum predictorum esset insolubile quod est falsum: nec etiam dicitur insolubile ex hoc quod difficultate possit solui. quod multa sunt difficulta ad soluendum que tamen non recant insolubilia sed dicitur insolubile modo potest.

Secundo sequitur quod nulla propositio habet supra se reflexionem nisi ista in qua ponitur terminus appropriate significans propositionem sicut sunt tales termini verum: falsum: vel particulare affirmatiuum negatiuum concedendum negandum dubitandum et huiusmodi. Non tamen etc. quod omnis propositio in qua ponitur talis terminus habeat reflexionem supra se: sicut primum de istis falsum est que falsum est verum. et de hac similiter. hoc est verum demonstrando illam: deus est. etc. n. habet reflexionem supra se sed ipsius significatio solum ad illud quod demonstrat dirigat etc.

Tertio sequitur quod multe propositiones insolubilia nominantur que non sunt propositiones insolubiles: quod non habent reflexionem supra se ut primum de istis for. fingit se esse sophismatam: for. scit se errare. for. maledixit platonem. for. optauit malum ciceroni: for. non pertransibit pontem. plato non habebit denarium et huiusmodi posito quod quilibet dicat talem sic adequate significantem.

Quarto sequitur quod non omnis propositio significat se esse veram: nec omnis propositio categorica affirmatiua significat suum subiectum et predicatum supponere pro eodem: nec omnia necessaria categorica significat subiectum et predicatum non supponere pro eodem quorum oppositum sustinet undecima opinio superius impugnata et consequentia primum quod non quilibet talis habet reflexionem supra se.

Septimo sequitur quod eadem opinio: quod non omnis categorica habet duas significaciones quarum una est materialis et alia formalis. dicitur enim quod hec homo est animal significatione materialis significat hominem esse animal sed significatione formalis ipsam esse veram. et quod subiectum et predicatum supponit pro eodem et ita proportionaliter dicit de negatiua sed hec est falsa ut primum. Nam hec propositio: hoc est verum: se demonstrato non habet huiusmodi duas significaciones sed solum istam que significat hoc esse verum: dicere enim quod significat se esse verum et iterum idem esse verum replicatio inutilis est et modicum sanens mater insolubilitatis etc.

Quantum ad secundum articulum alique pambule suppones sunt ponende.

Prima suppositio est ista. quod propositio vera est illa cuius significatio adequata est verum et non repugnat ipsam esse veram primum ex dictis in de veritate et falsitate propositio.

Secunda suppositio. propositio falsa dicitur esse ista que falsificat se aut cuius falsitas non coarsurgit ex terminis sed ex adequato significato falso.

Ex quibus sequitur: quod alia qua est propositio falsa cuius adequatum significatum est verum. primum de ista hoc est falsum se demonstrato. quod aut ipsa fit falsa. primum. Nam ipsa asserit se esse falsam igitur est falsa et tamen eius adequatum significatum est verum quod hoc esse falsum est verum.

Etiā sequitur quod omnis propositio falsificans se est falsa sed non omnis verificans se esse vera. hec enim omnis propositio est vera verificari se et tamen non est vera ut primum.

Tertia suppositio est ista. iste due propositiones ad inuicem conuertuntur quarum idem est significatum adequatum probat. Nam sunt. a. et b. due tales que habeant idem adequatum significatum: et arguo sic. a. et b. sunt propositioes de extremis omnibus similibus in voce vel in scripto aut in mente et de consimili copula et non est demonstratio

in una pertinentem ad propositionem quoniam sit in alia igitur iste adiuuicem conuertuntur. **Q**uarta suppositio est ista ab inferiori ad suum superius affirmatiue & sine termino faciente sophistica est consequentia formalis per consequens. **Q**uinta suppositio ab vniuersali ad quolibet suarum exponentium aut ad suas singulares cum debito medio est bonam argumentum. Et ita ab vniuersali ad exclusiuam de terminis transpositis est bonum argumentum & est & formale & breuiter suppositio omnes regulas preuarum formalium quibus asseritur formaliter valere argumentum ab hoc ad illud. **H**ec suppositio per quod aliter staret aliqua preuarum non valere & oppositum preuarum formaliter repugnare antecedenti: cuius oppositum preuarum suppono volo namque concordanter cum omnibus: quod si est aliqua consequentia significans ex compositione suarum partium & oppositum consequentis repugnat formaliter antecedenti quod illa sit bona & formalis. **U**ltima suppositio est ista pars propositionis potest supponere pro suo toto cuius est pars & pro quolibet pertinente ad ipsum. vniuersali loquendo tam in mente quam in scripto quam in voce. hec suppositio per ex his quibus impugnantur. 13. & 14. opiniones. **C**ontra istam suppositionem arguitur. 13. opinio tenens quod in mente pars non potest supponere pro toto cuius est pars sed hinc in voce vel in scripto. **S**im enim hanc mentaliter: omnis cognitio quam non intelligo aliqua intentione est in mente: si dicis quod submissus supponat pro ista propositione igitur per definitionem suppositionis submissus ipse verificat de pronome demonstrante illam propositionem mediante copula talis propositionis. & per consequens illa singularis si formaliter currit vere. scilicet. hec cognitio quam non intelligo aliqua intentione est: demonstrando istam propositionem hec autem nullo modo potest dici: quod ex eo quod demonstrando illam intelligo eam. quare sequitur quod submissus vniuersalis non supponit pro seipsa. **S**ecundo capit istam aliam mentalem omnium propositio mentalis est vniuersalis: si dicis inquit quod predicatum supponit pro ipsa igitur per definitionem suppositionis hinc predicatum verificabitur de pronome demonstrante illam propositionem mediante copula ipsius. & per consequens hec singularis si formaliter esse vera. hec est vniuersalis demonstrata ista prima quod est manifeste falsum. quare etc. **A**lia argumenta facit. 14. opinio quorum solutio nes ex articulo sequente patebat. **R**espondet ergo ad istas rationes. **E**t primo ad primam que verbaliter difficilis est & non significatiue. primo nego istam propositionem assumptam tanquam impossibilem. v3. omnis cognitio mea quam non intelligo aliqua intentione est in mente mea: dicendo quod impossibile est me habere in mente aliquam cognitionem & non intelligere eam. concedo consequenter quod eadem intellectio est formalis cognitio sui quod apud illam opinionem videtur impossibile. **S**ecundo de concessio antecedente gratia disputationis negando preuarum. quod non sequitur talis terminus supponit pro illo igitur verificat de illo mediante pronome demonstratiuo. **N**am in ista propositione alia est intelligibilis submissus supponit pro chy & tamen non verificatur de pronome demonstrante chy. **I**tem dato quod non esset propositio aliqua in mundo nisi illa scripta vel vocalis. omnis propositio est: submissus supponit pro ipsa propositione ut patet vel ut concedit hec opinio & tamen submissus non verificatur de pronome demonstrante illam ex quo ipsa est omnis propositio. **E**t cum de ista est definitio suppositionis dicitur negando ut hinc videri tractatu de suppositionibus. **T**ertio adhuc concessio consequente non sequitur quod hec debeant esse vera si formaliter. hec cognitio quam non intelligo aliqua intentione est in mente tua sed sufficit quod hec sit vera per alium ante formata hec cognitio quam non intelligis vel que non intelligis ante est in mente tua. & tunc non oportet quod intelligas illud pronome demonstratiuum aut cognitionem illam per illud pronome demonstratiuum. **Q**uarta to dicit quod in predicta propositione assumpta stat quod submissus supponat pro toto vel non pro eodem supponat. verbi gratia. si dicere. omnis vox quam non audio est: & in proferendo istam vocem propriam audirem tunc submissus non supponeret pro suo toto sed pro demerato ab eodem. **S**i autem non audirem propriam vocem ista quod surdus istam enunciationem dictam

proferet supponeret submissus pro suo toto. Ita dico in propositio admisso quod quedam propositio mentalis sit quedam cognitio & intelligo & quod illam propositionem significatam intelligo & aliqua alia sit cognitio vel intellectio quam non intelligo. **D**ico quod submissus in casu isto non supponit pro toto cuius est pars. **S**i autem nec istam intentionem intelligerem submissus pro suo toto supponeret ut dictum est. **Q**uinto deduco argumentum suum contra eum sic. sumendo hanc propositionem vocalem. **O**mnis propositio non demerata est: quam pono me debere proferre & nullam aliam & per iuxta hanc opinionem quod submissus supponit pro suo toto igitur per definitionem suppositionis submissus ipse verificat de pronome demonstrante istam propositionem mediante copula talis propositionis: & per preuarum ista singularis si formatur erit vera: hec propositio non demonstrata est demonstrando istam vlem sed hoc non est minus inconueniens quam illud quod contra me putat concludere. **E**x predictis patet solutio secunde argumenti. **C**edo ergo quod si illa esset omnis mentalis submissus ipse pro toto supponeret & hec esset vera. hec propositio est vltima ipsa mentali demonstrata. verum est quod ipsa singularis extra mentem vera esset & sua vniuersalis mentalis sed si ambe essent in mente singularis esset vera & vniuersalis falsa. **P**atet ergo conclusio namque ex predictis quod aliqua vniuersalis est vera que esset falsa ex sola assistentia alii cuius sue singularis per de qualibet tali: omnis propositio est vltima in mente in voce vel in scripto dato quod aliqua talis esset & nulla alia semper de propositione totali intelligendo & non de illa que est alterius pars. quare etc.

Tertius articulus quosdam declarat conclusiones. **Q**uorum prima est ista. aliqua sunt duo contradictoria inter se contradicentia quorum unum est impossibile & reliquum contingens. **P**robatur conclusio & capio duas tales hoc est impossibile & hoc non est impossibile: semper demonstrando primam & per ipsa sunt contradictoria: sunt. n. due propositiones singulares de terminis discretis de conformibus extremis & oppositis qualitatis igitur sunt contradictoria: quod autem primum sit impossibile probatur. **N**am hec propositio hoc est impossibile vel est possibilis vel impossibilis. **S**i secundum habeo intentum. **S**i primum igitur eius adequatum significatum est possibile igitur possibile est illam esse impossibilem sed nunc non aliter significat quam tunc significaret ut suppono igitur nunc est impossibilis quod erat intentum: quod autem sua contradictoria sit contingens probatur. **N**am possibile est hoc esse impossibile: ut per & possibile est hoc non esse impossibile. quod possibile est hoc non esse & ista propositio sit adequate significat & non est propositio insolubilis igitur est contingens per preuarum in omnibus alijs. **E**x predicta conclusione sequitur quod non implicat contradictionem duo contradictoria inter se contradicentia esse simul falsa per ex quo unum est impossibile & reliquum contingens. **S**ecunda conclusio est ista. aliqua contradictoria inter se contradicentia sunt simul falsa. probatur. **N**am hec est falsa. hoc est falsum se demonstrato quod falsificat se. & hec similiter hoc non est falsum. quod asserit hoc non esse falsum quod est consequens. igitur etc. & quod ista sint contradictoria per ex deductione priorum. **E**t ita dico de alijs insolubilibus. scilicet. dicit falsum. scilicet. non dicit falsum: non tamen dico quod semper sit sic in materia insolubilibus quod duo contradictoria sunt simul falsa sicut per de istis. omnis propositio est falsa & aliqua propositio non est falsa. **T**ertia conclusio aliqua duo sunt contraria sunt simul falsa probatur. & sumo istas duas propositiones aliqua propositio negatiua est vera & aliqua propositio negatiua non est vera: supponendo quod non sit aliqua alia propositio quam aliqua istarum vel pars eius: isto posito per quod ista sunt subcontraria. quod omnia requisita ad contrarietatem ibidem reperuntur sed quod ista sit falsa per. **N**am hec est falsa aliqua propositio negatiua non est vera. quod se falsificat cum non sit alia negatiua propter istam altera similiter est falsa. v3. aliqua propositio negatiua est vera quod asserit aliquam esse veram & nulla est vera. igitur etc. **E**t si ex predictis aliquis vellet contradicere quod per idem est possibile duo contradictoria esse simul vera & similiter duo contraria: non v3 argumentum. **V**nde non est possibile extra materiam insolubilibus ut patet nec

etiam in materia insolubili ut liquet sigillatim quædo et.
Quarta conclusio. aliqua est p[ro]p[ri]a bona et formalis scita
 ate esse talis: significans ex cōpositione suarum partium et
 antecedens est scitū ate et cōsequens nō est scitū ate: hanc
 conclusionem fere omnes permittunt transire tanq[ua]m pos-
 sibilem faciendo hanc p[ro]p[ri]am. hoc est nescitū bec igit[ur] hoc
 est nescitū ate: demonstrando per vtrūq[ue] hoc. p[ro]p[ri]a illius
 cōsequentiæ. p[ro]p[ri]a nāq[ue] cōsequentiæ illam esse bonam et for-
 malem. q[ui] non videt quomodo stabit oppositum p[ro]p[ri]a
 cum antecedente et p[ro]p[ri]a est scitū ate: q[ui] scis illud conse-
 quens nō est sciri cum sit insolubile asserens se nesciri et ta-
 men antecedens non est scitū ate. p[ro]bat[ur]. q[ui] si est scitū
 ate igit[ur] est verū et significat adequate ip[s]m nesciri. ate igit[ur]
 tu non scis illud cōsequens. Et sic qualitercūq[ue] dicatur
 sequit[ur] illud consequens non esse scitū ate. **Quinta con-**
clusio. aliqua consequentiā est bona et formalis significans
 adequate ex cōpōne suarum partium p[ri]ncipalium et antece-
 dens est verum et cōsequens falsum. p[ro]bat[ur]. Nam facio
 hanc p[ro]p[ri]am. hoc est falsum igit[ur] hoc est falsum: per vtrūq[ue]
 hoc demonstrando cōsequens et p[ro]p[ri]a q[ui] est formalis eo q[ui] op-
 positum p[ro]p[ri]a cōsequentiæ repugnat antecedenti eius/
 dem. quis. n. diceret ista stare simul hoc est falsum et hoc
 non est falsum eodem demonstrato: certe nullus mai[or] vo-
 lens vitare incōueniens. Sed q[ui] an[te] illius cōsequentiæ sit
 verum p[ro]p[ri]a cum non sit p[ro]p[ri]a insolubilis et sic adequate si-
 gnificans verum. s. hoc est falsum cōsequente demonstra-
 to. q[ui] aut[em] consequens sit falsum p[ro]p[ri]a cum sit p[ro]p[ri]a insolubilis
 seip[s]am falsificans. **Sexta conclusio.** aliqua cōsequentiā est
 bona et formalis significans adequate ex cōpositione suar[um]
 partium et antecedens est possibile et p[ro]p[ri]a impossibile pa-
 tet de tali p[ro]p[ri]a. hoc est impossibile igit[ur] hoc est impossibile
 semp[er] demonstrando p[ro]p[ri]a sequens. et p[ro]p[ri]a q[ui] est p[ro]p[ri]a bona et for-
 malis q[ui] p[ro]p[ri]a cōsequentiæ antecedenti repugnat et
 antecedens est possibile: imo verū cum nō sit p[ro]p[ri]a insol-
 ubilis et ip[s]ius adequatū significatū sit verum et q[ui] p[ro]p[ri]a sit
 ip[s]ius impossibile superius est deductū. Et hic rogo legentē q[ui] cō-
 sideret circa quartā cōclusionē et non apparebit sibi quin-
 ta et sexta incōuenientes: cum. n. opponit ista p[ro]p[ri]a est bo-
 na scita ate esse bona et antecedens est scitū ate igit[ur] et con-
 sequens: dicit[ur] negando p[ro]p[ri]am. q[ui] o[mn]ia addere in ante et non
 repugnat cōsequens sciri. Ita dico in p[ro]p[ri]a q[ui] non sequit[ur]
 ista p[ro]p[ri]a est bona et formalis et antecedens est verum
 vel possibile igit[ur] et cōsequens est verū vel possibile sed o[mn]ia
 addere in antecedente et nō repugnat p[ro]p[ri]a esse verum vel
 possibile q[ui] si addit[ur] negabitur an[te] et in p[ro]p[ri]a cōsequē-
 tiis p[ro] hac parte. q[ui] et. **Septima conclusio.** aliqua due
 p[ro]p[ri]as adinuicem cōuertunt[ur] et tamen vna est vera vel
 possibilis et reliqua falsa vel impossibilis: p[ro]p[ri]a de ista hoc est fal-
 sum et hoc est falsum scda demonstrata. aut de istis hoc est
 impossibile et hoc est impossibile vna illarū solūmō demō-
 strata: q[ui] aut[em] tales cōuertunt[ur] p[ro]p[ri]a ex tertia sup[er]pōne cu[m] idē
 sit adequatum significatū vtriusq[ue] p[ro]p[ri]as assignatarū et ita
 aliu[m]. simil[iter] nullū illorū cōtradictoriū p[ro]p[ri]a est alteri sic
 adequate significando cōpossibile ut p[ro]p[ri]a intuenti nām incō-
 possibilis igit[ur] adinuicem cōuertunt[ur]. scda pars cōclusionis
 ex dictis manifeste habet. **Ex p[re]dictis sequit[ur] vlem esse**
veram et suā subalternā esse falsam. p[ro]p[ri]a de tali omnis p[ro]p[ri]a
 particularis affirmatiua est falsa: que vera est et bec est fal-
 sa aliqua particularis p[ro]p[ri]a affirmatiua est falsa dato q[ui] ille
 sint omnes p[ro]p[ri]as saltim totales. **Secūdo sequit[ur] vlem**
esse falsam et quālibet suam singularem esse verā et cuius-
libet supposito subiecti vna singulare[m] cōr[re]dere. p[ro]p[ri]a de tali
 omnis p[ro]p[ri]a vlem est falsa dato q[ui] sit omnis vlem que falsa ē
 q[ui] seip[s]am falsificat et bec cum casu isto esset vera. ista vlem
 est falsa eandem vlem demonstrando: et p[ro]p[ri]a q[ui] esset quelz
 singularis eius: cuiuslibet supposito illius cōr[re]dens cum ta-
 le suppo[si]tū vnicū diceret. **Tertio sequit[ur] quālibz sin-**
gularem esse falsam et vlem esse veram tali singulari cor-
respondentez. p[ro]p[ri]a et suppono q[ui] non sit aliqua vlem nisi ista.
 Omnis p[ro]p[ri]a singularis est falsa: nec aliqua singularis nisi
 ista. bec singularis est falsa seip[s]a dem[on]strata et p[ro]p[ri]a veritas cor-

relati. **Quarto sequit[ur] expositam vel exponendā esse**
veram et quālibet suarum partium exponentez esse falsam:
 p[ro]p[ri]a et dato q[ui] nō essent plures p[ro]p[ri]as q[ui] ille tres vel par-
 tes ip[s]az. omnis p[ro]p[ri]a particularis affirmatiua et vlem
 negatiua ē falsa aliqua p[ro]p[ri]a particularis affirmatiua et vlem
 negatiua est falsa et nulla est p[ro]p[ri]a particularis
 affirmatiua et vlem negatiua q[ui] ipsa sit falsa. quelz. n. expo-
 nentium falsificat se et exposita non sed p[ro] suis exponen-
 tibus verificatur. **Quinto sequit[ur] eōverso exponentes**
esse veras et expositam falsam. p[ro]p[ri]a dato q[ui] bec esset omnis
 p[ro]p[ri]a vlem affirmatiue. vlem. omnis vlem affirmatiua ē fal-
 sa. **Sexto sequit[ur] vlem esse veram et suam exclusiuam**
falsam. p[ro]p[ri]a dato q[ui] bec exclusiua t[ri]n[te]m falsa est exclusiua: esset
 omnis exclusiua t[ri]n[te]m ipsa esset falsa et bec esset vera. omnis
 exclusiua est falsa. **Septimo sequit[ur] eōtra vlem esse fal-**
sam et exclusiuā veram. p[ro]p[ri]a dato q[ui] bec esset quelibet vlem
 omnis p[ro]p[ri]a vlem est falsa. ex quo falsificaret se esse falsā et
 bec exclusiua esset vera t[ri]n[te]m falsum est p[ro]p[ri]a vlem. Et h[ic] con-
 cedam h[ic]mō cōclusiones nō t[ri]n[te]m nego p[ro]p[ri]am aliquā nec di-
 co esse falsam iuxta doctrinam ante sup[er]pōnis ita q[ui] ab ex-
 clusiua ad suam vlem et eōtra semp[er] est argumentū bo-
 num et formale stat tamen an[te] esse verum sine p[ro]p[ri]a sexta
 conclusio declarat. **Et si p[ro]p[ri]a p[re]dicta instaret allegando di-**
ctū aliq[ui]d Aristoteli: seu alterius autentici in hac parte. dicat
tale intelligi extra mām insolubiliū. **Simil[iter] si instet cō-**
tra me dicendo q[ui] o[mn]ium istorum opposito affirmatiui dico
q[ui] non sum locutus oppositū alicuius istorū: nisi forte ver-
baliter. q[ui] talia semp[er] intellexi extra materiaz insolubiliū.
 Sunt enim ordinanda verba iuxta exigentiam m[en]te tra-
 ctande: esset. n. tediu[m] et nimia prolixitas toties recitare idēz
 q[ui] plus ad multiplicatiōne[m] fecit v[er]borū q[ui] utilitatis.

Contra fundamētū h[ic]mō p[ro]p[ri]a arguit[ur].
 p[ro]bat[ur] nullū insolubile significare precise
 sicut termini p[re]tendunt reducendo sepe et tra-
 dictionem tali casu admissio: pono igit[ur] p[ro]p[ri]a
 tus q[ui] for. dicat istam solūmodo vel partem
 eius: non est ita sicut for. dicit que sic precise significet iuxta
 hanc opinionē. Istō p[ro]p[ri]a quero si est ita sicut for. dicit v[er]i-
 non. Si d[icit] q[ui] nō est ita sicut for. dicit pono cu[m] casu q[ui] pla-
 to dicat solūmodo istam nō est ita sicut for. dicit. et arguit[ur]
 sic. Non est ita sicut for. dicit et ita solūmodo dicit plato igit[ur]
 tur est ita sicut plato dicit: et vltra ita est sicut plato dicit et
 for. dicit total[iter] sicut plato dicit et solū sic igit[ur] ita est sicut for.
 dicit q[ui] est p[ro]p[ri]a concessi. **Confirmat nō est**
ita sicut for. dicit igit[ur] v[er]i- est q[ui] nō est ita sicut for. dicit con-
sequentiā t[ri]n[te]m. q[ui] sequit[ur] v[er]i- tu nō curris igit[ur] v[er]i- est q[ui] tu
non curris: tunc sic v[er]i- est q[ui] non est ita sicut for. dicit et
for. dicit sic igit[ur] for. dicit sicut v[er]i- est e[st] igit[ur] for. dicit sicut
est. et per p[ro]p[ri]a ita est sicut for. dicit. Si aut[em] in p[ri]ncipio conce-
datur tanq[ua]m sequens q[ui] ita est sicut for. dicit arguit[ur] sic. ita ē
sicut for. dicit et plato solūmodo dicit q[ui] nō est ita sicut for.
dicit igit[ur] nō est ita sicut plato dicit t[ri]n[te]m sic: nō est ita sicut pla-
to dicit et plato solūmodo dicit sicut for. dicit et eōtra igit[ur]
non est ita sicut for. dicit q[ui] est oppositū p[ro]p[ri]a concessi. **Lō**
firmatur nam sequit[ur]. ita est sicut for. dicit igit[ur] falsum est q[ui]
non est ita sicut for. dicit. p[ro]p[ri]a tenet q[ui] sequit[ur] v[er]i- tu es igit[ur]
falsum est te non esse: tunc arguit[ur] sic. falsū est q[ui] nō est ita
sicut for. dicit et for. sic dicit solūmodo igit[ur] for. dicit sicut fal-
sum est esse. et per p[ro]p[ri]a non est ita sicut for. dicit. **Idem**
argumentū p[ro]t[er] fieri ponēdo q[ui] quilibet h[ic]mō dicat solūmo-
do non est ita sicut aliquis h[ic]mō dicit. que sic precise significet
quo posito querat[ur] ut p[ro]p[ri]a si ita sit sicut aliquis homo dicit
vel non et reducat cōtradictio quacūq[ue] parte sumpta con-
tradictionis. **Secūdo arguit[ur] sic. et pono q[ui]. a. sit illa bec**
p[ro]p[ri]a significat al[iter] q[ui] est eadem demonstrato que p[re]cise
sic significet quo posito v[er]i- ita est total[iter] sicut. a. p[ro]p[ri]a signi-
ficat vel non. Si non est ita cōtra sequit[ur] non est ita sicut. a.
p[ro]p[ri]a total[iter] significat et. a. p[ro]p[ri]a aliquid significat
igit[ur]. a. p[ro]p[ri]a significat al[iter] q[ui] est. quo concessio ponit[ur]
q[ui]. b. sit vna p[ro]p[ri]a p[re]cise significans q[ui] hoc significat
p[re]cise al[iter] q[ui] est: dem[on]strata. a. et sic etus p[ro]p[ri]a. c. p[re]cise

significans q̄ hec non significat aliter q̄ est. Istis positis se
quitur q̄ si .a. ppositio significat aliter q̄ est .b. ppositio
significat p̄cise q̄d .a. ppositio significat aliter q̄ est igit̄ ita
est totaliter sicut .b. ppositio significat .a. ppositio signifi
cat totaliter sicut .b. et contra igit̄ ita est totaliter sicut .a. si
gnificat et si sic igit̄ .a. non significat aliter q̄ est. ¶ Si autē
dicit̄ in p̄ncipio p̄ ita est totaliter sicut .a. significat: p̄tra tūc
c. est verum sequit̄ .c. est verū .a. b. .c. sunt d̄ictoria igit̄
tur .b. est falsum: tunc sic .b. est falsum et nō falsificat se igit̄
tur .b. significat aliter q̄ est .a. totaliter significat sicut .b.
significat igit̄ .a. significat aliter q̄ est .a. per p̄ns non est ita
totaliter sicut .a. significat et ita in casu isto sequit̄ p̄radictio.
¶ Tertio arguit̄ sic .a. p̄no q̄ .a. sit ista particularis aliq̄
ppositio significat aliter q̄ est: que sit omnis ppositio: et si
gnificet p̄cise sicut termini p̄tendunt isto posito quero: si
aliqua ppositio significat aliter q̄ est vel nulla. Si dicit̄ q̄
aliqua ppositio significat aliter q̄ est .a. est omnis ppositio
igit̄ .a. significat aliter q̄ est. tunc sic .a. significat aliter
q̄ est .a. significat p̄cise q̄ aliqua ppositio significat aliter
q̄ est igit̄ non est ita q̄ aliqua ppositio significat aliter
q̄ est .a. per consequens nulla ppositio significat aliter
q̄ est. q̄ est oppositū p̄mi. Si autē dicit̄ in p̄ncipio q̄ nul
la ppositio significat aliter q̄ est igit̄ .a. non significat aliter
q̄ est .a. aliqua significat igit̄ .a. significat p̄cise sicut est
sed .a. significat p̄cise q̄ aliqua ppositio significat aliter q̄
est igit̄ ita est q̄ aliqua ppositio significat aliter q̄ est .a.
per consequens aliqua ppositio significat aliter q̄ est q̄ est
oppositū p̄ncipalis assumpti et cōcessi. ¶ Quarto arguit̄
tur sic. data p̄one sequit̄ q̄ aliud q̄ necessarium contradicit
impossibile: p̄batur: et p̄no q̄ .a. sit illa ppositio hec ppo
sicio nō est necessaria dem̄strata seipsa que sic p̄cise significet
et sit .b. eius contradictoriū hec est necessaria: que sic p̄cise
significat dem̄strādo .a. isto posito .b. est impossibile quā
ip̄m implicat d̄ictionem .a. asserit .n. a. esse necessariū: sed .a.
esse necessariū implicat d̄ictionem ex quo assertive si
gnificat se non esse necessariū: arguit̄ .n. sic .a. non est neces
sariam p̄pter implicationem d̄ictionis .a. contradicit .b.
impossibile igit̄ aliud q̄ necessariū cōtradicit impossibili
q̄d erat p̄bandum. ¶ Quinto arguit̄ sic. Nam sequit̄ q̄
due sunt p̄p̄ones quarum vtraq̄ d̄icit̄ eidem p̄p̄oni im
possibili et tamen vna istarū est necessaria et alia cōtingens:
p̄bat̄: et p̄no q̄ .c. sit vna talis ppositio sicut est .a. illa .vz.
hec non est necessaria: dem̄strādo .a. que sic p̄cise signifi
cet: et sequit̄ vt notum est q̄ .c. est necessariū. q̄ eius ade
quatum significatum est necessariū: et ip̄m .c. non est insol
ubile et .a. non est necessariū vt deductū est: nec etiā im
possibile: q̄ ip̄m est verum igit̄ est cōtingens: tunc arḡ
fic .a. est cōtingens et .c. necessariū quorū q̄libet contra
dicit̄ .b. impossibile igit̄ conclusio. ¶ Sexto sequit̄ q̄ aliq̄
ppositio est que simul est necessaria et cōtingens: p̄bat̄ de
a. Nam q̄ .a. sit cōtingens p̄batur. Nam .a. est verum et
non necessariū igit̄ cōtingens: et q̄ ip̄m .a. sit necessariū
probat̄. Nam adequatū significatū .a. est necessariū et .a.
non est insolubile nec seip̄m falsificans igit̄ .a. est necessa
rium. Item .c. cōuertit̄ cum .a. q̄ sequit̄ hoc nō est neces
sariū igit̄ hoc nō est necessariū et cōuerso semp̄ dem̄strā
do .a. sed .c. est neciū vt dicit̄ est igit̄ .a.

Alia contra hanc positionē d̄icentes mouēt
argumenta quorū solutiones in
altero capitulo cōclusionalr pponunt. Ideo ad hec respō
dendo motina assero vt p̄ns insolubile significare p̄cise si
cut termini p̄tendunt: vel saltem d̄ictionē non implicat vt
asserunt oppositū sustinentes. vñ hec sunt cōtraria. omnis
ppositio est falsa: nulla ppositio est falsa: omnis p̄p̄o ē va
nulla p̄p̄o est vera: quorū vnum nō significat copulative
nec duobus modis igit̄ nec alterum. p̄ns p̄ q̄: qualitercū
q̄ asserit vnum d̄icio: um opposito modo d̄rie asserit reli
quam: q̄ autē iste sunt d̄rie. p̄ q̄: vñ affirmatiua et vñ
negatiua de eisdē subiectis et p̄dicatis supponētibz debi
to modo sunt d̄ria in figura: idem dicitur de d̄ictoria: vt
omnis p̄p̄o est vera aliqua p̄p̄o nō ē vera: nulla p̄p̄o est

vera. aliqua ppositio est vera: q̄ ista sunt d̄ictoria p̄ per
regulā d̄ictoria: et nulla particularis significat copulative
aut duobus modis igit̄ nec vñ aliqua istarū quorū tamē
quelibet est insolubile. ¶ Confirmat̄. nam ille cōuertunt̄
omnis vñ falsa est et aliq̄ vñ falsa est. q̄ vñ et particu
laris de se d̄o adiacente cōuertunt̄: sed illa particularis nō
significat copulative nec duobus modis igit̄ nec vñ: non
obstāte q̄ sit insolubile dato q̄ ipsa lo: et omnis p̄p̄o. vñ
ista p̄p̄o. falsum est non significat nisi vno mō non ergo vi
deo vnde significaret copulative vel duobus modis dato
q̄ quelibet alia corūp̄et q̄ non a se h̄ret illaz nouā impo
sitionem nec ab aliquo alio. ¶ Ad p̄mam rōnem admissio
casu concedo: q̄ non est ita sicut lo: dicit̄: sicut cōcederem
q̄ lo: non diceret verū. Cū insolubile copulatum seipsū
falsum solum mō est concedendū et q̄libet secum cōuer
tibile non tanq̄ verū sed tanq̄ sequens. hec .n. hoc est fal
sum seipsa dem̄strata semper est concedenda lz nō con
cedatur ip̄am esse veraz. Et tunc ad arḡm non est ita sicut
lo: dicit̄ et ita solutio dicit̄ plato igit̄ ita est sicut plato dicit̄.
concedo p̄nam: et p̄ns: et tunc vltra: ita est sicut plato dicit̄
et lo: dicit̄ totaliter sicut plato dicit̄ igit̄ ita est sic lo: dicit̄:
nego p̄nam vñ posito q̄ lo: dicit̄ istam lo: dicit̄ falsū cū
ceteris particulis: et plato istaz lo: dicit̄ falsū: p̄ q̄ ita est
sicut plato dicit̄ quoniam dicit̄ verū cuius veri adequatū si
gnificatum est verū: et totaliter dicit̄ sicut lo: dicit̄ q̄ dicit̄
vnam p̄p̄onem secum cōuertibilem et tñ non est ita sicut
lo: dicit̄: quā ip̄e non dicit̄ verū. Et ita in p̄or casu ppositio
dicta a lo: est falsa et dicta a platone est vera et ideo ita
est sicut plato dicit̄. et non est ita sicut lo: dicit̄ nō obstante
q̄ cōuertibiliter dicat̄ idem: ideo debuit sic argui. Ita est
sicut plato dicit̄ et lo: oīno dicit̄ sicut plato dicit̄ nec repu
gnat dictum lo: esse verū igit̄ ita ē sicut lo: dicit̄. ¶ Et ad
confirmationem cū dicit̄ nō est ita sicut lo: dicit̄ igit̄ verū
est q̄ non est ita sicut lo: dicit̄. concedo p̄nam et p̄ns: et tūc
vltra: verū est q̄ non est ita sicut lo: dicit̄ et lo: dicit̄ sic igit̄
tur lo: dicit̄ sicut verum est esse: nego p̄nam: sicut non seg
tur verum est q̄ lo: non dicit̄ verū et lo: dicit̄ sic solum
vz. lo: non dicit̄ verū igit̄ lo: dicit̄ sicut verū est esse: sed
d̄z addi in antecedente q̄ nō repugnat dictū lo: esse verū
q̄ negatur. ¶ Ad sc̄dam rōnem dico admissio casu q̄ non
est ita totaliter sicut .a. significat et ita p̄ter cōcedo q̄ signi
ficat aliter q̄ est. Et tūc ad arḡm .a. p̄p̄o significat aliter q̄
est .b. significat solummodo q̄ .a. significat aliter q̄ est igit̄
ita est totaliter sicut .b. significat: concedo p̄nam et p̄ns: et
tunc ad arḡm: ita est totaliter sicut .b. significat et .a. ppositio
significat totaliter sicut .b. et ecōtra igit̄ ita est totaliter si
cut .a. ppositio significat: nego p̄nam: sed deberet addi in
ante q̄ non repugnat .a. esse verū et hoc negat̄. vñ .a. falsi
ficat se ex quo asserit se aliter significare q̄ est quare repu
gnat .a. esse verum. ¶ Ad tertiaz rōnem: cōcedo istaz
aliqua p̄p̄o significat alr q̄ est et p̄ter q̄ .a. significat aliter
q̄ est. Et tunc ad argumentū .a. significat aliter q̄ est et .a.
significat p̄cise et aliqua ppositio significat aliter q̄ est igit̄
non est ita q̄ aliqua p̄p̄o significat aliter q̄ est: negat̄ p̄na
sed op̄z addere in ante. q̄ .a. non sit p̄p̄o insolubilis aut se
ip̄am falsificans. ¶ P̄t̄ tamē ad hec omnia aliter respō
deri negādo semp̄ admissio casu vtraq̄ d̄ictoria. vz. ita
est sicut lo: dicit̄: non est ita sicut lo: dicit̄: ita est sicut .a. si
gnificat: non est ita sicut .a. significat: aliq̄ p̄p̄o significat al
ter q̄ est: nulla ppositio significat aliter q̄ est: sicut .n. non
est incōueniens duo d̄ictoria esse simul falsa in mā insolu
bilium ita nō est incōueniens eadem simul negari in eadē
mā: et p̄cipue quādo insolubilia h̄nt p̄ncipalr reflexionem
ad significationē p̄p̄ā: vt in p̄dictis motiuis experientia do
cēt. ¶ Ad quartaz respōdes concedo p̄nam quā asseruit
alterius casu p̄ma cōclusio. ¶ Ad quintā respōdes similr
concedo cōclusionem q̄ sequit̄ ex p̄or. ¶ Ad sextaz cum
inserit̄ q̄ aliqua est p̄p̄o necessaria et cōtingens nego p̄naz
Et ad p̄bationez dico q̄ .a. est cōtingens et nō necessariū.
Et cum arguit̄ adequatū significatum .a. est necessariū
et .a. non est ppositio insolubilis nec se falsificans igit̄ .a. est

necessarium: nego consequentiam sed opz addere in antecedente et non repugnat. a. esse necessarium, quod negat. unde h. a. non sit insolubile nec seipsum falsificans nisi pertinet ad maiorem insolubilem quod h. immediate reflexione supra se.

H predicitur colligi posse non dubio omnium propositio insolubilem ratio manifesta, verum tamen quod idem sepius explicatum intelligitur clarius innotescit. Ideo famosum insolubile resumendo disputandum: ponendo quod sol. dicit illam propositionem sol. dicit falsum: que sit. a. et nullas alias que sic precise seu adequate significet quod in priori responsione variare non debet: quo posito propono. a. et quero utrum sit verum vel falsum. Si dicit quod sit verum cum toto casu stat quod unus sol. sit omnis sol. quo supposito sequitur quod a. est falsum. Si autem dicit quod a. est falsum cum casu stat quod sint duo sol. quorum unus dicat. a. et scilicet quod nullus deus est quo supposito cum casu sequitur quod a. est verum. **R**espondetur admittendo casum et cum proponit. a. concedo: quoniam ex casu sequitur sol. dicere falsum nam ex casu sequitur quod aliquis sol. dicit falsum vel nullus sol. dicit falsum. Si aliquis sol. dicit falsum igitur sol. dicit falsum. Si nullus sol. dicit falsum et sol. dicit quod sol. dicit falsum sic adequate significat igitur sol. dicit falsum. propterea cum proponit. a. vel consilis concedatur et cum queritur utrum. a. sit verum vel falsum concedatur ista disunctio. a. est verum vel. a. est falsum: et dubitetur quilibet eius pars quoniam cum toto casu stat quod a. est falsum ut obiecto ostendit manifeste. **A**d idem secundo arguitur sic. et pono quod unus sol. sit omnis sol. et dicat ista propositionem sol. dicit falsum que sit. a. significans precise vel adequate quod sol. dicit falsum isto posito propono. a. et quero si est verum vel falsum. Si dicit quod est verum contra cum casu stat quod dicat. a. propositionem et nullam aliam quo posito: cum casu sequitur. a. esse falsum. quod igitur dubium est in casu si sol. dicat istam propositionem ab. a. Ideo ex tibi dubio. a. est verum. et per consequens male concedit. a. esse verum. Si vero dicit. a. esse falsum cum casu stat sol. dicere illa contra est quo supposito cum eodem stat. a. esse verum sed hoc est tibi dubium igitur tu dubitas an. a. sit falsum. et per consequens male respondet concedo. a. esse falsum. **I**deo rident ut prius concedo. a. cum proponit. quod vel sol. dicit. a. solummodo vel aliquam aliam propositionem. Si dicit. a. solummodo sequitur quod sol. dicit falsum. Si dicit aliquam propositionem sit ista. b. et queritur si. b. est verum vel falsum. Si falsum igitur sol. dicit falsum. Si verum et sol. non dicit plures propositiones quod. a. et b. ut suppono igitur. a. est falsum et sol. dicit. a. igitur sol. dicit falsum. Cum vero queritur si. a. est verum vel falsum concedatur illud disunctum seu disunctio eidem equivalens: et dubitetur quilibet istarum. a. est verum. a. est falsum: quod cum casu stat quilibet istarum ut argumentum satis notificavit. **T**ertio arguitur ad idem sic. et pono quod unus sol. sit omnis sol. et dicat ista et nullam aliam sol. dicit falsum que sit. a. isto posito propono. a. querendo si est verum vel falsum. Si dicit quod est verum: cum casu stat quod a. significet precise sol. dicere falsum: quo posito. a. non est verum. **S**i autem dicit quod a. est falsum. **C**ontra cum casu stat quod a. significet precise deum esse: quo posito. a. est verum. arguitur ergo sic. ante casum dubitasset quilibet istarum. a. est falsum. a. est verum sed eam quilibet istarum stat cum casu igitur quilibet istarum est dubitanda. **D**icit dubitando. a. quod. a. est dubium et impertinens tamen non sequitur nec repugnat: et ita cum proponit. a. est verum. a. est falsum dubitat quilibet istarum quoadmodum et ante casum ex quo quilibet istarum stat cum casu. Eodem modo respondetur si poneret cum toto casu. a. significare sicut termini pretendunt non ponendo precise vel adequate unde ex tali casu nunquam sequitur sol. dicere falsum. **E**x quibus sequitur quod a. propositio insolubilis nominari non debet nisi ponatur in casu quilibet istarum particulariter unum sol. est omnis sol. et dicit. a. et nullas alias que sic precise seu adequate significet et ita consideratur dicatur in alijs insolubilibus similibus non determinatis origine habentibus ex actu nostro siue interiori siue exteriori: ut sol. audit falsum plato non videt verum: sol. cogitat falsum plato intelligit impossibile.

In insolubilibus autem de terminis seu particularibus vel indefinitis frustra ponuntur tot particule ut iste homo dicit falsum: aliqua propositio non est vera. Ad hoc namque quod prima sit insolubilis non requiritur ponere quod iste homo sit omnis homo: nec per se opz exprimere aliquem dicere istam sed sufficit quod ista sit omnis propositio et precise significet ut termini pretendunt. **N**otandum tamen propter cavillationes cum ponitur sol. dicere istam sol. dicit falsum et nullam aliam intelligitur sol. dicere illam solummodo vel partem eius. Et cum dicitur ponendo quod ista aliqua propositio est falsa sit omnis propositio intelligitur non sicut verba sonant simpliciter sed quod ista sit omnis propositio totalis quare et si sua pars propositio dicat partialis solummodo et non totalis debet denominari etc.

Primo igitur quod sol. existens omnis sol. dicat istam propositionem et nullam aliam. sol. dicit falsum sic precise et adequate significat que sit. a. quo posito sequitur ex dictis quod a. est falsum et sol. dicit. a. igitur sol. dicit falsum: ista propositio est bona et antecedens est verum igitur et consequens sed propositio est. a. igitur a. est verum. **S**ecundo arguitur sic. falsum dicitur a sol. igitur sol. dicit falsum: propositio tamen a passiva ad suam activam sed antecedens est verum igitur et propositio sed consequens est. a. igitur. a. est verum quod autem antecedens est verum. p. q. sum adequatam significatum est verum et tamen repugnat illam esse veram. **T**ertio arguitur sic. dictionum. a. est falsum igitur. a. est verum. propositio tamen et antecedens probatur. quod hoc est falsum nullus sol. dicit falsum et hoc est dictionum. a. igitur dictionum. a. est falsum propositio tamen cum minor et maioribus propositio. h. a. est falsum: et aliquis sol. dicit. a. igitur aliquis sol. dicit falsum: vel sic nullus sol. dicit falsum igitur nullus sol. dicit. a. falsum: consequentia tamen a superiori distributo negative ad suum inferius et propositio est falsum igitur et antecedens. **A**d insolubile respondet concedo ipsum: quod sunt. a. sit verum: et sunt. a. sit falsum: sequitur quod sol. dicit falsum: nunquam tamen dicat. a. esse verum: quod ex isto sequitur. a. esse falsum sic arguendo. a. est verum igitur adequatam significatum. a. est verum sed adequatam significatum a. est sol. dicere falsum igitur verum est sol. dicere falsum igitur sol. dicit falsum sed non dicit nisi. a. igitur. a. est falsum: ideo conceditur quod a. est falsum. **E**t si arguitur. sicut ut prius. a. est falsum igitur adequatam significatum. a. est falsum: nego propositio unum sequitur generaliter. a. est verum vel necessarium igitur adequatam significatum est huiusmodi: quod ans non se falsificat nec asserit. a. esse falsum: sed ista. a. est falsum asserit. a. esse falsum: ideo ad concludendum significatum adequatam. a. esse falsum debuit addi in ante et. a. non falsificat se quod repugnat casui. **A**d primam ergo rationem concedo propositio et propositio et dico quod illa est vera sol. dicit falsum: non tamen est. a. sed est similis. a. ac seculi convertibilis. ubi tamen ponatur cum priori casu quod illa sit. a. concedo propositio et consequens. **E**t cum dicitur illa propositio est bona et ans est verum igitur et propositio: nego propositio: imo extramam insolubilem non valet propositio vel ista forma ut ostensum est in maiori propositio: quod opz addere in ante quod propositio significat precise ex compositione suarum partium. ubi tamen alia queretur difficultas non opz illud addere: quod semper intelligitur quoadmodum est in propositio: presupponit namque arguere quod propositio significet ex compositione suarum partium solummodo: ideo presupposito isto dico quod extra maiorem insolubilem foret talis forma concedenda ad propositio tamen eadem presupposito non videtur propositio: ut superius concessa est quod aliqua propositio est bona et formalis significans precise ex compositione suorum terminorum et antecedens est verum et propositio falsum. **A**d secundam rationem dicitur consimiliter concedo propositio esse bonam: et quod ans est verum et propositio falsum: dato quod foret a. ubi tamen foret convertibile solum concederet ipsum propositio esse verum sicut ans. **A**d tertiam rationem nego consequentiam contradictoriam. a. est falsum igitur. a. est verum: quoniam in materia insolubilem sustentatur pro fundamento duo contradictoria inter se contradicentia esse duo falsa. **S**ecundo principaliter arguitur sic. et pono quod duo sol. sint et non plures quorum quilibet dicat unam talem sol. dicit falsum et nullam aliam sic precise significantem quare unus sit. a. et alia. b.

Isto posito quero si. a. est verum vel falsum. Si dicitur quod verum igitur eius adequatum significatum est verum sed eius adequatum significatum est falsum. dicere falsum igitur verum est falsum. dicere falsum: sed non maior ratio de uno quam de alio igitur vterque istorum dicit falsum et alter istorum dicit. a. igitur. a. est falsum. Si autem dicitur quod a. est falsum et non falsificat se. quod non habet reflexiones supra se sed supra. b. igitur eius adequatum significatum est falsum: sed eius adequatum significatum est falsum. dicere falsum igitur falsum est falsum. dicere falsum igitur nullus solus dicit falsum sed aliquis solus dicit. a. igitur. a. non est falsum quod est oppositum primi. Et tunc modo potest argui de. b. Et respondet admissio casu concedo tam. a. quod. b. et dico quod vtriusque istorum est falsum. Et tunc ad arguendum. a. est falsum et non falsificat se igitur adequatum eius significatum est falsum: concedo primum: et nego secundam partem assertis. vbi quoscunque sunt due propositiones conuertibiles quarum quaelibet super reliquas habet reflexionem falsificatis quaelibet istarum seipsum falsificat et quaelibet earundem habet supra se reflexionem: et si non immediate et. a. se inmediate et. a. suo conuertibilis sicut est in opposito. Et tunc principaliter arguitur sic. et pono quod solus sit omnis solus. quod dicat istam plato dicit falsum et nullas alias sic precise significantem que sit. a. et plato sit omnis plato dicens hanc solus solus solus. dicit falsum sic precise significantem que sit. b. Isto posito quero vtrum. a. sit verum vel falsum. Si dicitur quod verum igitur eius adequatum significatum est verum sed ipsius adequatum significatum est platonem dicere falsum igitur verum est platonem dicere falsum: sed non videtur ratio quare plato dicat falsum et non solus. vel quare sit solus. igitur solus dicit falsum et non dicit nisi. a. igitur. a. est falsum. Si autem in principio dicitur quod a. est falsum sed non falsificat se sed. b. igitur eius adequatum significatum est falsum sed eius adequatum significatum est platonem dicere falsum igitur plato non dicit falsum. igitur pariter nec solus dicit falsum sed solus dicit. a. igitur. a. non est falsum. Et respondet quod tam. a. quod. b. est falsum: quod quilibet conuersus falsificat se: et si non immediate sufficit quod mediate. a. enim falsificando. b. falsificat se quod. b. habet reflexionem supra. a. Similiter. b. falsificando a. falsificat se. quod. a. habet reflexionem supra. b. Quarto principaliter arguitur sic. et pono quod solus sit omnis solus. et dicat istas et nullam alias plato dicit falsum que sic precise significet que sit. a. plato vero sit omnis plato et dicat istas et nullas alias solus non dicit falsum: sic precise significet: que sit. b. Isto posito quero vtrum. a. sit verum vel falsum. Si dicitur quod a. est verum igitur eius adequatum significatum est nullus sed. a. adequate significat platonem dicere falsum igitur ita est quod plato dicit falsum sed plato non dicit nisi solus non dicere falsum igitur non est ita quod solus non dicit falsum. et per primum solus dicit falsum et non dicit nisi. a. igitur. a. est falsum. Si autem dicitur quod a. est falsum et non falsificat se sed. b. igitur eius adequatum significatum est falsum sed eius adequatum significatum est platonem dicere falsum igitur non est ita quod plato dicit falsum sed plato dicit solus non dicere falsum igitur plato dicit verum. et plato solummodo dicit solus non dicere falsum igitur solus non dicit falsum et solus dicit. a. igitur. a. non est falsum quod est oppositum primi. Et ad hoc conuenit potest argui de. b. Si. n. dicitur quod. b. est verum et. b. adequate significare solus non dicere falsum igitur solus non dicit falsum sed solus dicit solummodo platonem dicere falsum igitur plato dicit falsum et non dicit nisi. b. igitur. b. est falsum: quod si conceditur arguitur sic. b. est falsum et non falsificat se nec aliquid aliud igitur eius adequatum significatum est falsum sed. b. adequate significat solus dicere falsum igitur non est ita quod solus dicit falsum sed solus dicit platonem dicere falsum igitur non est ita quod plato dicit falsum et plato non dicit nisi. b. igitur. b. non est falsum. Et ideo respondet vbi prius quod tam. a. quod. b. est falsum. quod quilibet istorum falsificat se mediate. Nam. a. assertit. b. esse falsum et. b. assertit. a. non esse falsum igitur. a. assertit falsum esse ipsum non esse falsum et ita se reflexe falsificat. Similiter. b. seipsum falsificat quoniam significat adequate solus dicere falsum et solus non dicit nisi platonem dicere falsum. quare etc. Et conuenit est respondendi modus seruandus in insolubilibus discretis originem trahentibus appropriata te vocis: vt hoc est falsum seipso demonstrato aut hoc non

est verum quodlibet nunc istorum est falsum: sed sua conuertibilis sit vera. Similiter si. a. foret ista hoc est falsum et. b. ista hoc est falsum demonstrando. b. per. a. et. a. per. b. conceditur vtriusque et negaretur aliquid eorum esse falsum. Et tunc si. a. foret ista hoc est falsum et. b. ista hoc est verum demonstrando a. per. b. et. b. per. a. dicendum foret tam. a. quod. b. esse falsum quoniam vtriusque se falsificaret et si non immediate sufficit quod mediate circulariter deducendo secundum quod claruit ex responsione quarti. quare etc.

Oluto famoso insolubili consequenter alia re hanc solvere que ex illo correlative deducuntur: ponat igitur quod vnus solus sit omnis solus. quod credit illam solus decipit que sit. a. et nullas alias: et significet precise quod solus decipit. Isto posito propono tibi istam solus decipit. si concedis arguitur sic. solus credit precise sicut est igitur solus non decipitur. consequentia tenet et antecedens probat. solus credit precise quod ipse decipit per casum et ita est quod ipse decipit per se igitur ipse credit precise sicut est. Si autem negatur ista solus decipit: sed solus credit aliquando et non decipit per se igitur solus credit precise sicut est sed ipse credit precise quod solus decipit igitur ita est quod solus decipitur. et per primum solus decipitur. Et tunc quero vtrum. a. sit verum vel falsum: si dicitur quod verum igitur significat adequate verum sed. a. significat adequate solus decipit igitur solus decipitur. tunc arguitur sic. solus decipitur igitur credit falsum sed solus non credit nisi. a. igitur. a. est falsum: quod si conceditur in principio arguitur sic. a. est falsum igitur significat adequate falsum: sed. a. significat adequate solus decipitur igitur solus non decipitur: tunc sic solus non decipit igitur non credit falsum sed solus non credit nisi. a. igitur. a. non est falsum quod est oppositum primi. Et respondet admissio casu concedendo istam solus decipitur: et nego quod ipse credat precise sicut est: et tunc ad arguendum nego iterum quod solus credit precise quod ipse decipitur quoniam hoc est impossibile cuius ex isto sequitur predictio. sequitur enim solus credit precise seipsum decipit igitur solus decipitur: tunc sic solus decipitur igitur credit aliquid quod est sed solus credit precise quod ipse decipitur igitur non est ita quod ipse decipitur. et per consequens ipse non decipitur quod est oppositum primi primum: nec propositio illa ponebatur in casu quoniam non est positum quod solus credit precise seipsum decipit quod non admitteretur sed quod solus credit precise solus decipi et hoc est admissum: et postea dico quod non credit seipsum decipi sed solus alium et quod non est alius solus ab eo igitur decipitur. Et si arguitur sic. solus credit precise quod solus decipitur et ita est quod solus decipitur igitur solus credit precise sicut est. et per primum non decipitur: nego primum primum: sicut non sequitur tu credis precise solus legere et ita est quod solus legit igitur tu credis precise sicut est: dato. n. quod essent duo quorum vnus esset albus et alius niger et albus legeret et niger non legeret quem tamen crederes precise legere. Isto posito antecedens est verum et consequens falsum: sed deus addi in minori et ita est quod ille quem tamen crederes precise legere legit quod negatur. et ita in principali propositio sequitur solus credit precise quod solus decipitur et ita est quod ille quem solus credit decipi decipit igitur solus credit precise sicut est consequentia est bona sed minor est neganda: quod credit alium solus decipi a se et nullus talis decipitur ex quo positum est quod ipse sit omnis solus. Et ad aliud vero cum queritur vtrum. a. sit verum vel falsum dicitur quod falsum. Et tunc ad argumentum. a. est falsum igitur adequate significat falsum non valet argumentum. dictum est sepius quod insolubilia sunt falsa: et tamen eorum adequate significata sunt vera sed debet sic argui. a. est falsum et non falsificat se igitur significat adequate falsum consequentia bona sed negatur minor. Et secundo principaliter arguitur sic. et pono quod solus sit omnis solus. et credat istas et nullas alias plato decipitur sic precise significet que sit. a. plato vero sit omnis plato et credat istam precise solus non decipitur sic adequate significantem que sit. b. Isto posito propono tibi plato decipitur. Si concedis arguitur sic. plato decipitur igitur credit falsum sed non credit nisi quod solus non decipitur igitur falsum est solus decipi igitur solus decipitur: tunc sic. solus decipitur igitur credit aliquid quod est sed solus credit precise quod solus

decipitur igitur plato non decipitur. Si autem in principio negatur ista plato decipitur: tunc arguitur sic. plato non decipitur et aliquando credit igitur credit precise sicut est sed plato credit precise quod sor. non decipit igitur sor. non decipitur. tunc arguitur sic. sor. non decipit et aliquando credit igitur credit precise sicut est sed sor. credit precise quod plato decipit igitur plato decipit quod est oppositum negati. Eodem modo potest argui proponendo illam sor. non decipit semper inferendo contradictionem responsionis. Item quero si. a. est verum vel falsum. Si dicitur quod verum igitur significat adequate verum sed. a. significat adequate platonez decipi igitur plato decipitur igitur credit falsum: et non credit nisi. b. igitur. b. est falsum sed. b. significat precise sor. non decipi igitur sor. non decipitur igitur credit falsum et non credit nisi. a. igitur. a. est falsum: quod si conceditur in principio arguitur sic. a. est falsum igitur significat aliter quam est adequate sed. a. significat adequate platonez decipi igitur non est ita quod plato decipitur igitur non credit falsum et non credit nisi. b. igitur. b. non est falsum sed. b. significat precise sor. non decipi igitur sor. non decipitur igitur non credit falsum et non credit nisi. a. igitur. a. non est falsum quod est oppositum priori. Eodem modo potest argui de b. respectu. a. semper inducendo contradictionem.

Dicendum ad primum quod plato decipit et quod ipse credit falsum. Et tunc ad argumentum plato credit falsum et non credit nisi sor. non decipi igitur falsum est quod sor. non decipitur: nego consequentiam sicut non sequitur: sor. dicit falsum et non dicit nisi illam sor. dicit verum igitur falsum est quod sor. non dicit verum: sed debet addi in ante quod dictum sor. non falsificat se: et ita in chy^o debet addi et traditam sor. non falsificat se: quod negatur. Simili modo conceditur ista sor. non decipit et si arguitur sic. sor. non decipit et sor. aliquando credit igitur credit precise sicut est: sed ipse credit precise quod plato decipit igitur ita est quod plato decipit: conceditur consequentia et prior. Et cetero igitur quod plato decipit et sor. non decipit oportet dicere quod a. est verum et quod b. est falsum. quia. a. dicit a sor. non decipit et b. a platone decepto. Et tunc ad arguendum. b. est falsum et b. significat precise sor. non decipi igitur falsum est sor. non decipi: negat prior: sed oportet addere quod b. non falsificat se: quare et cetero. Tertio principaliter arguitur sic. et pono quod sor. sit omnis sor. et dicat istam et nullam aliam sor. mentis sic adequate significante que sit. a. Isto posito propono tibi sor. mentis: si concedis arguo quod non. istam sequitur sor. mentitur igitur sor. dicit falsum et prior: supponedo quod omne mentiens dicat falsum et tunc arguitur sic. sor. dicit falsum igitur sor. dicit sicut non est sed sor. dicit solummodo quod sor. mentis igitur non est ita quod sor. mentis: et per prior sor. non mentitur. Si autem negatur ista sor. mentitur: arguitur sic. sor. non mentitur et sor. dicit aliquam propositionem igitur sor. dicit sicut est tunc sic: sor. dicit sicut est et non dicit nisi quod sor. mentitur igitur ita est quod sor. mentis et per consequens sor. mentis. Item quero vtrius. a. sit verum vel falsum si verum igitur significat adequate sicut est: sed. a. significat adequate quod sor. mentis igitur ita est quod sor. mentitur igitur ipse dicit falsum et non dicit nisi. a. igitur. a. est falsum: quod si concedit: arguitur sic. a. est falsum igitur significat adequate aliter quam est sed. a. significat adequate quod sor. mentitur igitur non est ita quod sor. mentitur igitur non dicit falsum et non dicit nisi. a. igitur. a. non est falsum quod est contradictorium concessi. Ideo concedendum est quod sor. mentis et quod ipse dicit falsum: et tunc ad arguendum: sor. dicit falsum igitur dicit sicut non est concedit prior: tunc ad arguendum: sor. dicit sicut non est et non dicit nisi quod sor. mentitur igitur non est ita quod sor. mentis: negatur consequentia: quod oportet addere in ante quod dictum sor. non se falsificat quod negatur: per hoc patet quod a. est falsum: et non valet ista prior. a. est falsum igitur significat adequate aliter quam est sed oportet addere in minori quod a. se non falsificat quod iterum negatur. Quarto principaliter arguitur sic. et pono quod sor. sit omnis sor. et iuret istam et nullam aliam sor. est per iurans: sic primo significante que sit. a. supponedo quod omnis per iurans dicat falsum. vbi si iurares tibi dare crastina die denarium et crastina die nullum darem tibi denarium ego dicerer periu-

rius quonia iurarem vni falsum. Isto posito propono tibi sor. est per iurans si concedis igitur sor. dicit falsum: sed sor. solum dicit quod ipse est per iurans igitur non est ita quod ipse est per iurans. Si negat prior sor. non est per iurans igitur sor. non dicit falsum sed sor. solummodo iurat quod ipse est per iurans igitur verum est quod ipse est per iurans: et per prior sor. est per iurans: nec etiam est dubitanda quod oppositum repugnat casui. Sequitur enim sor. non est per iurans et sor. iurat quod ipse est per iurans igitur iurat verum: et per prior est per iurans: vbi insolubile nunquam est negandum nec dubitandum in casu quod semper oppositum repugnat. Dicendum vtrius quod sor. est per iurans et quod ipse iurat et dicit falsum: et tunc ad arguendum quod concludit quod non est ita quod ipse sit per iurans non vbi arguendum: sed debet addi in ante quod dictum sor. se falsificat et cetero. dicit etiam quod a. est falsum quod falsificat se et suum contradictorium quod non se falsificat et significat adequate nullum sor. esse per iurans quod est falsum et non solum in hoc ultimo verificatur quod dictum est: sed in prioribus et in posterioribus quia talis est natura insolubile et cetero.

Modo consimili insolubilia soluntur que primo facie insolubilia non apparent ut sor. est eger: plato male ridet: sor. non habebit denarium suppono igitur quod omnis homo eger dicat falsum et solum talis et omnis homo sanus dicat verum et solum talis. Isto posito pono quod sor. fuit omnis sor. et dicat istam solummodo sor. est eger sic precise significantem: que sit. a. Isto posito etiam supposito simul quero vtrius sor. sit sanus vel eger. Si dicitur quod est sanus et omnis sanus dicit verum igitur sor. dicit verum et non dicit nisi quod sor. est eger igitur ita est quod sor. est eger: et per prior non est sanus. Si autem dicitur in principio quod sor. est eger et omnis eger dicit falsum igitur sor. dicit falsum sed sor. dicit solum quod ipse est eger igitur falsum est quod ipse est eger et per prior non est eger cuius oppositum est concessum. Item queritur si. a. est verum vel falsum si eger et significat precise quod sor. est eger igitur sor. est eger igitur dicit falsum et non dicit nisi. a. igitur. a. est falsum quod si conceditur arguitur sic. a. est falsum et significat precise quod sor. est eger igitur non est ita quod sor. est eger. Ridetur admittendo positum et suppositum et concedo quod sor. est eger: et quod ipse dicit falsum: et nego illam prior sor. dicit falsum et dicit solum quod ipse est eger igitur falsum est quod ipse est eger: quod oportet addere in ante quod dictum sor. non se falsificat: et prior dico. a. esse falsum et suum contradictorium simili: nec hoc in hac materia pro in convenienti reputat. Secundo arguitur sic. suppono quod omne dicens falsum male rideat et omne dicens verum bene rideat et solum talis: deinde pono quod plato sit omnis plato et dicat istam solummodo plato male rideat sic adequate significantem que sit. a. Isto posito quero vtrius plato bene rideat vel male. Si bene rideat igitur dicit verum et non dicit nisi quod ipse male rideat igitur ita est quod male rideat: et per consequens non bene rideat. Si autem dicitur quod male rideat igitur dicit falsum et non dicit nisi quod ipse male rideat igitur non est ita quod ipse male rideat. et per consequens non male respondet. Ideo dicitur vtrius quod plato male respondet et quod ipse dicit falsum. Et ad improbationem nego consequentiam. quod oportet addi in antecedente quod dictum platonis non se falsificat et ita consequenter dicat quod a. est falsum quia falsificat se et suum contradictorium similiter: quod significat aliter quam est et hoc adequate. Tertio principaliter arguitur sic. et suppono quod omne dicens verum habebit denarium et solum tale et omne dicens falsum non habebit denarium et solum tale. Isto supposito pono quod sor. sit omnis sor. et dicat illam et nullam aliam sor. non habebit denarium sic adequate significantem que sit. a. Isto posito propono sor. non habebit denarium. Si conceditur igitur non dicit verum: sed sor. non dicit nisi quod ipse non habebit denarium igitur non est verum quod ipse habebit denarium: et per prior sor. habebit denarium: quod si conceditur arguitur sic. sor. habebit denarium igitur sor. dicit verum et non dicit nisi quod ipse non habebit denarium igitur verum est quod ipse non habebit denarium: et per prior sor. non habebit de-

narium. **C** Item potest queri ut prius si. a. est verum vel falsum & qualitercumque dicatur reducatur contradictio. **C** Dicendum quod si. non habebit denarium quod aut iste erit omnis si. aut erunt plures: sicut omnis si. sequitur cum casu quod ipse non habebit denarium: si autem erunt plures aut alius ista. ut dicit falsum aut nullus. si aliquis istorum dicit sequitur quod ille si. non habebit denarium & ille est vel erit si. igitur si. non habebit denarium. Si autem dicitur quod nullus propter istum qui modo est dicit falsum sequitur quod si. non habebit denarium: quod iste de quo fit mentio in casu non habebit denarium. Cum ergo arguitur si. non habebit denarium cum singulis particulis casus igitur si. dicit falsum non valet consequentia. unde cum toto casu stat quod cras erit unus alius si. dicens nullum deum esse: quo dato ipse non foret habiturus denarium & consequenter si. presens non diceret falsum sed verum: cum ergo proponitur a. conceditur & cum dicitur utrum sit verum vel falsum dubitatur utrumque: quod cum casu stat. a. esse verum & cum eodem casu stat. a. esse falsum dato quod nunquam erit aliquis si. propter istum. Ad hoc ergo quod a. fiat insolubile non debet poni quod unus si. sit omnis si. sed quod omnis si. erit iste si. demonstrando partem: quo posito iterum concedo quod si. non habebit denarium & consequenter quod ipse dicit falsum. Et tunc ad argumentum negat consequentia. quod oportet addere quod dicitur si. non falsificat se: quod negatur: quod a. falsificat se id est falsum & similiter suum contradictorium: quod significat adequate falsum. **C** Item si poneret in casu quod si. diceret illam solummodo si. habebit denarium ego concederem quod si. habebit denarium & quod a. est verum dato quod illa esset. a. sicut concederem si. dicere verum dato quod non diceret nisi illam si. dicit verum cum alijs particulis ponendis in casu. **C** Quarto principaliter arguitur sic. & suppono quod omne dicens verum pertransibit pontem & solum tale. & omne dicens falsum non pertransibit pontem & solum tale. **I**tem posito pono quod si. sit omnis si. & erit omnis si. qui dicat istam solum: si. non pertransibit pontem sic adequate significatam que sit. a. **I**tem posito quero utrumque si. pertransibit pontem vel non: si pertransibit pontem igitur dicit verum: & non dicit nisi quod si. non pertransibit pontem igitur non pertransibit pontem: quod si conceditur arguitur sic. si. non pertransibit pontem igitur non est verum quod ipse non pertransibit pontem. & per prius si. pertransibit pontem. **C** Item quero si a. est verum vel falsum: si dicitur quod verum igitur significat adequate verum sed adequate. a. significat quod si. non pertransibit pontem igitur si. non pertransibit pontem. igitur non dicit verum & non dicit nisi. a. igitur. a. non est verum. Si autem dicitur quod a. est falsum: contra cum casu stat quod a. est verum igitur non debet aliter responderi quam ante casum sed ante casum dubitasset illa. a. est verum igitur & non dubitanda est: quod aut illa stet cum casu probatur ponendo cum casu quod in. b. instanti erit unus si. qui nunquam erit iste presens: possibile est enim quod erunt duo si. quorum quilibet erunt omnis si. non in eodem instanti sed in diversis & quod sedes si. dicat illam: chymera est: isto posito per quod a. est verum. **C** Ideo concedo quod si. non pertransibit pontem & dubito quilibet istarum. a. est verum. a. est falsum. Si tamen poneretur quod omnis si. erit iste si. concederetur. a. esse falsum: quia cum isto casu non stat quod erunt duo si. quorum quilibet erit omnis si. Etiam si cum priori casu non poneretur quod si. diceret istam si. non pertransibit pontem sed ista ego non pertransibo pontem que esset. a. dicerem consequenter quod a. est falsum: quia se falsificaret. **C** Et si arguitur sic. a. dicit falsum igitur. a. non pertransibit pontem. consequentia est bona & antecedens est verum igitur & consequens sed consequens est. a. igitur. a. est verum. **C** Dicitur quod consequens non est. a. sed convertibile cum eo. ubi tamen ponatur quod sit. a. dico quod consequentia est bona & antecedens est verum & consequens falsum nec ex hoc sequitur quod alius bone consequentia contradictorium consequentis stet cum antecedente sed consequens sit falsum tamen non sequitur quod contradictorium sit verum: immo potius oppo-

situm in materia insolubilium. quare &c.

Post declarationem insolubilium singularium restat propter alia solvere quorum aliquid sunt quatuor. quedam vero non quatuor nominantur: ideo a particulari incipiens vel indefinita. pono istum casum quod hec propositio falsum est sit omnis propositio que sit. a. & significet adequate & precise sicut termini pretendunt. **I**tem posito quero utrum sit verum vel falsum. Si verum & significat adequate quod falsum est igitur ita est quod falsum est: & a. est omnis propositio igitur. a. est falsum: quod si conceditur arguitur sic. a. est falsum igitur. a. significat adequate quod falsum est igitur non est ita quod falsum est. & per consequens. a. non est falsum. **C** Item sic hoc est de monstrando. a. & hoc est falsum igitur falsum est consequentia est bona & antecedens est verum igitur & consequens sed consequens est. a. igitur. a. est verum. **C** Respondetur concedendo illam falsum est. Et cum querit utrum. a. sit verum vel falsum. dico quod falsum. Et tunc ad argumentum non valet consequentia. quod oportet addere in antecedente quod. a. non falsificat se: quod negatur. a. enim est falsum non propter suum significatum quod illud est verum sed quod se falsificat & contradictorium. a. est falsum dato quod ambe forent omnes propositiones quod eius significatum est falsum. **C** Ad aliud cum dicitur quod ista consequentia est bona negatur tanquam repugnans: requiritur. n. a. est omnis propositio igitur nulla consequentia est quod ex opposito consequentis sequitur oppositum a. n. n. est possibile aliquam consequentiam esse & non esse plures propositiones. verum tamen non sequitur ut superius dictum est ista consequentia est bona & antecedens est verum igitur & consequens. **C** **E**ntim multiter diceret ad istas aliqua propositio particularis est falsa propositio indefinita non est vera. unde quilibet istarum est falsa dato quod ipsa sit quilibet propositio particularis vel indefinita. & propter dico quod aliqua propositio particularis est falsa & sua indefinita vera & e converso. **I**n materia autem universalium sit iste casus: quod tunc sint. a. & b. propositiones. a. verum & b. ista: omne verum est. a. que significet adequate ut termini pretendunt. **I**tem posito propono omne verum est. a. Si conceditur arguitur sic. omne verum est. a. b. significat adequate quod omne verum est. a. igitur. b. est verum: sed. b. non est. a. igitur non omne verum est. a. **C** Si autem negatur vel dubitatur illa: propositio repugnat casui: probatur. **I**tem sequitur non omne verum est. a. & b. & a. sunt omnes propositiones igitur. b. est verum sed. b. significat adequate quod omne verum est. a. igitur omne verum est. a. quod sicut negatur. **C** Item quero si b. est verum vel falsum si dicitur quod verum & b. significat adequate quod omne verum est. a. igitur omne verum est. a. & per consequens. b. non est verum. Si dicitur quod a. est falsum & a. significat precise quod omne verum est. a. igitur non omne verum est. a. tunc sic non omne verum est. a. & a. & b. sunt omnes propositiones igitur. b. est verum. **C** Dicendum quod a. est concedendum quod tunc sequitur propositio & negatur ista consequentia omne verum est. a. & b. sic adequate significat igitur. b. est verum. quod debet addi in ante. & b. non falsificat se quod negatur: ex quo sequitur quod b. est falsum. Et ad improbatorem negatur consequentia propter eandem causam. **C** Et si arguitur sic. aliquid verum est. a. & nullum est verum quin illud sit. a. igitur omne verum est. a. consequentia est bona & antecedens est verum igitur & consequens quod est. b. dicitur quod consequentia est bona & prius est falsum non obstante quod antecedens sit verum. **C** Eodem modo dicitur ad hanc: hoc est. a. & hoc est omne verum igitur omne verum est. a. quod consequens est falsum & antecedens verum sed consequentia sit bona. **C** Secundo arguitur sic. & pono quod a. b. c. sunt omnes propositiones quarum. a. & b. sint vere & c. sit ista omnis propositio est dissimilis istis demonstrando. a. & b. que sic precise adequate significant. **I**tem posito propono quod quilibet propositio est dissimilis istis & c. sic significat igitur. c. est verum sed. a. b. c. sunt omnes propositiones igitur omnis propositio est vera. & per prius non quilibet propositio est dissimilis istis Si autem negat vel dubitatur illa: quilibet propositio est

Dissimilis istis. arguitur sic. non quilibet ppositio est dissimilis istis. a. b. c. sunt omnes propones quarum. a. b. sunt vere igitur. c. est verum: tunc sic. c. est verum. c. adequate significat qd quilibet ppositio est dissimilis istis igitur quilibet ppositio est dissimilis istis cuius oppositum est concessum. **C** Item quero si. c. est verum. vel falsum. Si verum. c. significat qd quilibet ppositio est dissimilis istis sed no. a. nec. b. igitur. c. est dissimilis istis: tunc sic. c. est dissimilis istis. a. b. sunt vera igitur. c. est falsum: qd si conceditur arguitur sic. c. est falsum. **C** Adequate significat qd quilibet ppositio est dissimilis istis: sed no. e. maior ratio de vna qd de qualibet igitur nulla est dissimilis istis: sed. a. b. c. sunt quarum. a. b. sunt vere igitur. c. est verum. **C** Ideo dicitur admittendo positum. **C** nego istam quilibet ppositio est dissimilis istis. istam sequitur quilibet ppositio est dissimilis istis sed. a. est ppositio igitur. a. est dissimilis istis consequens est falsum. **C** negandum. **C** no. minor igitur maior. **C** Et si dicitur continue concessio insolubile. **C** negasti ipm esse. **C** quare nunc non consequenter respondendo concedis: dicitur insolubile cuius significatio terminat totaliter in seipm est concedendum: vt hoc est falsum seipso demonstrato: for. non dicit verum in casu communi. **C** Sed insolubile cuius significatio particulariter terminat in seipm pot. negari vt ois ppositio est falsa: nulla ppositio est vera. **C** Idcirco: nunc insolubilium significationes non solum ad se terminant sed ad alia. **C** v. ad istam deus est vel homo est rome: qre quilibet illarum negat. **C** vbi tamen aliquo illorum foret omnis ppositio concederet illud q: sua significatio vltimo in seipm terminaret. **C** Et ita in pposito dico qd ppositi insolubilis significatio non solum terminat. ad. c. sed ad. b. similiter ideo negatur. **C** Sed si. a. b. forent ppositiones indefinite. **C** c. illa omnis ppositio vniuersalis est dissimilis istis: concederem. c. q: sua significatio vltimo terminaret in ipso. c. **C** et consequenter diceret qd est falsum. **C** Ad aliud cui que ritur vtrum. a. sit verum vel falsum: dico qd falsum. **C** Et tunc ad argumentu concedo cos. quens: qd no. quilibet ppo est dissimilis istis quonia. nec. a. nec. b. cum quilibet istarum sit vera. **C** Et cum dicit qd non est maior. rō de vna qd de alia: dicit qd imo: q. a. b. sunt vere. c. falsum q: falsificat se. **C** Tertio arguit sic. **C** et pono q. a. b. sint omnes ppositiones quarum. a. sit illa chymera est sic ppe significans. **C** b. ista omnis ppositio est falsa sic adequate significans. **C** Isti posito ppono omnis ppo est falsa. **C** Si conceditur. **C** b. sic ppe. **C** et adequate significat igitur. b. est verum: **C** et per consequens non omnis ppositio est falsa. **C** Si negat vel dubitatur contra detur oppositum no. omnis ppositio est falsa. **C** aliqua ppositio est igitur aliqua ppo est vera. **C** non. a. igitur. b. **C** Et tunc arguit sic. b. est verum. **C** b. adequate significat qd omnis ppo est falsa qd est negatum vel dubitatum. **C** Eodem modo pot. argui querendo si. a. est verum vel falsum continue inducendo oppositum risionis. **C** Rīdetur concedo qd omnis ppo est falsa qm. taz. a. q. b. est falsum. a. nāq. q: suum adequatum significatum est falsum. **C** b. q: se falsificat. **C** Et tunc ad argm: omnis ppositio est falsa. **C** b. sic ppe significat igitur. b. est verum: nego consequentiam: q: opz qd. b. no. se falsificat qd negat. **C** Sz forte dicit in alio insolubili negasti ista omnis ppo est falsa: omnis ppo est dissimilis istis: q: ipzarum significationes no. terminabatur: vltimo. **C** et totaliter ad se sed partim ad se. **C** et partim ad alia. **C** Cum igitur significatio. b. no. terminet totaliter ad ipm. b. sed partim ad ipm. a. igitur eadez rōne est b. negandum sicut aliqua aliarum. **C** Dicendum qd no. est similitudo qm significatio istius omnis ppo est falsa: ex istibus pponibus veris terminabat particulariter ad ppones veras rōne q: illa est neganda. **C** Sz si no. sunt nisi ppones false debent iste concedi: cu. igitur in casu isto. a. b. sunt oēs ppones quaz quilibet est falsa igitur. b. est concedendum. **C** Ita apparet rō diuersitatis. **C** Quarto arguit principaliter vles. **C** et in definitas simul: ponendo q. a. b. c. sint oēs ppones ppe si significantes sicut termini ptendunt quaz. a. sit ista deus est.

b. ista hō est asin. d. ista quot sunt vera tot sunt falsa. **C** Isti posito ppono. d. et quero vtruz est verū vel falsum. **C** Si dicit qd verum. **C** d. significat adequate quot sunt vera tot sunt falsa igitur verum est qd quot sunt vera tot sunt falsa. **C** Sz duo sunt vera igitur duo sunt falsa: **C** et per pns. c. d. sunt falsa: ex quo. a. b. sunt vera. **C** Si vō dicit qd. d. est falsum. **C** d. adequate significat qd quot sunt vera tot sunt falsa: igitur no. est ita qd quot sunt vera tot sunt falsa. igitur plura sunt vera qd falsa aut eoduerso. **C** no. est dicendum pmutz vt p3 igitur videt qd aliqua sint vera. **C** et no. tot sunt falsa: cu. igitur. c. sit falsum videt qd. a. b. d. sint vera q: alr tot essent vera quot essent falsa: **C** et per pns. d. est verū. **C** Dicendum concedo. d. et dicit qd. d. est falsum: **C** et tunc ad argm no. v3 pna: sed opz addere qd. d. non falsificat se: qd negat. **C** Consimiliter esset rīdendum dato qd quinqz ppones essent oēs ppones significantes ppe sicut termini ptendunt quarum due essent vere. **C** et due false. **C** quinta foret illa plura sunt falsa qd va aut ista paucio: a sunt vera qd falsa que esset. a. quo posito concederetur. a. **C** et consequenter q. a. esset falsum q: se falsificaret veluti alia insolubilia: quare. **C** c.

De non quantis insolubilibus vt puta exclusiuis et exclusiuis restat dicendum. pono igitur qd hoc: tñ falsum est propo exclusiua sit omnis exclusiua que sit. a. et significet ppe sicut termini ptendunt. **C** Isti posito quero vtruz. a. sit verum vel falsum. **C** Si verum. a. significat adequate qd tñ ppositio falsa est exclusiua igitur tñ ppositio falsa est exclusiua. **C** a. est omnis exclusiua igitur. a. est falsum: qd si conceditur arguit sic. a. est falsum. **C** a. significat ppe qd tñ ppositio falsa est exclusiua igitur no. est ita qd tñ ppo falsa est exclusiua. **C** a. est omnis exclusiua igitur. a. e. v3. **C** Rīdetur concedo. a. et dicit qd est falsum: **C** et ad ipgnatione: negatur pna: q: opz addere in asite qd non falsificat se qd negatur. **C** Sz do arguit sic. **C** et pono q. a. b. sint omnes ppositiones quaz quilibet significet adequate sicut termini ptendunt: **C** q. a. sit ista deus est. **C** b. ista tñ. a. est verum. **C** Isti posito ppono tibi tñ. a. est verum. **C** Si concedis. **C** b. sic ppe significat igitur. b. est verum. **C** Si concedis. **C** b. sic ppe significat igitur. b. est verum. **C** Si concedis. **C** b. sic ppe significat igitur. b. est verum. **C** Si concedis. **C** b. sic ppe significat igitur. b. est verum. **C** Isti posito quero si. a. est verū vel falsum. **C** Si verū. a. significat ppe qd nulla ppo pter. a. est falsa igitur. a. e. falsum: qd si concedit arguit sic. a. est falsum. **C** a. significat ppe qd nulla ppo pter. a. est falsa igitur no. est ita qd nulla ppo pter. a. est falsa. **C** a. est omnis ppo igitur. a. est non falsum: ideo dicit vt pns concedendo. a. et negando ipm esse verū. **C** et ad improbationem negat pna: q: debet addi in asite q. a. non falsificat se qd est negatum sepiissime. **C** Eodem modo rīdendum ad ista exclusiua omnis ppo pter. a. est verū ancedo sibi casum enndez. **C** Sz do arguit sic. pono q. a. b. c. sint omnes ppones quaz quilibet significet adequate sicut termini ptendunt q. a. b. sint vere: **C** q. c. sit ista exclusiua omnis ppositio preter exclusiuam est vera. **C** Isti posito ppono omnis ppositio exclusiua est vera. **C** Si conceditur. **C** c. sic adequate significat igitur. c. est verum: sed c. est omnis exclusiua vt suppono igitur omnis exclusiua

est vera: et per consequens non omnis propositio preter exclusivam, est vera. Quod si conceditur arguitur sic. Non omnis propositio preter exclusivam est vera et a. b. c. sunt omnes propositioes quae a. b. sunt vere et c. est omnis exceptiva igitur c. si multiter est verum: sed c. adequate significat quod omnis propositio preter exclusivam est vera igitur omnis propositio preter exclusivam est vera quod est negatum. Dicitur concedendo quod omnis propositio preter exclusivam est vera et quod c. est falsum. Et tunc ad argumentum negatur propositio: propter defectum in alio recitatum. Eodem modo respondetur quod propositio quod quilibet homo exceptio for. dicat deus est et for. illam solummodo: quilibet homo propter me dicit verum: in casu conceditur exceptiva et quilibet consimilis sibi tamē dicitur quod est falsa et alie multe essent vere cum ista convertibilis nec hoc est inconueniens propter materiam insolubilem: quare et.

Respondere sequitur consequenter ad quasdam cathegonicas que insolubilia apparent et insolubilia non existant quia supra se falsitatis reflexionem non habent: ut hoc non est scitum a te: aliquid propositum tibi est a te negatum et huiusmodi: propono ergo tibi istam hoc non scitur a te seipso demonstrato que sit a. Si concedis arguitur sic. tu concedis. a. bene respondendo et non ratione alicuius obligationis facte igitur a. est scitum a te: propositio tamen non conceditur propositio nisi quod scitur ista vel propter obligationem aliquam factam sed non est hic facta obligatio aliqua ratione cuius debeat. a. concedi igitur si concedis. a. bene respondendo hoc est quod tu scis. a. et tunc arguitur sic. a. est scitum a te et tu scis quod a. primo significat quod hoc non scitur a te igitur tu scis hoc non sciri a te: et per consequens hoc non scitur a te adequately. a. cuius oppositum est concessum. Si autem negatur vel dubitatur. a. contra ex opposito. a. cum uno scito a te sequitur. a. igitur. a. non est negandum nec dubitandum igitur: propositio tenet: et antecedens probatur. Itaque sequitur hoc scitur a te demonstrato. a. et scis quod hoc significat hoc non sciri a te igitur tu scis hoc non sciri a te: et per consequens hoc non scitur a te quod erat primo negatum. Secundo quero si a. propositio est scita a te vel non. Si dicitur quod est scita a te et scis quod a. propositio significat adequately quod hoc non scitur a te demonstrato. a. igitur tu scis hoc non scitur a te: et per consequens hoc non scitur a te demonstrato. a. Si autem dicitur quod a. non est scitum a te: contra tu scis hoc non scitur a te demonstrato. a. et scis quod a. significat adequately hoc non sciri a te igitur tu scis a. et per consequens. a. propositio est scita a te. Tertio quero utrum a. sit verum vel falsum. Si verum et quodlibet verum potest sciri sic precise significando igitur. a. potest sciri sic precise significando: consequens est falsum quod implicat contradictionem. a. sciri sic adequately significando ut patuit. Si autem dicitur quod a. est falsum et a. significat adequately hoc non sciri igitur non est ita quod hoc non scitur a te consequentia tenet: quia a. non falsificat se: tunc ultra non est ita quod hoc non scitur a te igitur hoc scitur a te et hoc est. a. igitur. a. scit a te consequens est falsum ut sepe est ostensum. Respondetur quod a. non falsificat se: tamē asserit se nesciri sicut ergo que libet propositio falsificans se est falsa ita quilibet asserens se non sciri non scitur: et sic quodlibet insolubile cuius significatio totalis ultimo terminatur in se conceditur: ita et propositio non insolubilis asserens se nesciri vel dubitari et huiusmodi: ideo concedo. a. cum mihi proponitur: et tunc ad argumentum: tu concedis. a. bene respondendo et non ratione alicuius obligationis facte igitur. a. est scitum a te: nego consequentiam: unde quod tunc scitur mihi proponitur ista: hoc est falsum demonstrato se: concedo istam bene respondendo non ratione alicuius obligationis facte sed ratione sui veri significati. Et tamē ista non scitur a te: quia non est vera: ita in proposito conceditur. a. non ratione obligationis facte sed sui significati veri non tamē scis a. quia repugnat. a. sciri propter reflexionem sui que asserit se non sciri a te. Ad secundum dicitur quod a. non est scitum a te. Et ad argumentum tu scis hoc non sciri a te et scis quod a. significat adequately hoc non sciri a te igitur tu scis. a. nego consequentiam: sicut non sequitur tu scis hoc esse fal-

sum et tu scis quod hoc est falsum se demonstrato significat adequately hoc esse falsum igitur tu scis illam hoc est falsum: quia oportuit addi in antecedente et ista non se falsificat: ita in proposito debet sumi in antecedente quod non repugnet. a. sciri et tunc concederem consequentiam et negarem antecedens pro illa parte. Ad tertium dicitur quod a. est verum quod suum adequatum significatum est verum et a. non se falsificat et tunc ad argumentum: concedo quod a. potest sciri et si non a me quia in a. fit mentio de me solummodo: sufficit quod ab alio: quicumque enim preter me sciret adequatum significatum a. et sciret a. sic a. adequately significare sciret a. sed ego non possum scire: quia repugnat me scire. a. verum tamen ista consequentia non valet. a. propositio est vera igitur potest sciri sic adequately significando: unde dato quod a. esset una istarum hoc non scitur aut hoc non potest sciri se demonstrato. a. esset verum: quia significaret adequately verum et non se falsificaret et tamen a. non posset sciri sic adequately significando: quia repugnat et a. sciri ut patet intuenti. Consimiliter respondetur ad illud sophisma aliquod propositum nescitur a te: ponendo quod for. dicat tibi illam propositionem et nullam aliam que sit a. sic adequately significat eam: cum hoc quod nihil aliud tibi proponatur. Istam propositio si proponitur concedo ipam et si arguitur sic: tu concedis a. bene respondendo et non ratione obligationis igitur a. est scitum a te nego consequentiam: quia oportet addere et non repugnat. a. sciri a te quod negatur: tamen a. sciri a te implicat contradictionem: quia sequitur. a. scitur a te et scis quod a. significat adequately quod quodlibet propositum tibi nescitur a te et scis quod a. adequately significat sic igitur tu scis. a. sed oportet sumere et non repugnat. a. sciri. Etiam non sequitur. a. est verum igitur potest sciri si in quod est ostensum supra. Secundo principaliter arguitur sic: et propono tibi istam hoc est negandum a te seipso demonstrato que sit a. Si concedis arguitur sic: hoc est a te negandum et tu concedis illam igitur male respondes. Si autem negas arguitur sic: tu negas a. et bene respondes igitur a. est a te negandum et suum contradictorium est igitur suum contradictorium est a te concedendum. videlicet hoc non est a te negandum: quod est oppositum concessi. Si vero dubitatur a. arguitur sic. a. est falsum et tu non es obligatus igitur a. non est a te dubitandum: consequentia tenet: cum minori et maiorem probat. Itaque hoc non est a te negandum demonstrato a. quia dicitur quod est dubitandum et a. adequately significat hoc esse negandum igitur a. est falsum: patet consequentia: quia a. non falsificat se. Secundo quero si a. est concedendum a te negandum a te vel dubitandum a te. Si dicitur quod a. est concedendum a te et a. significat adequately a. esse negandum a te igitur a. esse negandum a te est concedendum a te: et per consequens a. est negandum a te: quod si conceditur arguitur sic a. est negandum a te et a. significat precise a. esse negandum a te igitur a. esse negandum a te est negandum a te: et per consequens a. non est negandum a te. Si autem in principio dicitur quod a. est dubitandum a te et arguitur sic. a. est dubitandum a te igitur a. non est negandum a te: consequentia tenet: quia oppositum consequentis repugnat antecedenti: tunc sic a. non est negandum a te et a. significat primo a. esse negandum a te igitur a. esse negandum a te non est negandum a te: et per consequens. a. non est dubitandum a te: consequentia tenet: quia ex opposito sequitur oppositum. a. est dubitandum a te igitur a. esse negandum a te est negandum a te: patet consequentia: quia cum quis dubitat aliquam propositionem negat illam esse dubitandam ab illo. Tertio quero utrum a. sit verum vel falsum. Si dicitur quod verum arguitur sic. a. est verum non repugnans in aliqua obligatione et tibi proponitur igitur a. est a te concedendum: consequentia tenet et consequens in secundo argumento in probatur. Si autem dicitur quod a. est falsum arguitur sic. a. est falsum non sequens in aliqua obligatione et tibi proponitur igitur a. est a te negandum propositio: et consequens verum idem est reprobatum. Ad primum

respondetur concedendo. a. et tunc argumentum. hoc est ate negandum et tu concedis istam igitur tu male respondes: nego primam partem antecedentis. Et si dicis tu negas primam partem antecedentis et ipsa est. a. igitur tu negas. a. et pro concedisti. a. igitur male respondes. Et dicitur quod ipsa non est. a. sed similis. a. vel pervertibile cum ipso: vnde sicut in insolubilibus duo inter se convertuntur quorum unum est verum et necessarium et alterum falsum vel impossibile ita in eadem materia una propositio est concedenda et alia neganda non obstante quod inter se convertuntur. Si tamen ponitur quod prima pars antecedentis sit. a. negatur consequentia: sed oportet addere in antecedente quod. a. non pertinet ad materiam insolubilium quod negatur. Et secundum dicitur quod. a. est concedendum ate. Et tunc ad argumentum. a. est concedendum ate et significat adequate. a. esse negandum ate igitur. a. esse negandum ate est concedendum ate negatur consequentia: quod oportet addere et. a. non asserit se esse negandum quod est falsum. Et ad tertium concedo quod. a. est verum et quod est concedendum ate et nego quod sit reprobatum: quia iam est responsum ut patet. hunc modum respondendi a signo dato quod pro fundamento sustineatur hanc consequentiam valere tu concedis. a. et bene respondes igitur. a. est concedendum ate. Similiter tu negas. a. et bene respondes igitur. a. est ate negandum. Et ita de li dubitandum eodem modo. Cum igitur concedantur insolubilia et cetera propositiones habentes reflexionem totaliter super se et hoc bene respondendo videtur quod quilibet talis sit concedenda. unde posito. a. si negares argueres sic: sumendo eius oppositum hoc non est ate negandum demonstrando a. et tu negas. a. igitur tu male respondes. Alium modum respondendi possum notare concedo. a. quotienscumque proponitur et negando. a. esse concedendum ame sustinendo fundamentaliter: quod sicut propositio se falsificans est falsa et propositio asserens se nesciri non scitur. Ita propositio asserens se esse negandam est neganda: ita quod licet concedatur. a. tamen negatur ipsam esse concedendam: et dicitur ipsum esse negandum. Nec hoc est inconveniens cum demonstratum fuerit in arte obligatoria. Et tunc ad primam rationem: nego istam consequentiam hoc est ate negandum et tu concedis illud igitur tu male respondes. sicut non sequitur tu concedis. a. et bene respondes igitur. a. est ate concedendum: sed oportet addi in minori quod. a. non asserit se esse negandum aut quod non repugnat. a. esse concedendum et hoc negatur secundum istam responsionem. Et ad secundam dicitur ut prius quod. a. est negandum ate. Et tunc ad argumentum negatur consequentia: quod oportet addere in antecedente quod. a. non asserit. a. esse negandum. Et ad tertiam responsionem dicitur quod. a. est verum et tunc ad argumentum in ferens. a. esse concedendum: negatur consequentia: quod debuit addi in antecedente propositio sepe recitata. Et dicitur responsionem magis placens sustineatur quod indifferens sive ad utrumque. Et modo consimili est respondendum ad istas propositiones hoc non est concedendum ate se demonstrato: alii quod tibi propositum est ate negandum nullum tibi propositum est ate concedendum dato quod nihil aliud tibi proponatur quam

una illarum. Tertio principaliter arguitur sic. et propono tibi istam hoc est tibi dubium demonstrato seipso: que sit a. Si concedis. a. et. a. est tibi dubium igitur tu concedis tibi dubium et non es obligatus igitur male respondes. Si negas. a. arguitur sic. tu negas. a. et bene respondes igitur. a. est ate negandum: consequens est falsum quia. a. non est ate concedendum igitur per idem nec negandum consequentia tenet vel detur causa diversitatis. Si autem tu dubitas. a. arguitur sic. tu dubitas. a. bene respondendo igitur hoc non esse tibi dubium est ate negandum: demonstrando. a. et per consequens. a. est ate concedendum: consequentia tenet quia si unum contradictorium est negandum alterum est concedendum sed ista sunt contradictoria. hoc est tibi dubium et hoc non est tibi dubium quorum primum est. a. et secundum est ate negandum. Et dicitur ut in prioribus concedo. a. Et cum dicitur tu concedis. a. et hoc est tibi dubium igitur tu concedis tibi dubium: concedo consequentiam et consequens. Et tunc ad argumentum tu concedis tibi dubium et tu non es obligatus igitur male respondes nego primam. unde sicut in materia insolubilibus conceditur falsum vel impossibile bene respondendo ita in eadem conceditur dubium. Item modus respondendi servandus est: si ponitur quod nihil tibi proponatur nisi illa dubium tibi proponitur que sic seipsum significet et sit. a. et tunc queris qualiter respondes ad. a. Et si dicitur concedo arguitur sic. tu concedis. a. et bene respondes igitur. a. est ate concedendum: et non ratione assensus obligationis facte igitur a. est scitum ate: tunc sic. a. est scitum ate et nihil est tibi propositum igitur nullum dubium tibi proponitur. Ista consequentia est bona et antecedens est concedendum ate igitur et prius concedendum ate igitur et prius sed consequens est contradictorium a. igitur. a. non est ate concedendum. Et si negas contra illa non est ate concedenda igitur non neganda prima tunc vel detur causa diversitatis. Si dubitas igitur dubium tibi proponitur illa prima est bona et antecedens est concedendum ate igitur et consequens: sed prius est. a. igitur consequens est concedendum ate. Ideo dicitur ut prius quod. a. est concedendum ame et cum concluditur quod. a. est scitum: nego consequentiam. quod oportet addere in antecedente et. a. non asserit se non sciri ate quod negatur. quia. a. asserit se esse dubium tibi: et per consequens. a. asserit se non sciri ate. Eodem modo est respondendum ad istas omne propositum est dubitandum ate nihil tibi proponitur nisi dubium: quare et c.

Clarissimi Doctoris Pauli Veneti ordinis divi Augustini opus: quod magna logica appellatur. Compositum per Magistram Franciscum Adacerata et fratres Jacobum de fossano philosophie bachelarium ordinis minorum. Impressum Venetijs per diligentissimum virum Albertinum Uercellensem: Expensis domini Octaviani Sectiac eius fratrum. feliciter explicit. Anno domini. 1499. Die 24. Octobris.

FINIS.

Tabula contentorum in toto hoc volumine logice magne Clarissimi Doctoris Pauli Veneti tunc p[ri]me & sc[ilicet]e p[ar]tis.

Tractatus prime partis.

- C Primus tractatus de terminis.
- C Secundus de suppositionibus terminorum.
- C Tertius de terminis confundentibus.
- C Quartus de dictionibus exclusivis.
- C Quintus de regulis exclusivarum.
- C Sextus de dictionibus exceptivis.
- C Septimus de regulis exceptivarum.
- C Octavus de reduplicativis.
- C Nonus de dictione sicut.
- C Decimus de comparativis.
- C Undecimus de superlativis.
- C Duodecimus de maximo & minimo.
- C Tertiusdecimus de obiectonibus & solutionibus argumentorum.
- C Quartusdecimus de toto categorizante.
- C Quintusdecimus de semper & eternum.
- C Sextusdecimus de isto termino infinitum.
- C Decimusseptimus de isto termino immediate.
- C Decimusoctavus de incipit & desinit.
- C Decimusnonus de propositione exponibili.
- C Vigentesimus de propositione officibili.

- C Vigentesimus primus de sensu composito & d[ist]incto.
- C Vigentesimus secundus de scire & dubitare.
- C Vigentesimus tertius de necessitate & contingetia futurorum.

Tractatus secunde partis.

- C Primus de propositione.
 - C Secundus de propositione categorica.
 - C Tertius de propositione in genere.
 - C Quartus de quantitate propositionum.
 - C Quintus de figuris propositionum.
 - C Sextus de equipollentis.
 - C Septimus de natura situato: in figura.
 - C Octavus de conversione propositionum.
 - C Nonus de hypotheticis propositionibus.
 - C Decimus de veritate & falsitate propositionum.
 - C Undecimus de significato propositionis.
 - C Duodecimus de possibilitate impossibilitate & contingetia propositionum.
 - C Tertiusdecimus de syllogismis.
 - C Quartusdecimus de obligationibus.
 - C Quintusdecimus de insolubilibus.
- finis.

Registrum

<p>a C Excellentissimi cum: quia ad placitum supponeret</p> <p>b q[ui] sor. est ab isto sor. sed. a. pro g[n]ificat ea</p> <p>c quedam generalissima to & non r[ati]one nec iste homo sum homo</p> <p>d Iste homo est consequentia istorum dico aliquis homo.</p> <p>e tu es t[er]m[in]o homo quentia & nominatus tur igitur:</p>	<p>f immediate tem confundit te cum sint pars. a. erit</p> <p>g Ultimo demonstrat neri & res lis esse vel intentio</p> <p>h est advertendus in quantitate sed bene instantibus</p> <p>i vel futuri & immediate tum complexum corpus incipiat</p> <p>k asinus vel deus non sunt significaret respectu huius</p>	<p>l eni imponitur illarum demonstrata ut posito q[ui] descriptibilis</p> <p>m causationem est & illud Ad hec</p> <p>n patet consequentia q[ui] generatio</p> <p>o Incipit secunda ptum & copulaz Dico hic</p> <p>p C Ad secundus foret independens dere non est Juxta predicta valet: pono</p> <p>q ideo deberet hominis asinus</p>	<p>p consequentia lium non est</p> <p>r subiectum pro patet in inferioritas & pla. est.</p> <p>s pars asinis homo & boeria si tu es q[ui] a. sit p[ro]p[ri]us</p> <p>t quanta aliqua significando istam p[ro]p[ri]am butione non</p> <p>v Exemplum est transcendens quo: uicunq[ue] est qualitas</p> <p>x poni ex non sit ergo n[um]erus</p>	<p>y v[er]o qua arguit totaliter sicut esse & cum & tamen non obiectum no[n] qualiter cu[m]q[ue]</p> <p>z termini animal qualitas p[ro]p[ri]a v[er]o. darapti: est falsa filius</p> <p>1 & certum est Secunda regula secundo exemplo istam tu concedis</p> <p>2 sicut extra sed sum obligatus & deus non est secundo nam</p> <p>3 Isto posito narius. C Item finis.</p>
--	---	--	--	--

Tabula

Et hinc sequitur... Tabula... et hinc sequitur...

Tabula... (faint header)

... et hinc sequitur... (faint text)

Tabula... (faint header)

A large table with multiple columns and rows of text, likely a list or index, occupying the lower half of the page.